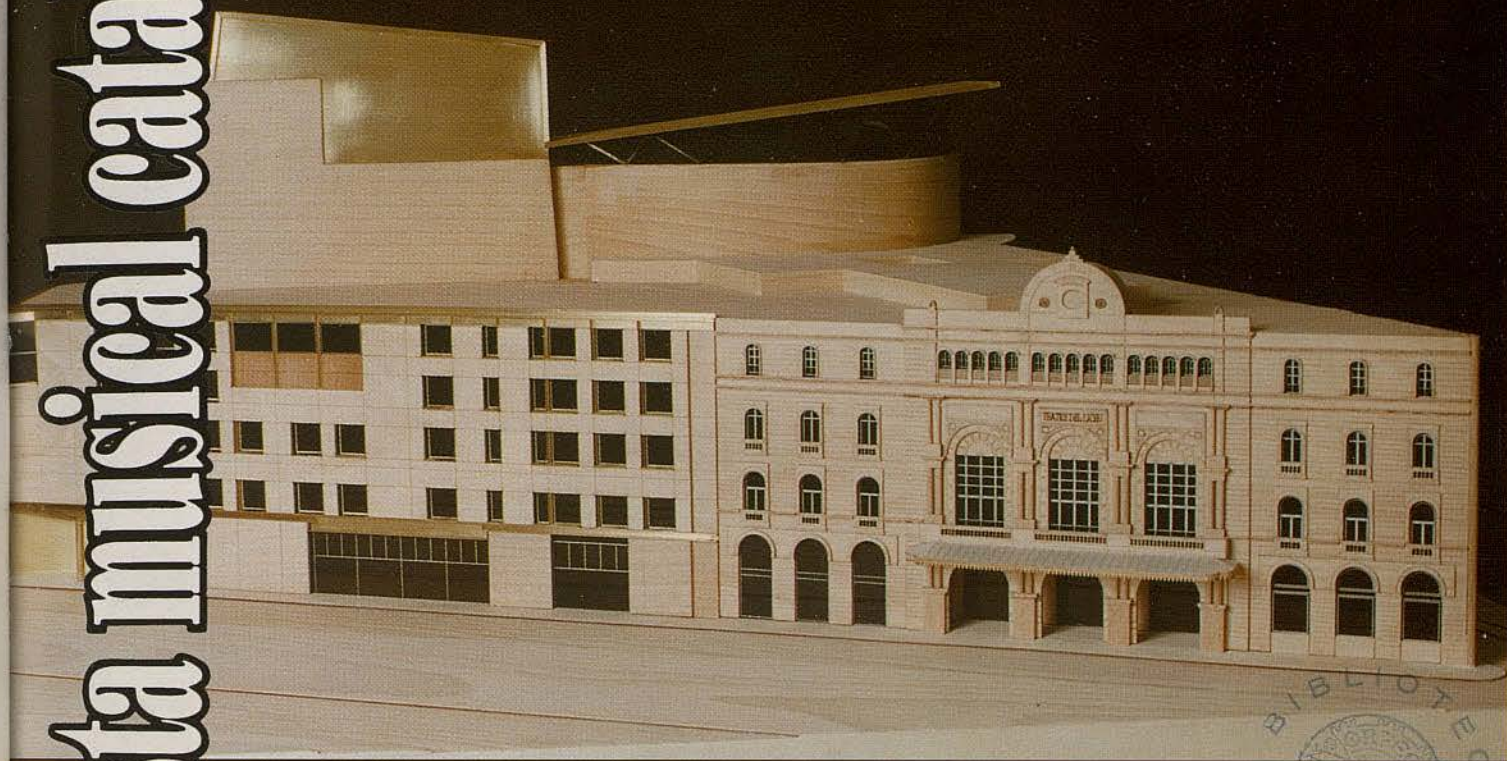
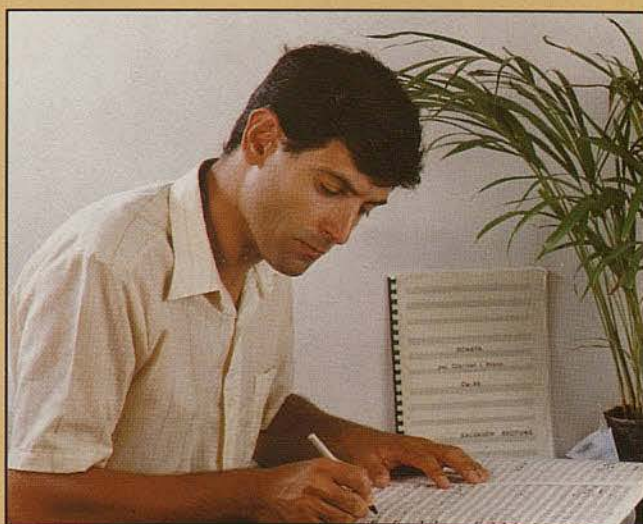

1847-1997

COMENÇA L'ANY 151 DEL LICEU

**Salvador
Brotons,
músic
integral**

Adagio, la vostra botiga de música.

Pianos
Orgues electrònics
Instruments professionals
Vent i corda
Informàtica musical
Partitures

BARCELONA
Muntaner, 300, Xanfrà Laforja
Tel. 200 81 00
CENTRE COMERCIAL GLORIES
Avda. Diagonal, 200, local B228
Tel. 486 01 87
BARBERÀ DEL VALLÈS
BARICENTRO - Tel. 718 97 51

MADRID
Hermosilla, 75, Esq. Gral. Pardiñas
Tel. 435 89 89
MADRID-2
LA VAGUADA - Tel. 730 48 82

150 catalunya música

3A ÈPOCA ANY XIV
NÚM. 150, ABRIL 1997

Consell Editorial: **Fèlix Millet** (President), **Montserrat Albet**, **Josep Ma. Bricall**, **Josep Ma. Busquets**, **Josep Caminal**, **Salvador Cardús**, **Jordi Casas**, **Joan M. Clavaguera**, **Gregori Estrada**, **Gabriel Ferrer**, **Joaquim Garrigosa**, **Joan Guinjoan**, **Carles Guinovart**, **Teresa Lloret**, **Joan Matabosch**, **Xavier Montsalvatge**, **Jordi Montull**, **Ramon Muntaner**, **Ramon Pla**, **Eugeni Sallent** i **Xavier Turull**.

Consell de Direcció: **Pere Artís** (editor), **Pere Burés** (Coordinació amb Catalunya Música), **Jaume Comellas** (direcció periodística) i **Lluís Millet** (direcció musical)

Maquetatge: **F.S.**
Secretaria de redacció: **Teresa Martínez**

Publicitat: **Prensasi Tam, S.L.**
Pg. de Sant Joan, 25, 3r 2a
Tel.: 245 21 11

Preimpressió: **Ormograf, S.A.**
Impressió: **Agpograf**
Distribució: **Distribarna, S.A.**
Dipòsit legal: B-34.432/83
ISSN: 1136-7458

Col·laboren en aquest número:
ANNA ARGEMÍ, PERE ARTÍS, XAVIER CASANOVAS-DANÉS, JOAN CASALS I CLOTET, JAUME COMELLAS, JOSEP CRIVILLÉ I BARGALLÓ, LLUÍS DILMÉ, XAVIER FABRÉ, M. ÀNGELS GABARRÓ, RICARD GILI, JORDI MALUQUER, JORDI MARTÍNEZ, JOAN MATABOSCH, M. LLUÏSA MORÁN, DAVID PICÓ S., MARTA PORTER, IGNASI DE SOLÀ-MORALES, ALBERT SUÑÉ, FRANCESC TAVERNA-BECH, JAUME TRIBÓ, LLUÍS TRULLÉN I JOAQUIM VILÀ I FOLCH.

CATALUNYA MÚSICA
REVISTA MUSICAL CATALANA
Sant Francesc de Paula, 2
08003 BARCELONA
Tel. i fax: 268 10 00

Els articles publicats a "Catalunya Música/Revista Musical Catalana" expressen només l'opinió dels seus autors.

© de les reproduccions autoritzades, VEGAP, Barcelona 1997.

Portada: foto de la maqueta del Liceu d'Antoni Bofill.

SUMARI

revista musical catalana

EDITORIAL

5 150 números

PANORAMA

- 6 *Lou Bennett. Un record càlid*
per **Ricard Gili**
- 7 *Mikrokosmos: Liceu: un llibre per a l'esperança*
per **Pere Artís**
- 8 *Tangents: Música a l'estiu*
per **Jordi Maluquer**
- 9 *Del seu affm. Sr. Riccardo Muti*
per **Jaume Comellas**
- 12 *Connexió berlinesa*
per **X. Casanovas-Danés**
- 14 *Quan la tècnica no és suficient*
per **Lluís Trullén**
- 15 *Un artista en majúscules*
per **F. Taverna-Bech**
- 16 *Maria Creuza: bona veu i mals acompanyants*
per **Albert Suñé**
- 19 *Company, massa mancances*
per **J.C.C.**
- 21 *El Liceu, any 151*

TEMA

FOTO: A. BOFILL

- 22 *La recerca del model ideal de programació*
per **Joan Matabosch**
- 24 *El futur vist pels cantants*
per **RRMC**
- 26 *A favor de la creació catalana*
per **Anna Argemí**
- 30 *Valorar el component dramàtic*
per **Marta Porter**
- 32 *La veu de la graderia*
per **Jordi Martínez**
- 35 *La veu de la societat civil*
- 36 *Una primavera cent cinquanta anys després*
per **Ignasi de Solà-Morales, Lluís Dilmé i Xavier Fabré**
- 39 *Els suggestius annals del Liceu*
per **Jaume Tribó**
- 41 *Salvador Brotons. Un músic integral*
per **M. Lluïsa Morán**
- 46 *Pérez, Zacharias, Hager i Canino*
per **Lluís Trullén**
- 49 *Del belcantisme al verisme en la programació del Liceu*
per **J.C.C.**
- 52 *Triade: la configuració de la identitat catalana*
per **Joaquim Vilà i Folch**
- 54 per **Cesc**

MUSICALIA

FOTO: G. POCH

Salvador Brotons

SCHERZANDO

LLIBRES

56

Adagio, la vostra casa

Casa fundada el 1886

Major de Sarrià, 57
Tel. 203 07 14
08017 Barcelona

Pl. de Sarrià, 9 i 10
Tel. 203 04 73
08017 Barcelona

En la lluita permanent amb la fugacitat temporal, l'ésser humà ha arbitrat mecanismes que li permeten de posar fites a una quotidianitat que esdevé, ineluctablement, passat immediat i anticipació del demà: són, entre altres modalitats, els aniversaris o l'assoliment d'una xifra, digna de ser destacada, en una tasca menada amb voluntat de continuïtat.

Fites de significació funcional, però que, admeses comunament, són un punt de referència per a qualsevol activitat.

El número de la nostra publicació que el lector té a les mans és una d'aquestes fites, puix que, amb aquest, són 150, ja, les vegades que hem materialitzat la nostra voluntat de servei a una àrea específica: la música.

Cent cinquanta: una xifra que si, per un cantó, invita a girar la vista enrera per fer balanç de la feina feta, per un altre és esperó per assolir els projectes de futur. I és, justament, l'equilibri òptim entre aquestes dues disposicions anímiques, allò que cal! Des de la talaia d'aquests cent cinquanta números, ho tenim molt present.

No ens hi emmirallem, en el passat. De la mateixa manera que no ens condicionà quan, el 1984, iniciàrem el nostre camí amb la represa d'un nom mític ("Revista Musical Catalana"), per noble que hagués estat la seva història pretèrita.

El nostre passat és ja a la consideració de tots (tant el de l'etapa primera com el de la iniciada el novembre de 1990 amb la incorporació de l'emissora Catalunya Música en la coresponsabilitat funcional). Milers de pàgines, centenars de col·laboradors, temàtiques plurals, reflex periodístic d'allò que fou actualitat, accions concretes com la reinstauració de la Festa de la Música Catalana o la realització d'una Enquesta Musical...; tot això ens autoritza a afirmar, sense cofoismes de cap mena, que el gruix de l'obra feta és una contribució positiva a la cultura musical del país.

Aquesta asseveració és feta, certament, i malgrat tot, des de la constatació de les limitacions que no hem pogut superar o de les mancances d'objectius perseguits i no assolits.

És feta, també, amb la plena consciència de què significa la continuïtat, especialment en un país com el nostre, on tantes il·lusions es marceixen a l'embat d'uns contratemps.

És feta, encara, amb la convicció serena que, allò que hem fet, és ja un patrimoni col·lectiu.

Aquest patrimoni és el que volem engruixir amb la superació dels reptes de futur. Reptes interns (noves iniciatives, projectes renovadors, nous plantejaments de forma i contingut que tenim en estudi i la materialització dels quals els nostres lectors podran comprovar aviat) i externs (els inherents a l'especificitat d'una publicació com la nostra; els provinents d'una voluntat lingüística explícita i clara; els que tenen per base àrees tan concretes com la publicitat, la distribució, etc.).

Sabem bé que el futur es guanya dia a dia. En aquest dia a dia, hi estem fonament compromesos.

Passat i futur es resumeixen avui, en l'escaïença d'aquest número 150, en una síntesi superior, amb l'expressió de fonda reconeixença a tots els qui han fet, i fan, possible la nostra publicació: els subscriptors, els lectors, els col·laboradors, els anunciants, els qui integren o han integrat el Consell Editorial (alguns dels quals no són ja d'aquest món), l'emissora Catalunya Música i el Consorci del Palau de la Música Catalana.

És gràcies a la suma de les il·lusions, la fidelitat, la disposició, les aportacions, els suggeriments i les iniciatives de tots que aquests cent cinquanta números no són una meta. Són una pausa en la ruta per guanyar el demà, a la consecució del qual no seran escatimats esforços de cap mena.

150 números

catalunya música
150
revista musical catalana

Lou Bennett

Un record càlid

per RICARD GILI

Durant els anys seixanta, pel club Jamboree de la plaça Reial de Barcelona, que aleshores vivia la seva època daurada, hi desfilaren alguns dels millors *jazzmen* que vivien a Europa o que eren de gira pel continent. Hi poguérem escoltar Bill Coleman, Albert Nicholas, Guy Lafitte, Hal Singer, Stéphane Grappelli i uns quants més.

Cap al 1963, si no ho recordo malament, va aparèixer un organista del qual no sabíem res i que feia poc temps s'havia instal·lat a Europa, concretament a París: era Lou Bennett.

En aquella època havíem pogut escoltar ben pocs intèrprets de l'orgue Hammond (les actuacions a Europa del Milt Buckner, Wild Bill Davis i Jimmy Smith no es produïrien fins al final dels seixanta i principi dels setanta).

Lou Bennett va fer una bona impressió: d'entrada, per la novetat de l'instrument i les sorprenents sonoritats que n'obtenia, però sobretot per la manera en què es lliurava en cada interpretació, cantussejant les frases que executava a l'orgue i donant al seu rostre variadíssimes expressions, des de furioses ganyotes amb la boca fins a posar els ulls en blanc tot dirigint-los cap al cel. Foren tant les seves qualitats musicals com l'aire extravagant del personatge el que propicià la franca acceptació de Lou Bennett per part del nostre públic. I fou així com Lou Bennett sovintejà amb les seves visites als nostres clubs, el Jamboree, la Jazz Cava de Terrassa i altres llocs on esporàdicament es feia jazz.

A tot arreu el seu caràcter extrovertit i fantasiós era ben rebut. A Catalunya féu molts amics. S'hi trobava bé, a casa nostra. Fins que un bon dia, com havien fet altres músics americans (estic pensant ara en Pony Poindexter), decidí fixar la seva residència en aquest país, exactament a Coma-ruga. Arribà a parlar una mica el català i se sensibilitzà, a la seva manera, amb els problemes d'aquesta terra.

Una vegada em digué tot satisfet i amb un somriure maliciós que havia trobat la solució als problemes lingüístics de Catalunya: havia creat un nou idioma, fusió del català i el castellà. Com a exemple em proposava la paraula "gramès", que no era res més que la síntesi de la paraula castellana "gracias" i de la catalana "mercès".

Com a mostra més seriosa d'aquesta voluntat de sensibilització i apropament envers la nostra cultura, en molts dels seus concerts ofería una original interpretació, plena de sentiment d'*El cant dels ocells*. Havia copsat perfectament el que en aquells anys difícils representava aquesta cançó per a nosaltres. I això que els seus orígens i la seva formació eren ben allunyats dels nostres.

Havia nascut el 1926 a Filadèlfia (Pennsylvania). Com molts altres, començà a tocar el piano a la seva parròquia, sota la direcció de la seva àvia.

Va fer de sabater i durant el servei militar (1943-46) va tocar la tuba a la banda del batalló (ell explicava que el fet de tocar la tuba li havia facilitat molt l'èxit entre les noies, perquè això li donava fama de bon "petonejador").

Després del servei militar torna a la seva feina de sabater, però aviat es dedicà professionalment a la música com a pianista al capdavant d'un trio de l'estil del de Nat King Cole. Cap al 1949, després d'escoltar Wild Bill Davis, decidí adquirir un orgue Hammond i fou amb aquest instrument que assolí prou anomenada com per intentar, a partir del 1960, l'aventura europea. Així fou com arribà fins a nosaltres per oferir-nos la seva música i la seva singular personalitat.

Si hem de jutjar Lou Bennett estrictament per les seves condicions de *jazzman*, hem de dir que era un bon seguidor dels mestres de l'orgue Hammond, bàsicament Jimmy Smith i Wild Bill Davis, encara que lluny de l'extraordinària categoria d'aquests. Donava el millor d'ell mateix quan no defugia el paper de seguidor dels seus mestres. En aquesta tessitura tocava amb una energia i un *swing* considerables, tot construint frases incisives i coherents o seqüències d'acords amb gran força rítmica i plenitud de so.

Quan buscava l'originalitat gratuïta, el seu discurs perdia coherència i tremp.

De la seva discografia destacàrem un EP de 45 rpm enregistrat a París per al segell RCA amb el guitarrista belga René Thomas. En els temes "Enfin" i "Amen" Lou Bennett ens dona el millor de les qualitats que abans hem esmentat.

Lou Bennett, com molts altres *jazzmen* en aquests darrers anys, ens ha dit adéu, però serà, segurament, un dels músics de jazz que ha deixat un record més càlid entre els afeccionats d'aquest país.

MIKROKOSMOS

Liceu: un llibre per a l'esperança

Sospito —més ben dit, en tinc la certesa— que una gran part de la gent de la meua lleva (escolaritzats com fórem en circumstàncies i metodologies ben específiques), un tema, el comprenem bé quan ens és presentat en forma de llibre.

Sí, ja ho sé, el que em diran...: els avantatges de la tecnologia moderna, el món de les imatges virtuals, les exposicions, les maquetes... Totalment d'acord! Però... Però no som pas pocs que ens delim per mirar i remirar —ai, aquell beatífic costum de "mirar els sants" d'un llibre!...—, llegir i tornar enrera, contrastar i subratllar... I això no es pot fer sense un volum a les mans.

D'ací la satisfacció i el goig de poder disposar d'un volum esplèndid sobre l'edifici (els edificis) del Liceu, signat pels arquitectes Ignasi de Solà-Morales, Lluís Dilmé i Xavier Fabré i editat com a exponent del projecte de reconstrucció presentat el passat setembre a la Mostra Internacional d'Arquitectura de la Biennal de Venècia.

El llibre és estructurat en dos grans blocs: "Un edifici al llarg de la història" i "Projecte de reconstrucció i ampliació", precedits per la transcripció del text institucional de l'acte de col·locació de la primera pedra de la reconstrucció i per uns mots introductoris dels autors, i seguits per un utilísim quadre de dades estadístiques i una referència sobre la Fundació del Gran Teatre del Liceu.

L'agilitat expositiva (tant sobre l'època pretèrita com del projecte que, a hores d'ara, és en fase d'avançada realitat) i l'acurada selecció fan d'aquest volum una eina excepcional per comprendre les línies mestres d'allò que fou l'edifici del Liceu i d'allò que serà l'edifici del nou Teatre.

Una eina excepcional que si, per un cantó, comporta una certa melangia pel passat (en el meu cas, acrescudat per un trist privilegi: haver viscut, i des de dins, el descabellament del drama de l'incendi, puix que al moment d'iniciar-se jo era reunit, per raons professionals, amb la Direcció del Teatre...), per un altre reconforta com a penyor d'un futur que és gairebé a tocar.

Un s'hi ha adreçat llargament, en la lectura d'aquest llibre, reprès una vegada i una altra... Obrir-ne les pàgines i perdre-m'hi en el temps és una bella manera d'evocar cent cinquanta anys d'història.

Hi ha moltes maneres de commemorar una fita com ara el 150 aniversari del Liceu. La lectura reposada d'aquest volum és, amb tota seguretat, una de les més profitoses...

Pere Artís

Presentació de Canal Obert, televisió local de Barcelona

Acaba de tenir lloc al Palau de la Música la presentació del Canal Obert-Televisió Local de Barcelona. L'acte va ser presidit per Fèlix Millet, president de la Fundació Orfeo Català-Palau de la Música Catalana, i pel president del F.C. Barcelona, Josep Lluís Núñez, als quals acompanyaven Maria Font de Carulla i Rosa Garicano per la Fundació Orfeo Català-Palau de la Música Catalana, i Sixte Cambra i Joan Coll pel F.C. Barcelona.

El motiu de l'acte va ser anunciar la presentació per part de les esmentades fundacions del projecte de canal televisiu, inscrit en el marc de la Llei de la televisió local per ones terrestres aprovada a Madrid el mes de desembre del 1995 i d'acord també amb el Reglament per decret de la Generalitat de Catalunya del passat 14 d'octubre.

Segons que assenyala Fèlix Millet en aquest acte, es feia realitat una inquietud que des de fa anys ha anat gestionant i preparant la Fundació OC-PMC: poder presentar legalment i oficialment la seva sol·licitud per estructurar i gestionar un canal de TV local a Barcelona al servei de la cultura i de les entitats i institucions barcelonines i catalanes.

Canal Obert serà una televisió local que tindrà com a àmbit principal de difusió el municipi de Barcelona i comptarà amb possibilitats futures d'ampliar aquest àmbit en col·laboració amb altres televisions locals de Catalunya. El volum de població que inicialment podrà sintonitzar Canal Obert serà, d'entrada, superior als 2 milions de persones. El nom de Canal Obert al·ludeix al caràcter d'independència política, econòmica i tecnològica amb què neix. La seva orientació és el camp de la cultura, entenent aquest concepte de la manera més àmplia possible.

Els accionistes fundadors amb què neix Canal Obert S.A. són les esmentades dues fundacions, a les quals s'ha afegit recentment l'Agrupació Mútua del Comerç i la Indústria, tot i que s'esperen noves i immediates incorporacions d'altres socis. La societat ja ha constituït un consell consultiu, en el qual figuren entitats molt representatives de la vida social i cultural barcelonina.

Finalment, cal esmentar que s'han rebut, i continuen arribant, un gran nombre d'adhesions d'altres institucions, organitzacions i entitats que han valorat molt positivament aquest projecte. ■

Curs de Carles Guinovart a la Universitat d'Alcalá de Henares

El compositor i catedràtic del Conservatori Superior Municipal de Música de Barcelona Carles Guinovart acaba d'impartir un curs sobre el tema El Clavecí ben temperat i la Pasacaglia en do menor. Estudi de la fuga i de la variació en J. S. Bach. Aquest curs s'ha impartit en el marc de l'important cicle de cursos d'especialització musical que programa la Universitat d'Alcalá de Henares.

Amb un total de 30 hores lectives, aquest curs parteix de la base que les dues obres indicades constitueixen la base d'un curs que intenta apropar-se, des d'una pedagogia neoescolàstica, a l'estudiant interessat, ja sigui des de l'angle teòric i formal com des de l'interès de la praxi interpretativa. ■

Nou equip directiu a l'ACC

El compositor Agustí Charles Soler és el nou president de la junta directiva de l'Associació Catalana de Compositors (ACC), que va renovar els seus càrrecs directius a primers d'any. La resta de l'equip està integrat per Oriol Graus Ribas, vicepresident; Àlicia Coduras, secretària; Josep M. Balanyà, tresorer; i Ramon Porter i Marcos Bosch, vocals.

Un dels principals objectius d'aquesta nova junta és la difusió de l'ACC a tots els àmbits de la música i la seva presència allà on la música d'avui sigui la protagonista. El nombre de compositors que formen l'ACC és de 92. ■

Servei públic

Busquem professor de violí especialista en nens petits.

Tel.: 777 11 67 (Laia)

Company passa al Teatre Nacional

La producció del musical Company, que s'ha presentat al Mercat de les Flors, reprèn les seves representacions a la seu del Teatre Nacional de Catalunya, concretament a la sala on s'ha representat fins al 31 de març l'obra Angels a Amèrica.

L'èxit assolit per aquest espectacle a l'obligament curta temporada del Mercat de les Flors, amb les localitats exhaurides a les darreres funcions, ha portat a buscar el perllongament de les representacions, cosa que ha estat possible gràcies a la col·laboració de la companyia del Teatre Lliure –productora de l'espectacle–, del Teatre Nacional de Catalunya, del Mercat de les Flors i de l'empresa Focus, en una acció coordinada que els seus res-

ponsables han valorat molt positivament. Es tracta d'una mostra de col·laboració interinstitucional a tres bandes més la presència d'una empresa privada que, segons els responsables de les diverses instàncies, marca un punt de partida significatiu en aquest sentit.

Company romandrà al Teatre Nacional durant un mes a partir de mitjan abril, període que pot allargar-se si les circumstàncies –resposta del públic– ho afavoreixen.

Aquest espectacle ha estat vist per 10.300 espectadors en les representacions que van tenir lloc al Mercat de les Flors, més 2.000 al Teatre Municipal de Girona i una quantitat semblant en les funcions que van oferir-se al Teatre Fortuny de Reus. ■

Dotzena edició del Concurs de Piano de Berga

Entre els dies 26 d'abril i 4 de maig té lloc a Berga la 12a edició del Concurs de Piano Premi Ciutat de Berga, que organitza el Centre d'Estudis Musicals del Berguedà L'Espill, dedicat enguany –tot seguint una pauta marcada en anteriors edicions– al compositor Manuel Oltra.

Recordem que a aquest premi,

s'hi poden presentar tots els pianistes menors de 29 anys, segons aquestes quatre categories: fins a 28 anys, fins a 19 anys, fins a 15 anys i fins a 11 anys.

Sota la presidència d'Antoni Besses, el jurat està format per Angels Alabet, Anna M. Cardona, Albert Aténelle, Liliana Maffiotte i Montserrat Perayre. ■

TANGENTS

Música a l'estiu

Quan surti aquest escrit ja estaran tancats i definits tots els petits festivals d'estiu i les sèries estiuenques de concert –és molt pensar que tres concerts fan un festival–, i estarà a punt aquesta dimensió sonora que espurna les nits amables de les vacances. Em temo, però, que hi continuarà faltant un festival. Aquell que, senzillament, es podria fer en homenatge als nostres intèrprets. Un festival amb la notable nòmina de bons intèrprets del país que es pot fer fins i tot sense comptar amb els d'acaparadora fama i presència en circuits internacionals.

Somnaria amb un festival extens que em permetés de sentir cada any en Miquel Farré, en Ramon Coll, l'Albert Aténelle, l'Antoni Besses, la Sofia Puche, la Carme Vilà, l'Eulàlia Solé, en Marçal Cervera, el Lluís Claret, en Gerard Claret, l'Enrique Tarrés, la Carme Bustamante (perdó pels qui en aquests moments no em vénen al cap), contrapuntats per un parell de valors més joves en cada apartat –l'Adolf Pla, l'Emili Brugalla, en Màrius Díaz, l'Olvido Lanza, la Rosa Mateu, l'Antoni Comas, en Joan Cabero...– i veure què duen de nou, què han treballat, amb quin matís han enfocat la temporada. I amb la garantia de continuïtat d'un any rera l'altre. I si el festival es pimenta amb algun nom de fora, que se sàpiga que l'artista ve perquè ha possibilitat que en una altra banda hi va un intèrpret nostre, així, clarament, en bona llei.

Es provincianisme, en el seu sentit pejoratiu, creure que tot el que ve de fora és millor, o crida més al públic. Penso que quan s'hagin popularitzat prou els nostres intèrprets, la fidelitat que la seva bona manera de fer ben segur suscitarà –i jo, que el conec, la tinc– ha de ser un reclam segur per a l'assistència.

Passaria també que els nostres intèrprets són conscients que cal interpretar la nostra música. I els bons compositors del passat i del present parlarien indubtablement la programació.

Tot plegat sembla senzill, però ningú dels qui pot fer-ho, no hi pensa o no ho fa. Alguns organitzadors diuen que de l'Est enllà –i això cada vegada menys– una qualitat similar surt a meitat de preu. Penso que en tot cas no s'ha sabut plantejar o gestionar amb la gent d'aquí. Un festival així es podria cogestionar amb els intèrprets i, estic segur, que tot cobrint uns mínims, es podria ben bé anar a resultats. Qui s'hi anima?

Jordi Maluquer

TRASMEDITERRANEA

FUNDACIÓ ORFEÓ CATALÀ - PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

Trasmediterranea s'ha incorporat com a Membre d'Honor de la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana per a la Temporada 1996/1997.

El conveni de col·laboració ha estat signat pel Sr. Josep Mª Trias de Bes, President de Trasmediterranea i el Sr. Fèlix Millet i Tusell, President de la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana.

Amb aquest patrocini Trasmediterranea expressa, una vegada més, el seu ferm suport a la cultura.

Important presència catalana al Festival de Granada

Les actuacions del Cor de Cambrà del Palau de la Música Catalana –que patrocina la Fundació Caixa de Catalunya–, dels directors Josep Pons, Ernest Martínez Izquierdo i Edmon Colomer, del violoncel·lista Lluís Claret i del pianista Josep Colom, constitueixen el nucli central de la important presència catalana en la 46a edició del Festival Internacional de Música i Dansa de Granada. Aquesta manifestació tindrà lloc entre els dies 20 de juny i 6 de juliol, i enguany es

caracteritza per l'enorme dispersió d'àmbits en els quals se celebrarà: un total de 22 espais, entre els quals les coves del barri de l'Albaicín, fet que constitueix una iniciativa descentralitzadora de la programació realment remarcable.

En total s'oferiran 67 concerts i hi participaran també figures tan destacades internacionalment com Frederica von Stade, l'Orquestra Simfònica d'Hamburg, el Dance Theatre Ballet i Percussionistes d'Estrasburg.

En el camp de l'aportació catalana a aquest festival, també cal fer esment de l'actuació de la companyia Danat Dansa, que oferirà, en col·laboració amb el Festival Grec, la coreografia de Sabine Dahrendorf i Alfonso Ordoñez La japonesa o la imposible llegada de Dédalo, congegida sobre música de Josep Sanou. També cal fer esment de l'encàrrec fet a Joan Guinjoan de l'obra titulada Paràfrasi sobre temes de Richard Strauss. El cartell del festival és obra de Frederic Amat. ■

Del seu affm.

Sr. Riccardo Muti

Il·lustre director d'orquestra musical

Estimat amic:

Confio que no m'identifiqui amb la persona que durant el darrer assaig previ al concert que va dirigir el passat dia 3 de març al capdavant de l'Orquestra del Liceu, es trobava a menys de deu metres de distància de vostè, en una butaca de l'amfiteatre del Palau, tot procurant observar la seva tasca amb el màxim detall possible. Perquè aleshores potser li soni una mica excessiu l'encapçalament d'aquesta carta. Vostè havia permès una assistència discreta a aquest assaig, que jo vaig trencar una mica –i alguna mirada seva em va fer entendre que la meua presència tan propera i tan atenta no li produïa precisament excessos de satisfacció–, per poder ficar-me quelcom o molt en el seu terreny. Disculpi, però a vegades només d'aquesta manera un hom pot arribar a capir determinats misteris per poder fer-los arribar, aquesta és part de la grandesa de la nostra professió, al més dignament possible als nostres lectors. Vagin, doncs, a l'avançada les meves disculpes, en la confiança que el fi justifiqui els mitjans, per altra part endegats amb la màxima discreció possible, ateses les circumstàncies.

Sàpiga que per a mi va constituir un plaer extraordinari viure de prop el seu treball. La tasca del director allà on es pot copsar i viure en tota la seva plenitud és justament en l'assaig. És on es mostra de manera directa i sense embolcalls pertorbadors de cap mena, l'extraordinària grandesa que pot assolir el seu ofici. I en aquest sentit puc corroborar de primeríssima mà, fins a quin punt vostè és un músic extraordinari, sensible i refinat i fins a quin punt, també, domina el sentit de l'eficàcia en l'exercici de la seva professió. Davant seu tenia una orquestra que, per moltes raons, no podia oferir uns resultats extraordinaris: falta de continuïtat en la dedicació, absència d'un director titular, alternança aquells mateixos dies amb la interpretació d'una òpera de l'envergadura de *Macbeth*, plantilla insuficient que obligava a reforços, etcètera. I tanmateix, com la va transformar! O més ben dit, com l'anava transformant compàs a compàs.

El seu rostre més aviat angulós i cantellut, amb una mirada incisiva, a vegades fins i tot mig demoníaca presidida per uns ulls amb un entorn molt pronunciat, sotjava agudament les diferents cordes i transmetia una energia poderosíssima. El seu gest, sovint aparatós amb una gestulació molt evident, en determinats moments gairebé histriònica, esdevenia, però, d'una extraordinària expressivitat i precisió i conduïa amb fermesa el fraseig melòdic més ample, el puntilleig rítmic més picat, els *crescendos* més exuberants i els *diminuendos* més subtils. Vaig entendre que valora molt la dimensió melismàtica i així sovint trencava

inclinacions vers l'exposició massa ritmada de la línia melòdica. La *Setena* de Beethoven, d'aquesta manera anava manifestant-se en tota la seva extraordinària grandesa; anava prenent cos i forma en un procés de gestació interpretativa que en si mateix constituïa un espectacle excepcional. A la fi, a la nit, el resultat va ser el que havia de ser: un concert interpretat per una "altra" orquestra de la que habitualment gaudim. I tots ens entenem prou.

Grec, estimat amic, que molts tenim molt a agrair-li. Imagino que molt en primer lloc els membres de l'Orquestra del Liceu, que han gaudit d'unes sessions d'una capacitat enriquidora excepcional. Unes sessions endegades per vostè, a més, amb una energia i generositat més pròpia d'un *outsider*, d'un jove aspirant a ser algú, que d'una figura consagrada com és. També els espectadors que van gaudir del concert tenen molt a reconèixer-li, encara que només sigui pel fet estricte de la qualitat i de l'interès assolits per aquest concert. En el pla personal ja he dit prou. Només em resta afegir que aquesta és la vegada que he pogut constatar de manera més autèntica i rotunda la validesa i solvència que agombolen el seu prestigi.

Però si m'ho permet, voldria referir-me encara a un darrer detall. La seva haurà estat, molt probablement, l'aportació internacional de suport a la reconstrucció del Teatre del Liceu de més envergadura, en tots els sentits. I això té un valor excepcional. No voldria que entengués això amb cap ànim de situar-lo en un lloc que no li correspon, però la veritat és que aquest aspecte de l'aportació internacional, o de la més que relativa aportació forània envers la reconstrucció de Liceu, és un "buit" prou destacable. Molt més destacable del que s'ha fet evident fins ara i que contrasta amb el "ple" –per dir-ho d'alguna manera–, que ha acusat i gaudit, en un context de fatalitat tan clònic –per dir-ho amb una terminologia ben del dia–, el Teatro de la Fenice de Venècia. Dos mons en això enormement distants. I no voldria estendre'm més, perquè tinc més sospites entre núvols que no pas autèntiques evidències; i en aquestes circumstàncies no seria seriós anar més enllà. Però almenys que quedi constància d'una realitat que amagada, dissimulada, evitada o el que es vulgui... "és"; i que la seva presència a Barcelona tan extraordinàriament gratificant m'ha revifat.

Del seu affm.

Jaume Comellas ●

Ha mort Alfonso Sanz

El passat dia 2 de febrer va morir a Mataró, a l'edat de 89 anys, el Sr. Alfonso Sanz, empresari, mànager i promotor musical fincat i integrat a Catalunya des de l'any 1927. La vida musical de Barcelona deu molt a les activitats concertístiques per ell organitzades o promogudes, especialment, però no exclusivament, a través de l'Associació de Cultura Musical, coneguda familiarment com "la Cultural" (1931-1983) -de la qual fou president delegat i secretari tècnic-, que elevà considerablement el nivell de la vida concertística de la ciutat, de manera particular al llarg dels trenta anys posteriors a la guerra civil, amb la presència dels grans noms i agrupacions del món musical internacional, però també de no pocs artistes rellevants del moment, de Catalunya i de la resta de l'Estat espanyol.

Entre els artistes catalans que mantingueren una excel·lent relació professional i d'amistat amb Alfonso Sanz figuren Victòria dels Angels, Àlvia de Larrocha, Rosa Sabater i Gaspar Cassadó, per esmentar-ne només alguns. Amb ell desapareix tota una època i un tarannà tant de la seva professió com de la nostra història musical. Per evocar de manera més exhaustiva la seva personalitat, ens remetem a l'entrevista publicada en el núm. 125 de la nostra revista (març de 1995). Que descansi en pau. ■

Centenari Manuel Blancafort (1897-1997)

Quan es publiqui aquesta ressenya, ja s'hauran iniciat les commemoracions del centenari de l'il·lustre compositor català, amb un acte celebrat al Borneu Blancafort de la Garriga, la vila natal del compositor, amb la participació de representacions institucionals, una dissertació del professor Xosé Aviñoa i una audició musical a càrrec de Sofia Puche, divulgadora qualificada i tenaç de l'obra pianística de Blancafort, i del Quartet Pedralbes. Igualment, l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya s'haurà sumat a la celebració del centenari -en sengles concerts a l'Auditori Enric Granados de Lleida i dintre de la seva temporada d'abonament al Palau- interpretant el *Preludi, ària i giga* i el *Concert ibèric per a piano i orquestra* (solista, Emili Brugalla), obra important que havia estrenat Maria Canals amb l'Orquestra Municipal de Barcelona, sota la direcció d'Eduard Toldrà, amic entranyable i col·lega generacional de Blancafort.

Entre els actes musicals previstos, cal destacar els quatre concerts del X Festival de Música Clàssica Manuel Blancafort, de la Garriga, que tindran lloc el proper mes de maig (en un dels quals participarà el guanyador del Premi Manuel Blancafort, instituït enguany pel Concurs Internacional d'Execució Musical Maria Canals de Barcelona), a més de l'audició d'obres diverses del

FOTO: P. BARCELÓ

compositor i de concerts monogràfics, auspicats per institucions com Joventuts Musicals, l'Associació Catalana de Compositors, la JONDE, Universitat de Barcelona, Universitat Pompeu Fabra, etc.

De particular interès, perquè enriqueiran de manera permanent i durable el nostre patrimoni musical, són les realitzacions editorials, musicològiques i discogràfiques, ja acabades o en curs de realització. En el terreny editorial, és imminent l'aparició de la biografia de Blancafort, del professor de la Universitat de Barcelona, Xosé Aviñoa, que és a punt d'aparèixer en una coedició del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya i de l'Editorial Proa com a setè volum de la Col·lecció de Compositors Catalans, promoguda per la nostra primera institució. D'altra banda, l'Editorial Boileau editarà la partitura del *Concert ibèric, per a piano i orquestra* i Amalgama Edicions (del Centre d'Estudis Musicals del Bergadà l'Espill) publicarà una antologia de l'obra vocal i coral de Blancafort, que inclourà obres inèdites i fins ara no catalogades. I també és prevista l'edició musicològica del catàleg de l'obra de Manuel Blancafort per part de la SGAE.

Especialment adients per a la divulgació de l'obra del compositor entre els nostres melòmans són les edicions discogràfiques que han vist, o veuran la llum, amb motiu del centenari. Cal destacar, en aquest terreny, l'enregistrament dels dos *Quartet de corda* de Blancafort, a càrrec del Quartet Pedralbes (Edicions Albert Moraleda) i la reedició en CD d'una substancial antologia de l'obra pianística, que inclou l'emblemàtica col·lecció *El parc d'atraccions*, interpretada per Sofia Puche (Audiovisuals de Sarrià), dues produccions representatives, respectivament, dels vessants clàssic i pictòric -molt propi de l'època- de l'estètica de Blancafort. A més, Harmonia Mundi distribuirà la integral de l'obra per a piano sol interpretada per Antoni Besses i editada pel segell Mandala. Finalment, el nou segell Columna Music de l'Editorial Columna té previst de publicar, com a projecte inicial, el *Concert ibèric*, interpretat pel pianista Emili Brugalla amb l'OBC. ■

96-97

EUROPA EN CONCERT

una nova generació de músics per al futur

el prestigi dels grans mestres

3 abril

Lynsey Marsh, clarinet
Karen Suter, piano

17 abril

Quartet del Mozarteum de Salzburg
Jun Kanno, piano

AMB EL SUPORT DE LA C.E.E.

CONCERTS AL CASAL DEL METGE.
Via Laietana, 31. Concerts: 21 h 00
Comentaris abans dels concerts: 20 h 30
ENTRADES: ESCOLA DE MÚSICA
JUAN PEDRO CARRERO (93) 301 07 18

TEL·ENTRADES
902 10 12 12
CAIXA DE CATALUNYA

A punt la 3a edició del Concurs de Piano Ricard Viñes

per RRM

Durant la primera quinzena del pròxim mes de juliol tindrà lloc la tercera edició del Concurs de Piano Ricard Viñes, que se celebra a Lleida conjuntament amb el Curs Internacional de Tècnica i Interpretació Pianística, que arriba enguany a la setena edició. Ambdues convocatòries estan organitzades pel Conservatori Professional Municipal de Música de Lleida i són dirigides tècnicament i artísticament pel pianista Carles Marquès.

La idea de realitzar el Concurs de Piano ve de molt lluny, segons que explica Carles Marquès, si més no la seva materialització ha estat en bona part conseqüència de la inauguració fa 2 anys de l'Auditori Enric Granados, per poder disposar d'unes instal·lacions i infraestructura adients per al seu desenvolupament i alhora poder comptar amb una organització econòmica, que depèn de la gerència del mateix Auditori. De fet, també, el Conservatori de Música està actualment ubicat al mateix edifici de l'Auditori.

En part, es fa difícil desvincular el concurs del curs perquè es complementen a diferents nivells. *Per una banda, curs i concurs es donen suport mútuament pel que fa al públic que hi assisteix, i, també normalment, els professors del curs formen part del jurat del concurs,* explica Carles Marquès. *D'altra banda, continua, això no vol dir que els alumnes del curs siguin necessàriament els concursants. Ara bé, els alumnes del curs tenen l'oportunitat de conèixer com es desenvolupa un concurs. Així, el curs, que té com a professor titular permanent Carles Mar-*

Ricard Viñes

quès (i que ha tingut en anteriors edicions la col·laboració entre d'altres, dels mestres Joaquín Achúcarro, Luiz de Moura, Aquiles Delle Vigne, Maria Jesús Crespo, Àngel Soler o Peter Eicher), compatrà enguany amb la presència de Tatiana Valazf, Joan Havile i Aquiles Delle Vigne.

Com hem assenyalat, l'àmbit del concurs és estatal, malgrat tenir un jurat internacional. Per tant, hi poden participar els pianistes espanyols o estrangers residents a l'Estat, i té dues categories, fins a 18 anys i fins a 28 anys. Els sis premis que s'atorguen (tres en la categoria A i tres en la B) tenen una quantia entre les 250.000 i 40.000 pessetes, a més de diferents beques per participar al curs de piano i dos concerts per al primer premi de la categoria A, un a l'Auditori Enric Granados de Lleida i l'altre al Palau de la Música de Barcelona dins el cicle El Primer Palau (sempre que reuneixi els requisits de participació). Fins ara, els primers premis han estat: de la categoria A, Lluís Rodríguez Salvà i José Menor; i de la categoria B, Josep Buforn.

Les dues edicions del Concurs de Piano han tingut molta resposta. *Entre les dues categories podem comptar més d'una tren-*

tena de participants d'arreu de l'Estat en cada edició, diu Carles Marquès. Si bé no podem parlar encara d'una marcada evolució, perquè dues edicions és poc temps, sí que estem en condicions de dir que la participació ha estat excel·lent, com també la qualitat dels concursants. Les perspectives de futur passen per la seva consolidació, cosa que ja s'està confirmant, i per la possibilitat de fer-lo d'àmbit internacional en pròximes edicions.

Una altra valoració altament positiva és la notable incidència que tenen tant el concurs com el curs en la vida social de Lleida. *Efectivament, comenta Carles Marquès, els ciutadans de Lleida, que fins fa uns anys no estaven acostumats a gaudir d'una oferta musical com l'actual, donen una resposta excel·lent vers el curs i el concurs. D'altra banda, també vull destacar la molt bona predisposició de l'Ajuntament de Lleida en tots els aspectes, ja siguin econòmics com d'entusiasta participació personal del mateix alcalde i regidors. I mentre a tot arreu es retallen els pressupostos i les subvencions, a Lleida cada any s'augmenta el pressupost per al curs i el concurs. Personalment, crec que la creació de l'Auditori Enric Granados ha estat un gran estímul per a la ciutat.*

Les inscripcions per al III Concurs de Piano Ricard Viñes i per al VII Curs Internacional de Tècnica i Interpretació Pianística poden formalitzar-se fins als dies 31 de maig i 20 de juny, respectivament. Per a més informació, cal posar-se en contacte amb el Conservatori Professional Municipal de Música de Lleida. Plaça Mossèn Cinto Verdager, s/n. Tel.: 973-22.25.08. Fax: 973-22.19.92.

FOTO: A. BURGÜES

Connexió berlinesa

7, 8 i 9 de febrer de 1997. Palau de la Música Catalana. Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Kolja Blacher, violí. Dir.: Pedro Alcalde. Obres de Beethoven, Prokofiev i Homs.

per X. CASANOVAS-DANÉS

Finalment Pedro Alcalde ha dirigit l'OBC en temporada regular (fora del circuit habitual ja no havia fet al Palau i a Vilanova i la Geltrú). És un director jove que se'n va anar a estudiar als Estats Units (Julliard School i Universitat Columbia) i a Berlín. Claudio Abbado el va escollir com a assistent a l'Òpera de Viena amb el consegüent trasllat a Berlín quan va guanyar la titularitat de la Filharmonica. Ha estat tasca d'Alcalde la preparació i el manteniment d'aquest transatlàntic orquestral que dirigeix periòdicament, en una etapa tancada voluntàriament, per tal d'intentar una carrera internacional.

En programa, *Dos soliloquis* de Joaquim Homs, la *Tercera simfonia* de Prokofiev i el *Concert per a violí* de Beethoven, per al qual va convocar el *concertino* de la Filharmonica berlinesa, Kolja Blacher, un violinista de so homogeni i poderós que

va adaptar el concert al seu caprici i, no solament les cadències manllevades a la transcripció que va fer Beethoven de l'obra per a piano un any després de compondre-la. Informava el programa de mà, que Blacher és un especialista en música contemporània i tant de bo l'haguéssim conegut en aquesta parcel·la del repertori. La veritat és que semblava molt tens en començar a tocar i menys cap al final i per això va quallar un *rondó* digne dels aplaudiments que va rebre.

Alcalde no es va mostrar ambiciós en l'acompanyament. Com tampoc en la preparació dels dos esplèndids *Soliloquis* d'Homs. Però sí en la *Tercera simfonia* de Prokofiev, a la qual havia aplicat prioritat en els assajos. Tensa, duríssima, amb una resposta tècnica per part de l'Orquestra al nivell de les seves dinàmiques contrastants, és on es va poder copsar el seu potencial, fàcil de menystenir si només es té en compte la gestualitat excessiva del seus braços.

Música contra el racisme

15 de febrer de 1997. Palau de la Música Catalana. Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Vincent Ellegiers, violoncel, i Mercè Pons, narradora. Direcció: Lawrence Foster. Obres: *Tres meditacions de la Missa per a violoncel, corda, orgue i percussió* de L. Bernstein, *Del diari d'Anna Frank* de Michael Tilson Thomas i *Simfonia núm. 1* de J. Corigliano.

per F.TAVERNA-BECH

Certament, la sida i el racisme són, entre d'altres, dues grans plaques del nostre temps, i manifestar per mitjà de la música com aquests dos mals ens colpegen i anguiuen, és una actitud digna i humana. En aquest sentit, la iniciativa de l'OBC i de Lawrence Foster, el seu actual director titular, d'oferir un concert com a missatge de solidaritat i esperança als qui pateixen per aquestes causes, és absolutament lloable i oportú per conscienciar-nos davant d'uns fets veritablement tràgics.

Concentrant-nos exclusivament en els aspectes musicals del concert, hem de manifestar que la selecció dels compositors, gairebé obligada pel contingut del programa, ens va semblar molt discutible: veritablement, el panorama pel que fa a compositors d'aquesta nació americana ofereix noms i tendències estètiques infinitament més interessants que les partitures de caire poemàtic i amb reminiscències romàntiques que vam escoltar.

D'altra banda, també hem d'observar que, quan es tracta de programar una obra catalana, gairebé s'exigeix una durada que no ultrapassi els quinze minuts i que, dins del possible, es limiti a la plantilla estricta, és a dir, sense instruments addicionals; en canvi, en aquesta ocasió no es van regatejar mitjans per a l'obra de John Cori-

giano, que exigia, per poder interpretar-la, la percussió i els metalls doblats. ¿Significa això que ara canviarà el criteri? Quan podrem escoltar la nostra Orquestra Nacional de Catalunya interpretant un obra catalana de semblants característiques i dimensions?

Comentant el desenvolupament del concert, cal destacar la molt positiva tasca de Lawrence Foster, que, magníficament secundat per l'eficaz tasca de l'orquestra, semblava trobar-se en el seu terreny a l'hora d'atorgar espectacularitat a les obres, tot ressaltant la seva brillant factura. Quant a les partitures, posem en relleu el treball d'orfebreria de Bernstein en l'orquestració del seu *Concert per a violoncel*, del qual Vincent Ellegiers oferí amb veritable musicalitat una emotiva lectura de la seva partícula.

De l'obra *Del diari d'Anna Frank* de Tilson Thomas interessà la seva música ben construïda, malgrat que difícilment s'identificava amb el contingut del text, per altra banda, solament intel·ligible a ràfegues, mentre que la *Simfonia núm. 1* de John Corigliano posà en relleu una certa habilitat a trobar efectes melodramàtics de discutible plenitud emotiva.

En definitiva, el concert va posar de manifest un balanç artístic un xic pobre pels ambiciosos propòsits que s'hi perseguien i l'inusual desplegament de recursos que s'hi van posar en joc.

Mehta, a tot gas

Palau 100. 8 de febrer de 1997. Palau de la Música Catalana. Orquestra del Maggio Musicale Fiorentino. Dir.: Zubin Metha. Obres de Schubert i Stravinsky.

per X.C.-D.

No hi ha dubte que els concerts de Zubin Metha són el vaixell insígnia de les temporades de Palau 100 i és amb un esperit de familiaritat una mica acrítica que se l'escolta. Aquest cop ha vingut amb una orquestra, la del Maggio Musicale Fiorentino, amb la qual col·labora des de fa trenta-cinc anys, de la qual és director principal des del 1985 i amb la qual ha fet nombrosos enregistraments.

Metha vol complir amb l'expectació que suscita, però basa en la vistositat una bona part de l'acompliment. Se'n va ressentir la *Simfonia núm. 9*, "la Gran" de Schubert, interpretada amb un escreix d'energia que en desbordava la dialèctica, l'estratificació sonora i el capteniment formal, particularment en l'extremositat de l'"Allegro vivace" que clou la *Simfonia*. La magnitud era bruckneriana i certs accents, brahmians. Una versió "límit" i

antimusicològica, amb la secció de metall abocada a la desafinació. El so global de l'excel·lent orquestra arribava a semblar esquifit! La versió va ser, no cal dir-ho, molt aplaudida.

La segona part l'omplia una obra que, com *La consagració de la Primavera*, encaixa millor la urpada de Metha en una lectura feroç. És de les vegades que l'he vist més implicat en la direcció i menys interessat a fer comèdia de cara a la galeria. I veure'l projectar-se sobre els músics amb tantes ganes -tractant-se d'un dels "grans", com és-, reporta un gran plaer intel·lectual al marge de la idoneïtat o l'excés dels resultats.

Entre les propines, i després d'una *Dansa eslava* de Dvorák, una fenomenal (i nerviosa) obertura de *Les vespres sicilianes* de Verdi. Cal assenyalar que el concert començava amb una hora de retard per la vaga de transports, que va endarrerir l'arribada dels instruments.

Pekka Salonen, sobretot amb Mahler

Palau 100. 4 de febrer de 1997. Palau de la Música Catalana. O. Filharmònica de Los Angeles. Joan Rodgers, soprano. Dir.: Esa-Pekka Salonen. Obres de Debussy i Mahler.

per X.C.-D.

Si jutgem per aquest concert la Filharmònica de Los Angeles, no passaria de ser una molt bona orquestra, Salonen un director que pertany a la categoria dels "interessants", i Joan Rodgers una cantant correcta que ofereix sobre l'escenari un look senyoriol, a l'estil Grace Kelly, que enlluerna més que no la seva veu. Sort que tots tenen prou discografia per conèixer-ne la vàlua real.

Esa-Pekka Salonen, als trenta-nou anys, té un currículum que impressiona, lligat a les orquestres Philharmonia, Simfònica de la Ràdio de Suècia i London Simphonietta, amb les quals ha estat guardonat amb tots els premis possibles. Va tenir molta fortuna quan es va fixar en ell un omnipotent agent que li va oferir contracte amb la Philharmonia en veure'l dirigir un concert a Gothenburg en substitució de Berio, que l'havia cancel·lat a l'últim minut.

Basa la seva fama en la música contemporània i, per això, cal deplorar que el seu concert al Palau s'aturés en clàssics com

Debussy i Mahler. Això, al marge d'una altra consideració: per què a les nostres orquestres se'ls exigeix música del país quan surten de gira i a les estrangeres no? Qui millor que la centúria californiana per fer-nos descobrir simfonistes del seu país?

La mer de Salonen va sonar tibant i sorollosa, gairebé més expressionista que pròpiament impressionista, amb un excés de tensió, que és comprensible en un director avesat a tanta música recent que no se sosté si no és per aquesta via. Els tres moviments van sonar unificats en una mateixa intensitat, que menystenia subtileses de fraseig i refinaments tímbrics. Tota una sorpresa per a un especialista en Messiaen! També resulta curiosa la hiperquinèsia gestual amb què es prodiga sobre el pòdium, innecessària si no és que va dirigida a la galeria.

Pel que fa a la seva *Quarta* de Mahler, la impressió va ser notable en el moviment lent, el "Ruhevoll". La resta cal titllar-la de correcta i no gaire més, perquè per a molts la sonoritat de la Filharmònica de Los Angeles es pot comparar a la de l'OBC dels grans dies.

Quan la tècnica no és suficient

Ibercamera. 5 de febrer de 1997. Palau de la Música Catalana. Neues Berliner Kammerorchester. Alexander Melnikov, piano. Michel Erxleben, director. *Serenata en Do Major* de Txaikovski, *Concert per a violí BWV 1042* de Bach, *Concert per a piano en do menor op.35* de Shostakòvitx.

per LLUÍS TRULLÉN

La configuració del programa amb tres obres pertanyents a unes estètiques compositives summament diverses permetien escoltar un cop més dins la temporada Ibercamera una orquestra integrada per professors pertanyents a diferents orquestres berlineses, músics molt joves d'una qualitat extraordinària i que mostren un lliurament i disciplina absoluta a l'hora d'interpretar.

Un altre aspecte, deixant de banda la seva per-

fecció tècnica, és la línia merament interpretativa amb la qual recreen cadascuna de les obres que passen per les seves mans, i és just en aquest punt el que pot presentar alguna discussió. D'altra banda, el Txaikovski proposat, amb la bellesa lírica dels seus temes, amb el seu arrabament romàntic, amb l'elegància noble de les melodies que integren la *Serenata en Do Major*, presenta, per la seva riquesa musical, un ventall de propostes interpretatives. La proposta de l'orquestra berlinesa va enca-

minar-se a l'exageració dels matisos, amb uns moviments lents i dinàmiques en piano excessivament acusades, amb uns *forte* punyents i apassionats, amb uns *tempi* ràpids summament vigorosos, que si bé ens submergien en l'audició d'una infinitat de contrastos, tenien com a contrapartida una excessiva fluctuació del discurs musical que repercutia en la pèrdua de continuïtat entre els moviments. Tècnica sobèrbia, però excés d'accentuació en els diferents vessants de l'obra.

Després d'una interpretació plena de refinament del *Concert de violí BWV 1042* de Bach, a càrrec del *concertino* de l'orquestra Michael Erxleben, el jove pianista Alexander Melnikov va fer una demostració de força, tècnica, sentit

del ritme, potència d'articulat, refinament expressiu, en la seva versió del *Concert per a piano en do menor* de Shostakòvitx.

Nascut a Moscou l'any 1973, Melnikov, amb una carrera que ja l'ha portat a actuar des d'Amèrica a l'Extrem Orient, a oferir infinitat de concerts per Europa, podria considerar-se com un pianista en una línia interpretativa semblant a la de Kissin. El seu magnetisme, temperament i, per sobre de tot, ser portador de les qualitats necessàries per afrontar una obra de la complexitat del *Concert en do menor* de Shostakòvitx (reblerta de salts, ritmes, canvis de dinàmiques, so punyent i frases subtils i delicades) ens van deixar ben clar que Melnikov ja és un pianista de primera línia.

Macbeth, entre un coixí d'aplaudiments

Temporada Gran Teatre del Liceu. 27 de febrer de 1997. Palau de la Música Catalana. Bruson, Zajick, Palatchi, Azocar, Viñas. Orquestra Simfònica i Cor del Gran Teatre del Liceu. Dir.: Paolo Carignani. *Macbeth*, de Verdi (en versió de concert).

per J.C.C.

Macbeth ha estat el primer plat autènticament fort de la programació liceística d'enguany.

La versió (a més, en forma de concert) de l'obra primerenca de Verdi, constituïa alhora un atractiu i també un risc. Si l'òpera en concert sempre resulta una realitat incompleta, el fet que la composició no fos de les més celebrades i reeixides del gran repertori universal afegia components de preocupació. *Macbeth* no forma part, certament, del conjunt d'òperes més rodones de Verdi. La música fa la sensació que és víctima massa fàcil del *pathos* tràgic, tan rotund, que emana de la història shakesperiana. I que a la fi el compo-

tor no acaba de confegir un discurs musical prou subtil, prou elaborat. Els recursos compositius s'esgoten aviat i d'aquesta manera l'obra, en el pla estrictament musical, a partir de la seva meitat fa la sensació de cosa ja vista.

Tanmateix, hom va jugar una carta forta com a pol justificador d'aquest risc que constituïa la programació d'aquest títol: l'actuació de la mezzosoprano nord-americana Dolora Zajick, que per primera, i gairebé única vegada –al·licient sobrefegit–, assumia el repte del paper protagonista. Lady Macbeth és autèntic motor de la tragèdia de la qual serà víctima el seu espòs, el general Macbeth. I juntament amb aquest atractiu, hi havia el del retorn a Barcelona

de Renato Bruson, un dels barítons més importants en el repertori italià dels darrers anys i un cantant que va debutar al Liceu fa ja gairebé un quart de segle.

Sobre aquesta base, hom va aconseguir els resultats esperables: que el públic liceístic, aquest món tan a part dels del conjunt del dilettantisme musical barceloní, gaudís d'una vetllada d'allò més gratificant. A més, els constants talls de l'acció –significats en àries i conjunts tancats–, van ajudar a fer que hom tingués oportunitats sovintejades de mostrar el seu entusiasme per les demostracions de molt especialment aquests dos cantants que, juntament amb el cor, mantenen dempeus tota l'obra.

Dolora Zajick, especialment, es va endur la part més gloriosa dels llores. És una cantant dotada d'unes enormes facultats vocals, enteses en el sentit més aviat físic que estilístic, les quals administra amb generositat. Tanmateix, a vegades no pot evi-

tar palesar un cert deix de fredor. El seu apassionament no ens apareix prou sincer i fa sensació d'una certa falta de convicció; o d'un excés de càlcul. En definitiva, una interpretació de gran nivell, però no mereixedora de la incondicionalitat tan sense reserves que li van atorgar els afeccionats.

Renato Bruson va fer gala d'una veu una mica cansada, d'una certa duresa, però també d'una notable qualitat. La seva és una escola de cant noble, una mica depassada, si es vol, que de la mà d'aquest cantant és capaç de manifestar-se en forma d'una enorme eficàcia en el pla expressiu.

L'orquestra, nota grata, va assolir uns nivells d'equilibri que marquen un canvi substancial respecte de les actuacions prèvies. I en aquest sentit caldrà fer justícia a la batuta del milanès Paolo Carignani, un músic jove però amb una notable projecció, que va confirmar que el seu curt però significatiu historial és absolutament fiable.

Un artista en majúscules

Ibercamera. 24 de febrer de 1997. Palau de la Música Catalana. Andrea Lucchesini, piano. *Sonata en la Major op. 120* de Franz Schubert, *Sis estudis (Llibre II)* de Claude Debussy i *Sonata en si menor* de Franz Liszt.

per F.T.-B.

Segurament, per a molts melòmans Andrea Lucchesini sigui un dels millors pianistes del moment i, certament, no els portarem la contrària, ja que el concert que aquest pianista italià va oferir al Palau va ésser memorable.

Als trenta-un anys d'edat, quan la majoria dels seus col·legues estan afirmant la seva personalitat, Lucchesini palesa ja el temperament de l'artista madur que està més enllà de la necessitat de demostrar les seves qualitats o la bondat del seu criteri interpretatiu. Escoltant-lo, Lucchesini comunica la impressió de l'artista insubornable, allunyat de les modes i que està plenament convençut del que fa. És a dir, a Lucchesini no li cal fer teatre per tocar, ni li calen focs d'artifici en el vessant temperamental, més aviat procura fugir de conductes que podrien acostar-lo a aquestes actituds, per centrar-se en el que és essencial en la interpretació: vestir l'obra amb la sonoritat més ade-

quada i bella al seu contingut, expressar amb rigor i veritable tensió emocional l'esperit que li va infondre l'autor i projectar la música a l'auditori amb la força i convicció perquè capti l'oient, no com un pur joc sonor, sinó com a necessitat vital de comunicació.

Certament, les concepcions musicals de Schubert, Debussy i Liszt són diferents i divergents tant en intencionalitat creativa com en expressió d'unes idees i Lucchesini va saber valorar i traduir aquestes diferències, i fer-les intel·ligibles i suggestives. El seu Schubert va tenir la virtut del sentiment intimista i de la desitjable puresa lírica. Els estudis de Debussy —en versió veritablement prodigiosa— van manifestar la fantasia i la inquietud per a la recerca de noves possibilitats i formulacions pianístiques del compositor, mentre que la *Sonata* de Liszt va desplegar, sota la precisió i l'agilitat de la pulsació de Lucchesini, l'apassionament i la poderosa fantasia creadora que Liszt, com a acte vivencial, va transmetre a la seva música.

Jean François Heisser, un recital amb incògnites

Europa en Concert. 20 de febrer de 1997. Casal del Metge. Jean François Heisser, piano. *Estantes* de Cl. Debussy, *Barcarola* núm. 5 d'E. Fauré, *Cançons i danses* núm. 1 i 4 de F. Mompou, *Fantasia bètica* i *El amor brujo* de M. Falla i *Sonata* núm. 26, op. 111 de L. Beethoven.

per F.T.-B.

Segurament, els aspectes més positius del recital del pianista Jean François Heisser van ésser la selecció de les obres que integren el programa i la introducció, molt oportuna i orientadora per copar la motivació i el moment creatiu de cadascun dels autors, a càrrec de Manel Valdivieso, explicant i situant les músiques en la seva època.

Paradoxalment, però, el vessant més enigmàtic

del recital va protagonitzar-lo precisament l'interpret que, malgrat un currículum impressionant i l'expectació que havia suscitat, les seves lectures no van resultar gaire entusiasmadores. D'aquesta manera, sigui per una pulsació no excessivament variada en matisos i coloracions i també pel seu joc de pedals, no sempre precís, va resultar difícil identificar-se amb la intencionalitat de les seves versions, que semblaven limitar-se a una freda correcció.

El segell inconfusible de Hogwood

Euroconcert. 13 de febrer de 1997. Palau de la Música Catalana. The Academy of Ancient Music. Christopher Hogwood, director. Vivaldi, Albinoni, Corelli, Stradella, Muffat.

per LL.T.

El segell interpretatiu de Hogwood resulta del tot inconfusible. Allunyat de l'electricitat que emanen les interpretacions sobre criteris històrics de Gardiner, de la força de Harnoncourt, de la vivacitat de Brüggén, Hogwood, com a membre capdavanter en les versions ofertes amb instruments originals, té en la delicadesa expressiva un dels factors que poden definir les seves versions, i més encara quan el repertori escollit per a un concert, tal com va succeir amb el que va presentar a la temporada Euroconcert, està integrada en la seva major part per música del barroc italià.

Al capdavant de l'extraordinària Academy of Ancient Music, formació emblemàtica no tan sols per la seva història i tasca portada a terme al llarg de la seva existència, sinó per la seva constant perfecció en la problemàtica que sempre suposa interpretar sota els paràmetres de la música antiga, Hogwood va submergir el públic del Palau en l'atmosfera propícia per gaudir dels clars i obscurs, dels contrastos,

de la varietat de colors sota uns esquemes formals absolutament definits que integren la música dels autors seleccionats per a aquest programa.

La sonoritat dolça, càlida, plena d'intimitat, rigorosa en la disposició de les ornamentacions, se succeïen en unes interpretacions màgiques que van tenir com a punt culminant la interpretació del *Concert en Fa major* núm. 10 d'Albinoni, amb el carismàtic Andrew Manze (un dels violinistes més valorats pels directors que regeixen els seus criteris musicals sota paràmetres historicistes), que ens va oferir una interpretació plena de naturalitat, lluminositat i perfecta tant en l'afinació com en la correspondència amb els músics de l'orquestra que l'acompanyaven. Hogwood va tornar a submergir-nos en un món màgic i delicat, que en alguns moments, però, per la magnitud de la sala del Palau quedava en alguns dels seus passatges excessivament pàl·lid de color. Un detall que en cap moment va fer minvar la delicada audició de les sempre preciosistes interpretacions proposades pel mític director i el seu extraordinari conjunt.

Concert popular i substanciós

Caprabo al Palau. 20 de febrer de 1997. Palau de la Música Catalana. Orquestra Filharmonia de Cambra de Barcelona. Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana (dir. Jordi Casas). Jordi Codina, guitarra. Solistes vocals. Direcció: Albert Argudo. Txaiovski, Rodrigo, Wagner, Bizet, Verdi.

per F.T.-B.

Resulta encoratjador que una sèrie d'artistes de casa nostra puguin actuar al Palau de la Música i fer-ho amb unes obres populars. Certament, la iniciativa de Caprabo de proporcionar aquests concerts, organitzats en col·laboració amb la Fundació Orfeo Català-Palau de la Música, pot constituir una acció que amb el temps ha d'aportar una millora a les perspectives dels nostres intèrprets, no sempre amb el suport dels organitzadors en els cicles concertístics.

Encara que sigui de manera molt breu, cal destacar l'actuació de l'Orquestra Filharmonia de Cambra de Barcelona, conjunt simfònic que hauria de trobar alguna mena d'ajut per poder desenvolupar plenament les seves qualitats musicals, com ho va demostrar sota el gest clar i entusiasta d'Albert Argudo, director que, amb

veritable vocació, ha desenvolupat una considerable trajectòria al capdavant de les nostres agrupacions simfòniques. La seva versió de la música de Txaiovski va tenir veritable entitat simfònica. També va reeixir amb bons resultats en la tasca d'agombar les intervencions vocals.

Magnífica va resultar, també, la intervenció del Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana —que prepara i dirigeix Jordi Casas. La seva comesa, no gens fàcil, com era la d'afrontar obres corals de tipus operístic, va resultar absolutament convincent.

A igual nivell es van resoldre les intervencions dels solistes vocals i, finalment, hem de destacar el treball del guitarrista Jordi Codina en la seva interpretació, emotiva i lírica, del *Concert d'Aranjuez* de Joaquín Rodrigo, lectura que, ben secundada per Argudo i l'orquestra, va assolir moments de suggestiva expressió poètica.

Feliç aniversari del Trio Mompou

26 de febrer de 1997. Sala Cultural Caja Madrid. Trio Mompou (violí, violoncel i piano). Obres de T. Marco, X. Montsalvatge i E. Granados.

per F.T.-B.

Veritablement, el pianista Luciano González Sarmiento, el violinista Joan Lluís Jordà i ara el violoncel·lista Mariano Melguizo, que ha substituït Pilar Serrano, en fundar el Trio Mompou (piano, violí i violoncel) han aportat a la nostra música un instrument de qualitat òptima per a la difusió de les nostres partitures i hem de reconèixer que el seu treball en els quinze anys que porten d'existència ha estat admirable en tots els sentits.

Així, per les seves versions sempre emotives i fidels a l'esperit del compositor, han excel·lit com a intèrprets de primeríssima categoria; també al llarg d'aquesta trajectòria han assolit un repertori que, ultrapassant el centenar d'obres, comprèn la literatura fonamental dels períodes clàssic i romàntic, i no s'oblida dels nostres músics del passat, ja

que ha exhumat partitures tan dignes de conèixer com són els tríos de Felip Pedrell, Enric Granados, Joaquim Malats, Enrique Fernández Arbós, i Gerardo Gombau, alhora que ha suscitat entre els nostres compositors la creació de noves obres que, interpretant-les i enregistrant-les en versions modèliques han contribuït a vitalitzar i també a crear un patrimoni sonor que serà el testimoni fidedigne del nostre temps.

En certa manera, diríem que els quinze anys de trajectòria del Trio Mompou i que ara han commemorat amb sengles concerts a Barcelona i Madrid, constitueixen una aportació fonamental dins la història de la música hispana. Així ho van testimoniar les seves lectures brillants i seductores del venal *Trío Concertante* núm. 1 de Marco, el *Trío* de Xavier Montsalvatge i el *Trío op. 50* d'Enric Granados.

Maria Creuza: bona veu i mals acompanyants

per ALBERT SUÑÉ

Maria Creuza està de tornada de tot. Però com que precisament ara no es troba als altars, resulta que tampoc no pot comptar amb uns músics que puguin agombar, de la manera que es mereix, la seva —encara— molt bona veu. Vist el que va passar a Luz de Gas, el més segur és que l'espectador mínimament disposat a entrar més a fons en el que la cantant ofereix des de l'escenari, pensi que Creuza

ha errat aquest camí. Perquè a l'espectador que només la vol sentir i contemplar, a desgrat dels sons que rebí, li està bé qualsevol tema. En té prou d'aplaudir i corejar la melodia. Tant si aquesta s'adiu amb la lletra com si no s'hi adiu gens.

Perquè aquest és el problema dels músics que porta la cantant brasilera. El teclista, el guitarrista, el baix i el bateria són uns intèrprets molt limitats. El primer és, a més, l'encarregat dels arranjaments. I és aquí on comença el desgavell. Els temes que

Maria Creuza va deixar anar s'acostaven gairebé tots més a l'ona *funky* que no pas a la de la *bossa nova*, samba o altres ritmes brasilers. A més, era un *funky* molt d'estar per casa.

No tenim res en contra del *funky*, però la música de Creuza sempre ha estat lligada amb la qualitat, el rigor i la sensibilitat. I potser perquè Luz de Gas és, també, una discoteca, la cosa es va moure molt més en els paràmetres del *dance* que no pas de l'intimisme. Si almenys aquest *dance* hagués estat ben

construït... Pensem que tot funcionà millor quan Creuza es quedà una estona amb el guitarrista i el baix.

A part d'això, la cantant brasilera demostrà que atresora una veu encara molt bonica, suggestiva. Però a l'hora de cercar el to fort, la puja de nivell de manera sobtada, sense modular. Amb la qual cosa, a vegades, no existeix el to mitjà. Tot i així, la cosa hauria anat molt millor si hagués comptat amb uns acompanyants més experimentats. Com ella mateixa.

Per escoltar bona Música, Lleida

Lo Marraco

LA PAERIA

Ajuntament de Lleida

Auditori Municipal de Música
Plaça de Mossèn Cinto Verdaguer s/n
Tel: 973 - 22 33 20

Lidia Pujol i Silvia Comes, gairebé un miracle

Cicle Cant Lliure. 16 de febrer de 1997. Teatre Lliure. Lidia Pujol i Silvia Comes. Textos de Cernuda, Corso, Gil de Biedma, Ginsberg i propis.

per DAVID PICÓ S.

Si la normalització artística —o alguna cosa similar— fos un fet, el cas de Lidia Pujol i Silvia Comes no seria excepcional. Si la projecció de les idees, les iniciatives, els espectacles, els artistes o les cançons estigués normalment relacionat amb la intensitat, el valor, la intel·ligència, l'originalitat o l'espontaneïtat, potser no caldria aplaudir tan enfervoridament Lidia Pujol i Silvia Comes. Però la normalització artística —o alguna cosa similar— no és un fet.

En el panorama musical d'avui, l'aparició, la consolidació i el reconeixement de Lidia Pujol i Silvia Comes és gairebé un miracle. I ho és perquè no han fet res espectacular. No han editat cap disc extraordinari (no n'han editat cap —abans d'aquest article), ni han protagonitzat llampanys publicitaris (no n'han fet), ni gires mundials, ni menys que mundials, ni... Només canten. Lidia Pujol i Silvia Comes canten. I ho fan amb astúcia, i amb gràcia, i amb sentiment, i amb ironia, i amb delicadesa, i amb força, i amb emoció. I amb talent. Canten poe-

mes... i se'ls entén! I els poemes deixen de ser-ho —cal que deixin de ser-ho— i esdevenen melodia, ritme, música. I tenen veus contrastades i expressives. Quines veus! Magnífiques, i sense el virtuosisme acadèmic. I la mínima instrumentació (*derbuka* i guitarra) és variada i rica en girs melòdics i rítmics. I actuen amb desimboltura i tenen capacitat de reacció —enginyosa Silvia—, i es posen el públic a la butxaca, o el porten posat. Gairebé ens havíem oblidat que no calen més coses per arribar a la pell.

La resta són petits detalls: algun text que forada la musicalitat o alguna cançó un xic irrellevant. La compenetració d'ambdues intèrprets, en canvi, és matemàtica i espontània alhora. I les cançons, com *El conte dels dos suïcides*, emblemàtica; *Cinc històries* o la interpretació d'*Alfonsina i el mar*, desprenen vida i consistència. I el públic les aplaudeix enfervoridament. "Una mica exagerat, no?", comentava Silvia Comes davant l'allau d'aplaudiments". Exagerat, sí. Desmesurat, excessiu, massa estrepitosos per un concert sincer, íntim, fràgil, intens, rodó, gairebé perfecte.

L'espiral de Joan Amèric

9 febrer de 1997. Teatre Lliure. Joan Amèric. Roger Blàvia (bateria), Tato Latorre (guitarres), Rafa Nartin (baix).

per D.P.S.

El segon concert pertanyent al cicle Cant Lliure tenia com a protagonista el cantant valencià Joan Amèric, amb l'espectacle titulat "Espirals". Dir-ne "espectacle" potser convida a pensar en un muntatge espectacular, i no és el cas: tot i que la veu enregistrada del Lliure sempre avisa el públic que falten deu o cinc minuts per començar l'"espectacle". I tanmateix, el concert de Joan Amèric va vorejar l'espectacle, entès com a concert escenificat, amb discursos, girs, esquetxos i decorat inclosos.

Amèric va saber vestir l'espai íntim del Lliure i ho va fer delicadament, amb lirisme autobiogràfic. L'element teatral, perfectament estudiat, va crear un ambient diferent al d'un concert estàndard. Amèric es movia amb desimboltura entre el públic i recreava moments viscuts. Per exemple, va recrear-nos un moment que els cantants no solen descobrir mai: la gènesi d'una cançó. Un moment íntim i irrepetible que el pudor i fins i tot la por al ridícul —els fets íntims, quan s'exposen, sovint adquireixen una dimensió ridícula— aconsellen no mostrar en públic. Però Amèric ho va fer, cantant en un pseu-

doidioma que s'assemblava al portuguès o al català, però que no era cap idioma (que es com es componen la majoria de cançons).

De tant en tant l'element teatral prenia un to humorístic, com quan de cop el concert va quedar interromput pel so d'un telèfon. Amèric deixa de cantar i l'afaga. Era per a ell: "Sí, tia, estic cantant... Sí, ha vingut gent". El punt més fluïx de l'escenificació van ser les explicacions feixugues entorn del concepte d'espiral. Espiral-vida, espiral-cantautor, espiral-amor...

Una mica de mareig, tant d'espiral, tot i que cal reconèixer que el discurs era calmat i amb espurnes d'humor, que tot ho guaireix.

Musicalment, Joan Amèric és un compositor brillant i sensible, capaç de fer cançons amb cos i ànima i color. En directe, el registre de la seva veu s'amplia notablement i adquireix nous matisos, especialment en els tons greus. Acompanyat per un grup eficient, Amèric va interpretar un grapat de cançons, algunes de manera admirable, com *Quina sort*, *Llavis de sal*, *Un home i una ombra*, *Orbita del món*, o *Què més podria dir-te?* Tot plegat, un concert saborós que a poc a poc va anar apropant-se al seu nucli, com una espiral.

Demus recrea l'atmosfera de la Schubertiade

Schubertiade. 6 de febrer de 1977. Auditori Caixa de Catalunya. Jörg Demus, piano. Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana. Director: Jordi Casas. Obres corals i per a piano sol de Schubert.

per LL.T.

Hi ha una música, com la de Schubert, que cal escoltar-la dins una atmosfera propícia. Les peces per a piano, els *lieder*, la música de cambra, necessiten una ambient propici, aquell que converteixi una audició de Schubert en una Schubertiade.

D'una banda, la temporada Euroconcert va programar un dels més preuats intèrprets de Schubert, com és Paul Badura Skoda, que al costat de la soprano Chole Waysfield i d'un quartet de corda integrat per Pergamenshikov, Masurenko, Gerhardt i Xavier Puertas van submergir el públic del Palau en obres representatives de la literatura cambrística del compositor vienès. La música de Schubert respira melodisme, lirisme, temperament sàviament mesurat, profunditat romàntica sublim, i per això aquesta varietat de contrastos emmarcats dins un segell distintiu summament personal, representen per als músics un constant plaer a l'hora d'acabar les seves partitures.

Si el maratoní i sublim programa que va poder-se escoltar el dia 3 de febrer al Palau va estar integrat per obres tan representatives com el *Quintet "la truita"*, la *Sonata Arpeggione*, diferents *lieder* o *impromptus*, tres dies després a l'Auditori Caixa de Catalunya de la Pedrera, aquesta màgica línia musical va prosseguir amb les obres corals i pianístiques, tot configurant un programa d'identica bellesa.

Què pot dir-se de Jörg Demus interpretant Schu-

bert? Escoltar com en les diferents variacions de l'*Impromptu* núm. 3 D.935 anava explicant amb una naturalitat diàfana cadascuna de les variacions (les primeres en una línia més clàssica, a partir de la tercera, dins d'una òptica plenament romàntica), com en la *Sonata D 664* ens mostrava un Schubert mesurat, interpretat amb una elegància expressiva reblerta de preciosisme, amb un discurs plantejat sota uns paràmetres que sempre buscaven el detall que pogués elevar al màxim la categoria d'una obra extraordinària, o com en l'*Impromptu* núm. 3 del D.899 arribava amb la delicadesa del *legato* de la mà dreta, amb la diàfana projecció dels acords despleats, tot sota una òptica sonora de dinàmiques delicadíssimes en piano, ens constataren, un cop més, que Jörg Demus, quan interpreta Schubert arriba a uns paràmetres que només tenen una finalitat: interpretar música per recrear l'atmosfera d'una schubertiade.

El Cor de Cambra del Palau, integrant-se plenament en el clima recreat per Demus, va cantar amb delicadesa, amb subtilitat, amb lliurament, resolent tots els petits detalls que flueixen al llarg de les distintes obres corals, sempre sota l'acurada direcció de Casas. En definitiva, van ser dues schubertiades extraordinàries, que haurien de ser un fet habitual en l'oferta de les diferents programacions de concerts, independentment de la celebració d'una data, esdeveniment o commemoració de la vida del compositor.

Company, massa mancances

Febrer 1997. Mercat de les Flors. Company. Stephen Sondheim —música—; George Furth —llibret—. Companyia Teatre Lliure. Orquestra de Cambra Teatre Lliure. Direcció dramaturgica: Calixto Bieito. Direcció musical: Lluís Vidal. Escenografia i vestuari: Mònica Quintana.

per J.C.C.

Si durant un cert temps —no fa tant, d'això— cada nou musical que es presentava a Barcelona constituïa un focus d'atenció notable com a gènere insòlit als nostres escenaris, actualment això està superat.

Ara el motiu d'atenció és justament que el musical que es programi sigui específicament "aquest" o "aquell", davant del qual es poden coniar diversos nivells d'interès o expectació. *Company*, una obra relativament primerenca de Stephen Sondheim —estrenada el 1970—, d'antuvi concitava unes expectatives notables.

Més d'una vegada he acarat la problemàtica genèrica que afecta el musical a casa nostra i que se centra en factors tan evidents com l'escassetat de recursos de producció —llegiu pressupost—, i la falta d'una autèntica tradició específica actoral i dramaturgica. El primer component és un mal endèmic, per ara, i el segon es resol tot "fent camí caminant", parafrasejant el poeta, i amb resultats incerts.

La versió de *Company* acusa de forma clara els tres components. Si la falta de producció obligava a un àmbit escenogràfic d'una inevitable austeritat, dins d'aquestes circumstàncies obligades hom no ha sabut trobar criteris més aprofundits que el de donar ritme fluid a l'enfi-

all de quadres damunt dels quals s'estructura l'obra. Es podria adduir que el buit absolut de l'escena, o gairebé absolut, podria vincular-se al buit existencial del protagonista —aquest solter impenitent que és Robert— i a la seva falta d'horitzons precisos respecte del tema de la comunicació afectiva. Però l'argument és prim i a la fi no acaba de donar consistència a un muntatge que, això sí, està ben organitzat damunt l'escena, que es produeix amb una notable fluïdesa i amb un sentit precís del ritme, però que no acaba de mostrar el rerafons poètic que conté, amb tot, l'obra de Sondheim. I en aquest sentit, la interpretació mancada de convicció, distant i sense misteri de Carles Sabater constitueix un factor força determinant del resultat final.

I aquí entrem en el darrer dels aspectes denunciats. El repartiment es nodreix de diversos fronts interpretatius, no necessàriament vinculats al musical, i això s'acusa en la irregularitat global que mostra aquest apartat. I que afecta d'una manera especial els aspectes específics del gènere: cant i ball. Al costat de l'autoritat actoral ferma de Carme Sansa, de Lluís Homar o de Carles Canut, o a la frescor que s'ha d'agrair de Muntxa Rius, Mònica López o Nina, s'hi afegeixen insuficiències que gairebé esdevenen endèmiques en el gènere a casa nostra.

M Autoretrat de Mozart

A TRAVÉS DE LA SEVA CORRESPONDÈNCIA
el Bufó, l'Insubmis, el Geni, l'Idealista,
l'Orgullós, l'Enamorat,...

Pere-Albert Balcells

Pròleg de Xavier Pujol

Aquest és un llibre que explica tot el que sabem de Mozart que no sigui pura invenció. Per primera vegada es publica en català la correspondència de Mozart, que parla d'ell mateix, però una altra rigorosa novetat és que també podem conèixer les cartes que li adreça el seu pare, la seva germana, la seva dona, els seus amics. **"Dono les gràcies a Pere-Albert Balcells per haver escrit aquest llibre necessari i apassionant"**, diu al pròleg Xavier Pujol, crític musical.

No és una biografia cronològica —encara que les dades de la vida i de les obres de Mozart figurin en un apèndix—, sinó un retrat de caràcter d'un personatge insòlit, contradictori, exuberant i, massa sovint, falsejat per tòpics simplificadors.

Ara, l'autoretrat fidel d'un geni fascinant.

OT ALLÒ QUE US INTERESSA

Més de 70 revistes d'abast nacional estan associades a l'APPEC.

Per a més informació: APPEC Rambla de Catalunya, 10, 1 er.

08007 Barcelona Tel. 412 76 28 Fax: 317 83 86

Ho trobareu a les revistes en català

A.P.P.E.C
ASSOCIACIÓ
DE PUBLICACIONS
PERIÒDIQUES
EN CATALÀ

INFORMACIÓ GENERAL
INFANTIL I JUVENIL
CULTURA
RELIGIÓ
POLÍTICA
PEDAGOGIA
AGRICULTURA I RAMADERIA
ESPORTS
MÚSICA
ARTS PLÀSTIQUES
TEATRE I CINEMA
CIÈNCIA I TECNOLOGIA
ENTRETENIMENTS
HISTÒRIA
FOLKLORE
SATÍRIQUES
ARTS DECORATIVES

Aquest mes d'abril es compleixen, exactament, 150 anys d'existència del Gran Teatre del Liceu; un segle i mig d'història, en la qual hi ha hagut de tot i força. L'efemèride arriba, com és prou sabut, en un moment extraordinàriament excepcional, a cavall entre una tragèdia profunda i un demà que *a priori* es presenta dens en arguments esperançadors.

"Catalunya Música/Revista Musical Catalana" no podia deixar d'atendre aquesta commemoració. Tanmateix, la cosa era prou complicada, atesa la circumstancialitat (com hem dit, excepcional) en què es produeix la fita històrica. Una circumstancialitat que obliga a ponderar determinats plantejaments de connotacions, per dir-ho d'alguna manera, exultants.

L'opció ha estat, de forma inequívoca, renunciar gairebé totalment a la mirada entre nostàlgica i elegíaca vers un passat que ja ha tingut el seu protagonisme explícit i obrir la visió a un futur que, com acabem d'apuntar, agombola un àmbit genèric essencialment falaguer; un futur del Gran Teatre del Liceu, que és el que realment interessa avui a la ciutadania.

En aquest sentit, fem una proposta en la qual es dona la veu als qui han de ser protagonistes essencials d'aquest

futur: els cantants, els escenògrafs, els compositors, els arquitectes responsables del projecte i la materialització de l'edifici, els espectadors, els orientadors i gestors artístics i, finalment, una representació de la societat civil.

Ens sembla un ventall significatiu d'interessos, la veu dels protagonistes dels quals ha d'ajudar —així ho esperem— a configurar una imatge de perspectiva d'allò que pot ser i hauria de ser el demà del nostre teatre inserit en

el si de la societat catalana. El lector té ocasió, d'aquesta manera, de participar en un exercici suggestiu de perspectiva, del qual podrà treure les seves pròpies conclusions.

Tampoc no hem oblidat de mirar enrera. Però ho hem fet des d'una dimensió nova, a partir d'una iniciativa molt localitzada i d'un elevadíssim interès: la confecció dels annals

del Teatre que en aquest moment realitza, amb una devoció i un coneixement de causa únics, un expert coneixedor del món operístic barceloní. Es tracta de situar el passat en un nivell molt poc heroic, molt real, molt autèntic, allunyat de les massa sovintejades proclivitats autocomplaents.

En definitiva, fem una proposta per al Liceu que es disposa a viure el seu 150 aniversari i que enfila la recta vers una etapa històrica rotundament nova.

El Liceu, any 151

La recerca del model ideal de programació

per JOAN MATABOSCH

Cal entendre l'òpera com un fet dinàmic —una art— regulada pels principis estètics de totes les altres arts. Entre aquests principis, cal destacar-ne un de fonamental: la simple submissió a una norma —o a una tradició— no és cap garantia de valor estètic. La norma deriva dels valors estètics i és un principi regulador «des de fora de l'art». Per això, des de fora de l'art, el valor estètic depèn del compliment de la norma. Però des de dins de l'art, la norma estètica prevalent es viola permanentment i, com a resultat d'aquesta gosadia, es pot crear una nova norma. Així ho reconeixen Fokkema i Ibsch en parlar del concepte de «valor estètic» com un procés que evoluciona contra el rerefons de la tradició artística del moment i en relació amb el context cultural i social.

Per això l'obra d'art s'inscriu dins un sistema complex de necessitats, expectatives, gustos, lectures, models de comportament i experiències prèvies que constitueixen allò que Hans Robert Jauss anomenà «horitzó d'expectatives». És fonamental prendre consciència d'aquest «horitzó d'expectatives» en parlar d'una institució que, com el Gran Teatre del Liceu, té cent cinquanta anys d'història. Cap programador pot pensar que «parteix de zero». Cap programador no pot reproduir mecànicament els trets dominants de la història artística del teatre, però tampoc no pot prescindir-ne irresponsablement. Cap programador no pot, per exemple, ignorar la importància del factor vocal en la història artística del Liceu, però tampoc no pot permetre que el fet de «representar una òpera» es resolgui amb la potenciació d'una de les disciplines artístiques constituents de l'art de l'òpera, de manera que totes les altres juguin un paper de simple comparsa. Es tracta de conservar el patrimoni i el públic que li ha donat suport, però també, al mateix temps, desenvolupar noves formes i nous enfocaments sobre aquest mateix patrimoni que permetin obrir l'òpera —el Liceu— a sectors més joves. Aquests sectors mai no aniran a l'òpera si només s'ofereixen productes convencionals, si el repertori és només el més previsible, si les representacions es fonamenten només en la popularitat d'un cantant determinat i si s'oblida, en definitiva, que altres factors (musicals i escènics) són fonamentals dins l'espectacle i que els grans clàssics operístics tracten problemes estètics, polítics, socials o morals perfectament actuals.

Aquesta obertura del Liceu passa per trencar la imatge de l'òpera com un espectacle tancat —de *hoolligans* o de privilegiats— a una minoria, com un capítol sense gaire relació amb la resta de l'oferta cultural de la ciutat. Cal bandejar aquesta imatge de l'òpera i integrar el producte dins el conjunt d'aquesta oferta cultural tot treballant amb altres institucions, com ara el Centre de Cultura Contemporània de Barcelona, el Museu d'Art Contemporani, l'Institut del Teatre, el Centre d'Art Santa Mònica, els conservatoris o les fundacions culturals de les caixes d'estalvis.

L'obertura del Liceu a altres sectors també ha de ser possible pel que fa als solistes convidats. És fonamental que el Gran Teatre del Liceu generi escola i, fins i tot, que faci la tasca d'escola d'òpera per tal de formar les noves generacions de cantants, la qual cosa té unes repercussions importants en el prestigi i en la cultura del país. Cal donar oportunitats als joves cantants locals amb compromisos adequats que mai no suposin un risc excessiu que pugui comprometre la seva futura carrera.

Tot això només és possible amb un instrument adient que es reflecteixi en l'assumpció del model específic de temporada que necessita el Liceu, després d'analitzar la situació a la resta d'Europa. Al llarg del segle XIX l'òpera s'ha propagat, a Europa, segons dos models de producció radicalment diferents: el «repertori» i la «stagione». L'essència del «repertori» és que una companyia permanent de solistes —amb una orquestra i un cor també estables— ofereixi de tres a set representacions per setmana d'un seguit d'obres en alternança. Sovint el nombre d'obres en alternança pot ser tres, quatre o cinc; i, sovint, dues representacions d'una mateixa producció poden tenir lloc amb mesos de diferència.¹ És el sistema adoptat històricament a Alemanya i als països de tradició germànica, per l'Òpera de París fins als anys setanta i el Covent Garden de Londres fins a l'any 1961. El model «de repertori» es caracteritza per l'estabilitat del repertori —perdó per la redundància— i dels solistes, però també per la longevitat de les produccions, explotades sovint durant dècades. També es caracteritza per un nombre extraordinàriament alt de representacions anuals.

En l'altre extrem, l'estructura de «stagione» és, com indica el mateix nom, un tipus d'estructura marcat per la fugacitat. Sovint només els directors i els administratius són fixos, i els cantants, directors

musicals i interns, músics, coristes i fins i tot tècnics canvien d'una temporada a l'altra. Els espectacles es donen «en sèrie» (és a dir, sense alternança) i mai no es reprenen en diverses temporades. El nombre de representacions és petit, perquè cada representació és, d'alguna manera, un fet excepcional. Aquest ha estat el sistema habitual a Itàlia i també fou adoptat als Estats Units i el Canadà. El Metropolitan Opera de Nova York, per exemple, va començar funcionant en règim de «stagione» fins a transformar-se posteriorment en un teatre de repertori.²

En estat pur, els dos sistemes han demostrat la seva ineficàcia per motius diversos: el sistema de «repertori», actualment en regressió a Alemanya, resulta insatisfactori perquè fa impossible assegurar una preparació adequada dels espectacles —sobretot pel que fa a les reposicions d'antigues produccions—, per la qual cosa els teatres acaben concentrant tots els esforços a assegurar el nivell de les «noves produccions» i d'uns pocs títols emblemàtics. La resta de representacions resulta sovint indigna d'un teatre prestigiós.³

Per la seva banda, el sistema de «stagione» resulta insatisfactori perquè condemna l'òpera a ser un esdeveniment excepcional, normalment més relacionat amb un acte social que no pas cultural. En una paraula, impedeix que l'òpera es converteixi en un fenomen normalitzat dins l'oferta cultural d'una ciutat.

No hi ha dubte que el model adequat per al Gran Teatre del Liceu és una estructura integrada que assumeixi allò de més interessant del model de «repertori» (l'alternança d'òperes, la qual cosa implica augmentar l'oferta i normalitzar la presència de l'òpera a Barcelona) sense renunciar a la característica més atractiva del model «stagione» (és a dir, contractar els solistes per títol, assegurar un bon rendiment vocal individual i aconseguir una planificació adequada al temps de preparació

de cada obra). Podríem anomenar aquest model com «semistagione» o «semirepertori»: es fonamenta en la necessitat de combinar, almenys, dos títols durant el mateix període. Encara que no s'apliqui de seguida —cal assegurar que els tècnics s'hagin familiaritzat amb les prestacions de l'escenari abans de maximitzar les prestacions—, aquesta és una iniciativa imprescindible per tal d'atorgar al país una oferta operística diversificada i adequada a la demanda dels diversos tipus de públic. Aquesta estructura afavoriria, a més, la imatge de Barcelona com a centre cultural, com a ciutat atractiva des del punt de vista cultural. Pocs espectadors viatgen a una ciutat per veure una única representació d'una òpera. En canvi, la possibilitat de veure dues òperes diferents el mateix cap de setmana és molt més atractiva.

S'han de resoldre encara altres temes en el futur Liceu: la clarificació del model adequat de companyia de dansa estable i, abans encara, la direcció musical del teatre. Des del punt de vista artístic, però, el model ha de ser prou eclèctic com per donar cabuda als diversos tipus de públic que té —que tindrà— el Liceu. Perquè tot i que cal assegurar la fidelitat de la línia de programació artística a la història i a la tradició de la institució, això no ha de voler dir que la reiteració sigui l'objectiu d'aquesta línia de programació artística. Perquè la mera reiteració porta a la mort de l'art; i l'art de l'òpera ens interessa, precisament, perquè està ben viva.

NOTES:

¹ La Sächsische Staatsoper de Dresden presenta, la temporada 1996-97, dues representacions de *Tosca* a mitjan febrer; una representació a la fi de març; i dues representacions al principi d'abril. *Der Rosenkavalier* es representa tres úniques vegades en tres mesos diferents: novembre, desembre i gener. La Hamburgische Staatsoper presenta, la temporada 1996-97, dues representacions de *Carmen* l'agost i dues més el gener; es reposa *Elektra* per a una única representació el mes de maig; i *Fidelio* es representa dues vegades per l'agost.

² El cas de Nova York, però, és una mica peculiar. El Metropolitan Opera House només conserva, del sistema de repertori, la freqüència diària i l'alternança dels espectacles. Els solistes vocals pertanyen al mercat internacional i sovint són contractats per a un nombre de representacions anuals. La New York City Opera, en canvi, ha estat més fidel a un model de repertori ortodox i ha patit crisis financeres importants aquestes darreres dècades.

³ Viena, Berlín i després Bonn, Colònia, Düsseldorf, Frankfurt, Hamburg, Munic, Stuttgart i Zuric han evolucionat progressivament cap a un sistema híbrid, mitjançant la reducció de la plantilla de cantants solistes estables (normalment fins a 20 o 30 solistes) i la contractació de la major part dels altres solistes en el mercat internacional. Però aquesta «millora» del sistema de repertori ha augmentat el cost d'explotació i ha destruït la vella coherència (la «raó de ser» del sistema de repertori) sense arribar a pal·liar els seus defectes. A França, en canvi, la «stagione» ha substituït el repertori a tots els teatres de província, cosa que ha representat una important reconquesta de públic i d'un cert prestigi, encara que també una important disminució de l'oferta.

El futur vist pels cantants

per RRM

Amb l'obertura del Liceu començarà una nova etapa per al coliseu barceloní. Serà un abans i un després de l'incendi que, malauradament, va fer desaparèixer el teatre. És un bon moment per replantejar-se coses que cal fer i, pel que fa als veritables artífexs de cada nit operística, els cantants, no podem sinó preguntar-los quins elements del teatre modificarien i quins deixarien com abans. En un moment com aquest, les opinions donades per les persones que el viuen dia a dia, des de l'escenari, són prou importants com per no deixar-les de banda.

Per tal de donar un ventall al més ampli possible d'opinions, hem acudit tant al cantant que està treballant al cor com al que fa papers comprimaris i, fins i tot, a qui, havent conegut el teatre des d'una perspectiva de solista, dona la seva visió de com hauria de ser aquesta nova etapa que ara ens ocupa. Ens agradaria comptar amb més manifestacions, però l'espai ens imposa les seves limitacions. Creiem, però, que hem aplegat suggeriments i idees prou interessants i representatives.

Maria Uriz, cantant veterana molt coneguda entre nosaltres, ens comenta alguns aspectes d'interès.

—Com desitjaria que fos el nou Liceu des del punt de vista de l'espai físic del teatre?

—*L'edifici em sembla molt bé com està projectat, pel que jo conec del tema. Esperem que millorin l'anterior, i espero que no passi com al Real, que és una vergonya nacional. Confio que aquí el tema no es desbordi.*

—Quant a l'aspecte del personal que intervé en la configuració de les òperes, què li agradaria que es modifiqués?

—*Doncs seria bo que la distància de caixets entre els bons professionals que intervenen en una funció i el de les grans figures no fos tan desorbitada. Ja sabem que, evidentment, aquesta distància ha d'existir i és lògica, però seria bo que a aquests professionals que són els qui de fet estan sostenint totes les programacions, no solament al Liceu, sinó a tots els teatres, se'ls reconegués també la seva feina. Perquè l'argument habitual que sempre dona un teatre a aquests cantants és la manca de pressupost. La distància amb els grans noms és lògica, però estaria bé entrar en un tipus de dinàmica que afavorís més la resta dels professionals que intervenen en un repartiment.*

També m'agradaria fer notar la gran invasió, per dir-ho d'alguna manera, de cantants estrangers promoguda pels agents. Estaria molt bé que, en justa reciprocitat, amb la gran vinguda de professionals estrangers al nostre teatre, els d'aquí, com es fa en altres grans teatres al món, poguessin anar a cantar a un altre teatre. Per què no es podria fer això també aquí quan a l'estranger es fa habitualment?

Mireia Pintó, jove mezzosoprano, ens dona també el seu punt de vista.

—Com t'agradaria que s'enfoqués la programació musical del "nou" teatre?

—*Més o menys en la línia que es venia seguint fins ara. Una combinació de repertori clàssic i d'avantguarda. També que es fessin dobles repartiments amb gent jove, de tal manera que es pogués potenciar la gent d'aquí.*

—Quins objectius s'haurien d'assolir amb el nou teatre?

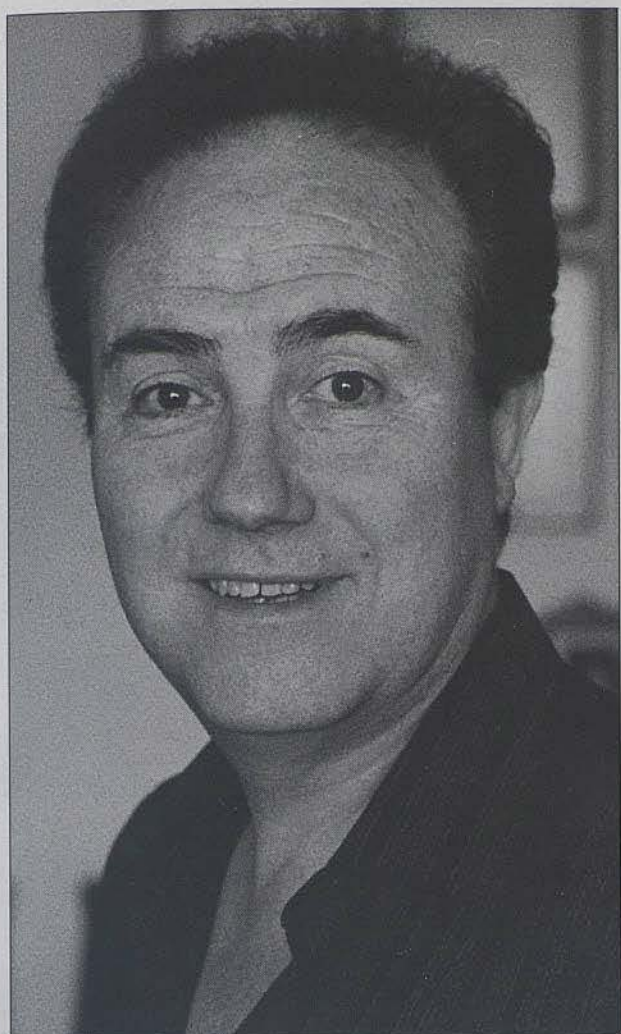
—*Bé, sobretot que s'arribés a fer un teatre a bon nivell europeu, i que es fes la música amb la qualitat que es mereix.*

Cristóbal Viñas, baríton habitual del teatre, abona la idea de Mireia Pintó quant a un desitjable repartiment jove. En aquesta nova etapa es podria combinar un repartiment jove. Hi ha gent que està cantant a fora i que no poden fer-ho aquí, i si això no es potencia, no s'arribarà a tenir una plantilla jove amb qualitat.

Cristóbal també seria partidari de tenir una plantilla fixa de cantants, com es fa en molts altres teatres europeus. No sé fins a quin punt és viable, i potser la directiva ja ho ha pensat.

Eduard Giménez, el veterà tenor de trajectòria considerada internacionalment, dintre de la mateixa línia d'opinions, va encara una mica més enllà.

—*El que es feia a la Scala quan jo estudiava seria un element molt bo de tenir en compte. Es preparaven i es feien òperes a la "piccola Scala", que era un teatre petit d'unes cinc-centes places, ubicat darrera de l'escenari gran. Allà es feien òperes de cambra de Cimarosa, Rossini, etc. en el que es deien i cadetti della Scala. La preparació de les òperes es feia amb els mateixos mestres de l'escenari principal i aquesta era una manera excel·lent de formar la gent jove. S'havien fet carreres bones començant per aquí. Això és donar una oportunitat a la gent jove. Econòmicament és difícil fer un projecte així, però seria molt profitós en el sentit*

Eduard Giménez

de formació d'una nova generació de cantants, a la llarga.

Rosa M. Conesa, soprano, com Cristóbal Viñas, també és partidària de crear una companyia estable, com es fa en altres teatres europeus. Ens introdueix un nou aspecte interessant quant a programació: *El repertori que es va fent, el trobo molt bé, però estaria bé potenciar no solament les representacions escenificades, sinó també la versió en forma de concert. Es podrien fer més concerts amb cor i orquestra, que són la base que ho aguanta tot. Caldria vigilar més aquesta base i fent més concerts de les masses estables, es donaria més vida al teatre.*

Carles Prat, membre del cor del Liceu, ens comenta la seva visió des de dintre d'aquest col·lectiu.

—S'hauria de potenciar el cor i l'orquestra al màxim. Actualment tenim una plantilla de trenta persones menys que abans, i això és nota. El nivell baixa i quan es faci una òpera en què es necessiti més personal què es farà, contractar gent esporàdicament? Amb això no es pot aconseguir un cor i una orquestra compactes, entrant i sortint la gent. Seria bo que tinguéssim aigua calenta per poder-

Mireia Pintó

nos rentar, perquè encara que sembli mentida, abans no en teníem. I també tenir camerinos en condicions. Abans, per accedir a l'escenari havíem de baixar tres pisos per unes escales que no arribaven al metro d'amples vestits per sortir a escena, vuitanta persones! Era per matar-se. I també, com que no ens donava temps entre escenes per pujar a canviar-se de roba tot el personal, havíem d'improvisar camerinos amb teles darrera l'escenari per poder-nos canviar. Esperem que ara això canviï.

Altres cantants que hem entrevistat no han volgut que s'esmenti el seu nom. Són persones que, en general, han fet una dura crítica al sector polític per la forma en què es porta la nova etapa del teatre. No falten tampoc els qui senten precaució envers una direcció artística que no saben com funcionarà i els qui tenen reserves sobre si el nou teatre serà caldo de cultiu de "clans" familiars o dominació territorial d'algun agent artístic. Aquestes persones, tanmateix, són una minoria, perquè el que més abunda és una visió positiva i optimista quant al futur del Liceu. Acontentar tothom no sempre és possible. Els cantants ja han dit el que pensen.

A favor de la creació catalana

per ANNA ARGEMÍ

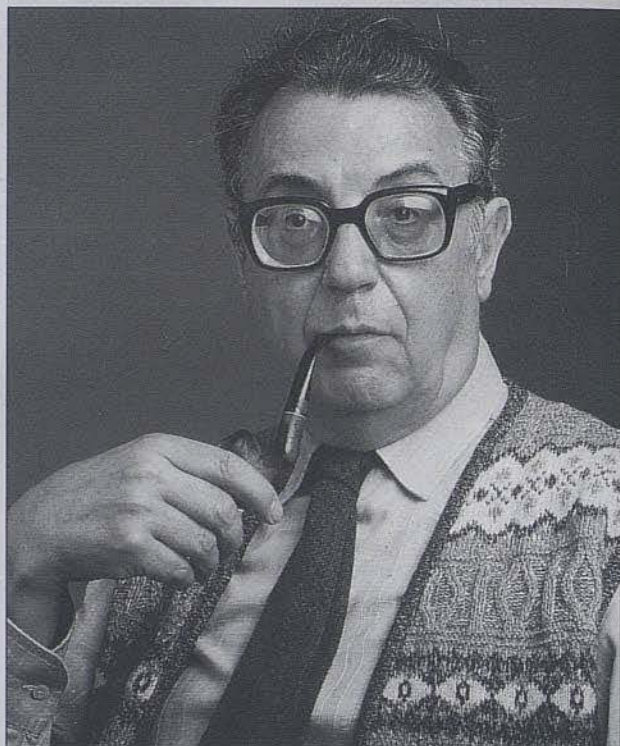
És l'òpera un gènere en decadència? Realment interessa i estimula els compositors i, més en concret, el compositors catalans? Aquestes dues preguntes poden sonar a provocació, ara que s'ha iniciat el compte enrera per a la inauguració del nou Gran Teatre del Liceu. La veritat és que des del naixement de l'òpera (en el sentit clàssic del terme), fa ja ben bé quatre-cents anys, fins a l'actualitat, aquest gènere musical ha conegut èpoques de més o menys esplendor i evolucions en la seva concepció i acceptació per part del públic.

Avui dia no es componen tantes òperes com segles enrera, malgrat que circulin moltes més versions i se n'escoltin també moltes més, gràcies als sistemes de reproducció sonora. Tanmateix, alguns compositors es deixen temptar pel repte creatiu que suposa "l'art total". I els qui guarden al calaix almenys una composició operística esperen que el renovat Liceu els aculli per donar-hi vida.

En aquesta situació es troba Joan Guinjoan, que segurament estrenarà la seva òpera *Gaudí* en la primera temporada. *És una obra de gran plantilla: hi participa un ballet, una gran orquestra, un gran cor. Ja la veig fer pensant en el Liceu, en un gran teatre romàntic. Fer-ho en un altre lloc, amb altres dimensions, no s'hi adiria.*

L'òpera *Terra baixa*, de Salvador Pueyo, forma part també de la llista de produccions del Liceu per a les primeres temporades. És la seva primera i, fins ara, única temptativa en aquest gènere. *Embrancar-me en una òpera, i a més una com aquesta, que dura unes tres hores, suposa molta dedicació. A més, jo era conscient que les possibilitats d'estrenar no abundaven.*

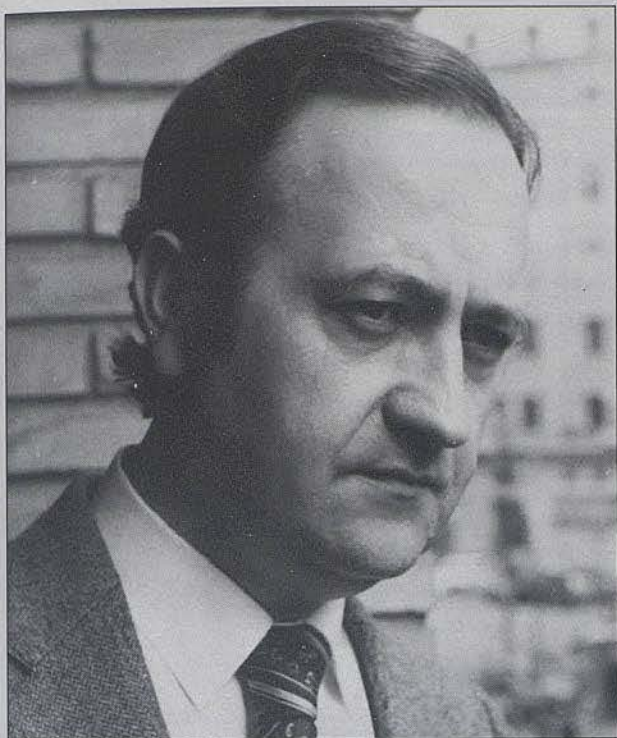
Invertir molt de temps a crear una òpera i no tenir la garantia de veure-la ni tan sols un cop representada no han estat arguments de pes per desanimar Josep Soler. A hores d'ara treballa en la que fa onze. Les seves creacions potser arribaran un dia a l'escenari del Liceu. Mentrestant estan dipositades a la Biblioteca de Catalunya. *Sóc l'únic que s'ha dedicat d'una manera sistemàtica a Catalunya des de l'any 60 a conrear l'òpera. I si ho he fet és perquè tenia la necessitat de compon-*

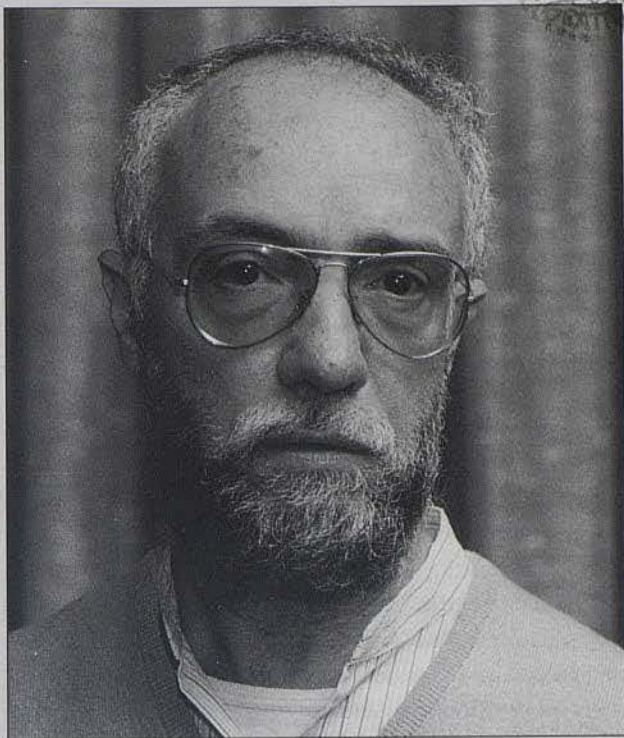
Joan Guinjoan

dre'n. Josep Soler és, a més de compositor d'òperes per excel·lència, un gran aficionat i vell conegut del Liceu. Vaig anar-hi per primera vegada per veure El cavaller de la rosa amb sis o set anys, només. Molts anys després hi va poder tornar com a espectador de la seva creació Edipo y Yocasta. D'això ja fa més de deu anys, i des d'aleshores el mateix nombre d'òperes esperen el torn per veure la llum. No sé si tinc possibilitats que siguin estrenades al nou Liceu. Seria lògic que fos així, i més ara que s'ha parlat de les obres de Guinjoan i Pueyo. Em sembla fantàstic, lògic i natural.

Les produccions de Josep Soler, Joan Guinjoan i Salvador Pueyo són l'excepció de la regla, des del punt de vista d'Agustí Charles, president de l'Associació Catalana de Compositors. *El Liceu és un dels grans marcs que té la ciutat de Barcelona per difondre els seus compositors. No oblidem que les grans ciutats d'òpera del món -Milà, Salzburg i d'altres- presenten òperes contemporànies dels seus compositors. Fins ara, però, Barcelona hi ha viscut una mica d'esquena. S'han estrenat obres, com la de Josep Soler, un parell de Benguerel,*

Salvador Pueyo

Josep Soler

etcètera, però això han estat gotes d'aigua en un gran mar. Agustí Charles denuncia que el Liceu, tradicionalment, ha programat obres del gran repertori, en detriment de les composicions contemporànies. *L'òpera actual, quan s'ha programat, ha estat la més light, com pot ser la de Philip Glass: l'òpera d'èxit, des la perspectiva de l'oient. El problema del Liceu, com de totes aquestes grans sales, és que ha d'arribar al màxim públic possible per poder omplir, i un nom com Philip Glass, que sona molt i que ha enregistrat molts discos, resulta molt atractiu. I un nom com pot ser Joan Guinjoan potser no ho és tant.*

Albert Sardà, director de la Fundació Música Contemporània, no voldria veure entrar el nou Liceu en la competència per l'èxit de públic. *No els interessa córrer un risc amb les noves creacions, quan entenc que hauria de ser una obligació. Sobretot si tenim en compte que els diners del Liceu, en un percentatge molt elevat, provenen de l'Administració pública. I aquesta no pot ni ha de competir com estan lluitant avui dia a l'Estat espanyol les televisions públiques amb les privades. Tothom vol competir amb l'empresa privada i aquesta és una altra història.*

Demandar més òpera contemporània no implica abandonar definitivament la de gran repertori. Salvador Pueyo creu que tot el que és anterior a 1900 ha de ser a la programació. *No podem partir només de tot el que hi ha des del 1900. Per què renunciar al que és anterior? És un repertori magnífic, extraordinari, que s'ha de continuar programant. A part que sempre està servit per veus*

diferents, perquè les noves generacions també interpreten diferent, i els directors d'orquestra, d'escena, també pensen d'una altra manera. Així, doncs, tot i ser la mateixa música, aporta alguna novetat.

Tots els compositors coincideixen a esperar del futur Liceu la voluntat de propagar la música catalana, voluntat que en altres èpoques era més palesa, tal com explica Josep Soler. *Abans de la guerra civil, cada any s'havien arribat a estrenar al Liceu dues i fins i tot tres òperes de compositors catalans, com ara Jaume Pahissa, Joan Manén o Felip Pedrell. Agustí Charles hi veu una reivindicació cultural bàsica: Estem parlant sempre de posar al dia tota la cultura i ens estem oblidant de la vertadera cultura, d'aquella per la qual ens recordaran dintre de dos-cents anys. Perquè si parlàvem millor o pitjor el català, no serà probablement tan important.*

I dins del capítol de desitjos per al futur Liceu, Soler apunta la necessitat d'un comitè de lectura, encarregat de seleccionar les obres per estrenar. *Abans, tots els teatres en tenien un, per a bé o per a mal, perquè va ser un comitè de lectura qui va vetar el Boris Godunov de Mussorgski. Tot i això, fóra bo que n'hi hagués un amb un mínim de sentit comú, independència de criteri i formació musical, que estudiés les diferents opcions, tant de casa nostra com forans. No oblidem que moltes obres cabdals del segle XX al Liceu no s'han tocat mai o potser només una vegada, com El rossinyol de Stravinsky o El castell de Barba Blava de Béla Bartók.*

Molts compositors proposen també la creació d'una mena de pacte d'estrenes, que comprometés el nou Liceu a produir un mínim d'obres d'autors catalans cada cert temps. Agustí Charles és un dels defensors de la política d'encàrrecs. *Se'ns exigeix, als compositors, que siguem uns grans professionals. Però quines oportunitats se'ns dona per demostrar-ho? Que s'encarregui una òpera cada tres anys, a mi no em sembla res fora de mida.*

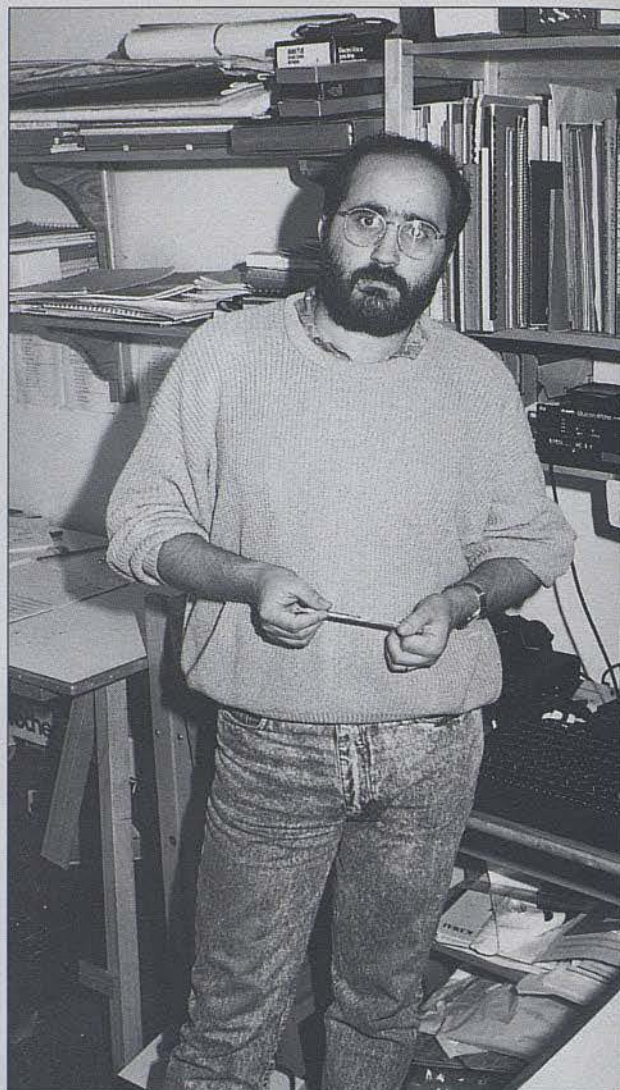
Josep Soler emfasitza la importància de la mesura amb una comparació. *Si a Itàlia el senyor Ricordi, que tenia una editorial importantíssima, no s'hagués entestat a donar suport als Bellini, Donizetti, Verdi i després Puccini... Si a Itàlia haguessin fet com fem en aquest país nostre, què hauria passat?*

Per a Salvador Pueyo, més important que obligar a una estrena cada cert temps, és fomentar la producció pròpia del Liceu i l'exportació a altres teatres, *que és la manera de fer conèixer tant el nostre teatre com la nostra cultura.* No solament exportar, sinó firmar acords d'intercanvi, és la proposta d'Albert Sardà. *Cal buscar-ne per Europa. El Liceu no en té ni amb el Teatro Real de Madrid. I això fa que es programin coses allà que aquí, evidentment, no es repeteixen, i a l'inrevés. Hauríem de canviar òperes actuals —no solament amb Madrid, sinó també amb Bilbao, València, etc.— per altres òperes també actuals. D'aquesta manera crearíem un col·loqui, una vibració per les últimes òperes del segle XX.*

Salvador Pueyo voldria que el nou Liceu comptés amb els mitjans que el poden convertir en un gran teatre: un cos de ballet, una companyia estable d'òpera, la millor orquestra possible, i també un gran cor. És conscient que formula un desig força ambiciós: *Potser els gestors del Liceu argumentaran que no tenen prou diners per afrontar tot això. Qui sap si també cal posar-hi fantasia. No tot s'acaba sempre amb els diners. Se'n necessiten; però hi ha qui sap fer-los rendir més.*

La llista de peticions de Salvador Pueyo no s'acaba aquí. Per a ell seria igualment important que els cantants joves i els no tan joves hi tinguessin cabuda. *El públic del Liceu s'ha distingit per estimar les veus i conèixer-les. Potser més les veus que la música en si. Estan esperant que arribi el moment culminant d'una ària per veure què passa. Precisament per això és bo que aquestes veus, les que van pujant, tinguin alguna possibilitat, algun trampolí.*

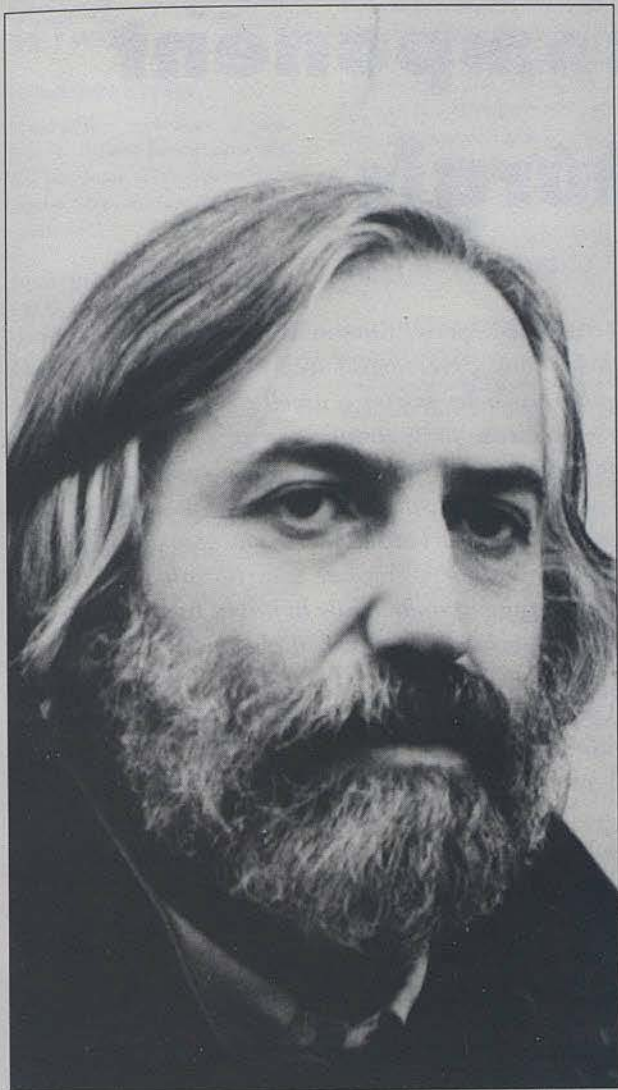
No és cap misteri que l'òpera ha esdevingut, d'un temps ençà, un espectacle molt car i, de retruc, elitista. *Pel preu de l'entrada, qui se sent atret és un públic burgès, de l'alta societat, que sovint no és precisament el més culte i vol les obres*

Agustí Charles

de sempre. Per una altra banda, un teatre d'òpera sempre serà deficitari. És una despesa a fons perdut que els governs han d'assumir. Albert Sardà considera que si l'òpera no es conrea més, no és per raons intrínsecament musicals, sinó per raons econòmiques, que encareixen el producte i en dificulten la posada en escena. *El caixet d'alguns cantants, orquestres i directors és immoral. S'està arribant a tarifes forassenyades.* En comptes de seguir una política de contractació de grans estrelles, Sardà és partidari d'oferir oportunitats als cantants joves. Fins i tot proposa una solució per combatre els preus, segons ell abusius. *S'haurien de reunir representants de tots els teatres d'òpera d'arreu del món per arribar a un acord, de manera que es neguessin en bloc a pagar preus exorbitants.*

Agustí Charles veu clarament que si el Liceu no renova el seu esperit, té poc camí per recórrer. *Els museus de l'òpera no s'omplen de gent jove. Aquesta no és ni molt menys una quarta part del públic que omple la sala. Ben al contrari, els assistents són burgesos, amb diners, amb temps per*

Albert Sardà

anar-hi qualsevol dia i estar-s'hi tres hores. Si no canvia, en el futur qui hi anirà? Des del punt de vista d'Agustí Charles no és pròpiament l'òpera el que pateix una crisi, sinó la concepció de la música. Quan anem al Palau de la Música anem al museu de la música. Fins i tot quan ens posen una obra d'avui, l'escoltem i ens l'empassem, però no és allò. Perquè probablement no és el lloc ni la manera de dir-ho, la millor forma de fer-ho. L'art en general és en una nova fase.

Joan Guinjoan també advoca per una renovació del Liceu, tot i que no es pot dir que al Liceu no s'hagués estrenat, perquè s'havien fet algunes òperes contemporànies i sobretot ballets d'avantguarda. Recordo que a l'època que escrivia la crítica musical per al "Diario de Barcelona" —final dels seixanta i principi dels setanta— venien companyies nord-americanes, fins i tot amb música electroacústica.

Agustí Charles confia que al nou Liceu es pugui respirar una mica d'aire fresc: Jo crec que seria un error fatal pensar només en el passat. És trist, però és el que està passant amb el Teatro Real de

Madrid. Té una programació absolutament carca: grans títols, grans òperes, grans divos, però pel que fa a la música, zero. El que importa és que canti la Caballé, que canti el Carreras. Això és l'únic que importa.

Sigui com sigui, tant els autors que s'han atrevit amb una òpera com els qui no ho han fet admeten que és un gènere encara per explorar, amb múltiples possibilitats, lluny de ser només una rèmor del passat. El discurs de l'òpera actual encara no s'ha superat, explica Albert Sardà —que a més de compositor és catedràtic d'Història de la Música—, perquè no s'ha superat el llenguatge musical del segle XX. Encara hi ha, per tant, moltes coses a dir. Per exemple, les últimes expressions del Wozzeck i del Lulú d'Alban Berg no s'han superat. Així que encara s'han de fer moltes òperes. A més, el repte creatiu no ve donat solament per l'evolució de la concepció musical, sinó també pel que el segle XX ha aportat a la història: les noves tecnologies, que poden enriquir i variar la concepció tradicional d'òpera. Joan Guinjoan reconeix que, de la seva aventura operística, en va treure més profit del que es pensava en un principi. Si no hagués fet Gaudí, moltes coses no les coneixeria i segurament que me'n falten per conèixer moltes més. La qüestió és que vaig analitzar Els soldats de Zimmermann, Tosca, El vaixell fantasma... i vaig descobrir que Puccini és un monstre. Als compositors d'òpera, no els dónes la importància que tenen fins que t'hi poses i veus com n'és, de difícil! Fer crítica és una cosa i compondre òpera una altra. Malgrat tot, Joan Guinjoan creu fermament en el futur del gènere mentre existeixi l'ésser humà, ja que aleshores la imaginació continuarà existint. Sempre hi haurà algú que en tindrà, encara que sigui poca.

Albert Sardà és un d'aquests compositors il·lusionats per escriure una òpera, si tingués més temps i més col·laboració pel que fa al llibret. Reconec que necessito guionistes. I guions de temes actuals. No cal que l'autor sigui un gran escriptor. Wagner no ha passat a la història precisament pels seus llibrets. Sóc dels qui pensen que primer és la música i després el text. Ara, el text ha de ser l'instigador i el provocador de tota la història musical.

Ben al contrari, Josep Soler, amb onze òperes a l'esquena, s'ha inspirat en molts textos de diferents autors clàssics. Tots ells units, però, per una mateixa "melodia", segons que revela una recent tesi doctoral sobre aquest autor. En totes les òperes de Josep Soler es parla de la impossibilitat que la gent es pugui comunicar i, alhora, del desig que arribi el moment en què algú trobi una solució a aquest problema. Tota una metàfora de la situació de la música avui dia.

Valorar el component dramaturgic

per MARTA PORTER

L'òpera és, indubtablement, un espectacle musical. En parlar d'aquest gènere es fa referència a compositors, cantants i llibretistes, però sovint s'oblida tot el component dramàtic que comporta: interpretació escènica, escenografia, direcció artística...

Ramon B. Ivars, cap de l'especialitat d'Escenografia de l'Institut del Teatre de Barcelona i responsable de diferents muntatges operístics que es van veure al Gran Teatre del Liceu en temporades anteriors, considera que l'òpera, com deia Wagner, és un espectacle total: *Com a escenògraf penso que en els muntatges operístics s'hauria d'apostar per la globalitat, que l'òpera és un espectacle que es compon de diferents elements i que cal integrar-los i valorar-los en un mateix nivell, tant la part auditiva com la visual. L'òpera és l'únic espectacle que té dos directors, el musical i l'artístic, i la bona combinatòria és quan un pesa tant com l'altre.*

Ivars ha conegut dues maneres diferents de treballar al Liceu que responien a diferents tipus de gestions empresarials. La primera va estar vinculada a la gestió del senyor Pàmies i era una relació d'empresa privada. *Ells volien una cosa concreta a partir d'un pressupost privat.* A partir del 1989, quan la gestió ja depenia de pressupostos institucionals, va treballar en la trilogia de les reines angleses. *En aquell moment, el canvi fonamental va ser que vam poder treballar amb uns pressupostos artístics a nivell europeu, i tot va funcionar molt bé.*

Han passat els anys i aquell Liceu va flamejar un 31 de gener de 1994. Des d'aleshores tothom s'ha plantejat com hauria de ser el nou Liceu: hauria de tornar a existir? Hauria de ser un teatre continuista de la gestió anterior? Caldria aprofitar l'incendi per canviar tot el concepte operístic de dalt a baix? *Quan tens un trencament que et suposa l'oportunitat de començar una cosa nova, com és el que ha passat ara amb el Liceu, l'instint visceral és el d'esborrar tot el que s'havia fet abans i marcar una nova línia absolutament personal. Jo crec que cal tenir una gran dosi d'humilitat i mirar què hi havia abans, en què es pot seguir la línia ja establerta i respectar les coses fetes amb intel·ligència. Penso que els catalans tenim tendència a la rauxa, a innovar, i a vegades cal pensar-s'ho dues vegades.*

Amb tot, però, Ramon B. Ivars es mostra optimista com a escenògraf que és. *El nou Liceu obre encara més les portes a nivell dramaturgic, perquè s'hi podran fer produccions més grans, a nivell europeu. També penso que, tal com s'ha dissenyat l'estructura de sales, hi haurà la possibilitat d'alternar funcions i mantenir els decorats de dues produccions alhora. Això és una filosofia que trenca completament amb la que hi havia fins ara, que era de temporada —successió d'obres diferents— i obre l'alternativa de fer el que ja és habitual a Anglaterra, Alemanya o Finlàndia, que és alternar diferents produccions alhora. Aquests sistema et permet també rendibilitzar les produccions, ja que es poden mantenir molts més anys en cartell.*

L'escenògraf, però, és crític amb el Liceu com a instrument cultural i social, ja que, en la seva opinió, va aglutinar al seu voltant un nucli social elitista i allunyat de la cultura més popular. Ara, a partir de la seva reconstrucció, Ramon B. Ivars mostra el seu desig que les coses puguin prendre un caire més obert i dinàmic. *El Liceu hauria de ser una catapulta de l'òpera per al poble. Anar a l'òpera hauria de ser un fet quotidià, i no elitista com ha estat fins ara. Això es pot aconseguir canviant la infraestructura, i amb això vull dir, augmentant el nombre de funcions de cada producció i fent que els preus de les localitats siguin assequibles. Penso també que s'hauria d'aconseguir un nivell altíssim quant a subvencions i buscar alhora la rendibilitat de les produccions. Una fórmula possible seria que els caixets tan elevats que es paguen a cantants de primera línia estiguessin previstos en les programacions d'una manera més esporàdica i que, a canvi, es donessin més oportunitats als joves cantants d'aquí. En definitiva, es tracta d'acostar l'òpera al poble i trencar el vell ritual, i això s'aconsegueix abaixant preus i oferint més funcions.*

Respecte de com ha de ser el nou Liceu, penso que, posats a ser idealistes, hauria estat bé reconstruir l'antic tal com era i fer-ne un de nou, en un altre indret, on es poguessin encabir grans produccions. Sóc conscient que això no és possible, perquè seria una barbaritat econòmica, però el que sí que es pot aconseguir és que es mantingui el carisma que tenia i alhora fer-lo més quotidià, i que la gent, un vespre es pugui plantejar anar a sentir òpera com es planteja anar al cinema o al teatre.

CATALUNYA MÚSICA **Programació mes d'abril**

DILLUNS, 7 D'ABRIL DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

MOZART: Requiem, KV 626. Barbara Bonney. Anne Sofie von Otter. Hans Peter Blochwitz. Willard White. Cor Monteverdi. Solistes Barrocs Anglesos. Dir.: John Eliot Gardiner. (49m). LINDBAINTNER: Simfonia concertant per a quintet de vent i orquestra op. 44. Quintet de vent Aulos. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Stuttgart. Dir.: Bernhard Güller. (18m). VERDI / BÜLOW: Arabesques sobre un tema de l'òpera Rigoletto, op. 2. Daniel Blumenthal, piano. (8m). SPOHR: Concert per a violí n. 2, op. 2. Christiane Edinger. Orquestra Simfònica de la Ràdio Eslovaca. Dir.: Frank Cramer. (28m). BACH: Concert de Brandenburg n. 2, BWV 1047. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (12m). GRETRY: Céphale et Procris, suite del ballet. Orquestra de Liège. Dir.: Paul Strauss. (12m). SCHUMANN: Papillons, op. 2. András Schiff, piano. (16m). DECAIX D'HERVELOIS: Suite n. 3. Philippe Pierlot, baix de viola. Ricercar Consort. (16m).

13.00 MÚSICA DEL SEGLE XX

GINASTERA: Concert per a arpa, op. 25. Nancy Allen. Orquestra Filharmònica de la Ciutat de Mèxic. Dir.: Enrique Bátiz. (25m). HINDEMITH: Kleine Kammermusik per a cinc instruments de vent, op. 24:2. Quintet de Vent de Bergen. (14m). HONEGGER: Pacific 231, moviment simfònic. Orquestra de París. Dir.: Semyon Bychkov. (7m). BRITTEN: Nocturn, op. 60. Anthony Rolfe-Johnson, tenor. London

Mozart Players. Dir.: Jane Glover. (29m). PROKOFIEV: Puixkiniana. Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Neeme Järvi. (22m). MILHAUD: Scaramouche, per a saxo i piano. Pekka Savijoki. Margit Rahkonen. (9m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

REBEL: Els elements, suite per a orquestra. Musica Antiqua de Colònia. Dir.: Reinhard Goebel. (24m). GRIEG: Balada en forma de variacions, op. 24. Gerhard Oppitz, piano. (19m). MEHUL: Simfonia n. 2. Orquestra de la Fundació Gulbenkian. Dir.: Michel Swierczewski. (28m). HOLST: A Moor Side, Suite. The London Brass Virtuosi. Dir.: David Honeyball. (15m). BOCCHERINI: Quartet de corda op. 44 n. 4, G 223 "La Tiranna". Ensemble 415. (12m). GLAZUNOV: Stepan Razin, poema simfònic op. 13. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Yondani Butt. (15m). PURCELL: Don Quixote. James Bowman. David Thomas. Judith Nelson. Emma Kirkby. Martin Hill. The Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood. (39m).

18.00 GRANS INTEGRALS

BRAHMS: MÚSICA ORQUESTRAL. Concert per a violí i orquestra, op. 77. Viktoria Mullova. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Claudio Abbado. (40m). Obertura per a un festival acadèmic, op. 80. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Claudio Abbado. (10m).

19.00 ALMANAC

Un espai destinat a evocar i reviu els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció d'Àlex Robles.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 CATALUNYA MÚSICA: RECUILL DE 10 ANYS D'HISTÒRIA

Revisió dels programes, espais i concerts més significatius. MOZART PER ÀFRICA. Concert enregistrat en directe al Festival Internacional de Música Castell de Parolada, el dia 18 de juliol de 1987. Quintet vocal de Catalunya. Liliana Maffiotte, piano. (50m).

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 TEMPORADA DE L'OBC

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 4 d'abril de 1997 al Palau de la Música Catalana de Barcelona. BACH: Concert de Brandenburg n. 3, BWV 1048. HARTMANN: Simfonia n. 1, per a veu i orquestra. WAGNER: Wesendonk Lieder. MENDELSSOHN: Simfonia n. 5, op. 107. Bernadette Greevy, mezzo. Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Dir.: Franz-Paul Decker.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIMARTS, 8 D'ABRIL DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

KHATXATURIAN: Concert per a piano i orquestra. Constantine Orbelian. Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Neeme Järvi. (33m). DVORAK: Serenata per a 10 instruments de vent, violoncel i contrabaix, op. 44. Acadèmia de Vent de Munic. (26m). ARRIAGA: Obertura op. 1 "Nonetto" Le Concert des Nations. Dir.: Jordi Savall. (8m). FALLA: Dansa ritual del foc. Orquestra Simfònica de Pittsburgh. Dir.: André Previn. (4m). VAUGHAN WILLIAMS: Simfonia n. 6. New Philharmonia Orchestra. Dir.: Adrian Boult. (37m). DE VISÉE: Suite n. 11 en si menor. Manuel Barrueco, guitarra. (11m). DELIBES: Suite del ballet Sílvia. New Philharmonia Orchestra. Dir.: Charles Mackerras. (16m). J. Ch. BACH: Simfonia (Obertura) op. 3 n. 1. The

Hanover Band. Dir.: Anthony Halstead. (10m). GOUVY: Sonata per a piano a quatre mans, op. 51. Yaara Tal i Andreas Groethuysen. (15m).

13.00 MOMENTS LÍRICS

GURIDI: El Caserío. Pilar Lorengar. Manuel Ausensi. Carlos Munguia. Cor de Cambra de l'Orfeón Donostiarra. Orquestra Simfònica. Dir.: Ataúlfo Argenta. (73m). BOR-TIANSKI: El fill rival, òpera còmica (extractes). I. Char. N. Isakova. Cor i Orquestra del Teatre Stanislavski de Moscou. Dir.: Valeri Yesipov. (26m). VERDI: Dues àries de "I due foscari". Luciano Pavarotti, tenor. Orquestra del Teatro alla Scala. Dir.: Claudio Abbado. (10m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

KALINNIKOV: Simfonia n. 1. Orquestra Simfònica de l'Acadèmia de l'Estat de l'URSS. Dir.: Evgueni Svetlanov. (37m). LALO: Quartet de corda op. 45. Quartet de corda de París. (27m). QUANTZ: Concert per a trompa n. 9. Barry Tuckwell, trompa. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Iona Brown. (9m). J.J.F. STRAUSS: Suite del ballet "El bell Danubi" (arranjament de Désormière). National Philharmonic Orchestra. Dir.: Richard Bonyngne. (30m). GUTIERREZ DE PADILLA: Dues peces vocals. Andrew Watts, dulcian. Andrew Lawrence-King, arpa. Iain Simcock, orgue. Cor de la Catedral de Westminster. Dir.: James O'Donnell. (13m). BEETHOVEN: Trio per a clarinet, violoncel i piano, op. 11. Membres del Nou Octet de Viena. (21m). YSAÏE: Au Rouet, poema per a violí i orquestra. Jerrold Rubenstein. Orquestra Nacional de Bèlgica. Dir.: Mendi Rodan. (13m).

18.00 GRANS INTEGRALS

BRAHMS: MÚSICA ORQUESTRAL. Obertura Tràgica, Op. 81. Orquestra Simfònica de Xicagó. Dir.: Georg Solti. (13m). Concert per a piano i orquestra n. 2, op. 83. Maurizio Pollini. Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: Claudio Abbado. (48m).

19.07 GRANS INTÈRPRETS

EDUARD BRUNNER. ZEM-LINSKY: Trio per a clarinet,

violoncel i piano op. 3. David Geringas, violoncel. Gerhard Oppitz, piano. (29m). DANZI: Fantasia per a clarinet i orquestra sobre "Là ci darem la mano" de "Don Giovanni" de Mozart. Orquestra de Cambra de Munic. Dir.: Hans Stadlmair. (9m). WEBER: Concertino per a clarinet i orquestra, op. 26. Orquestra Simfònica de Bamberg. Dir.: Oleg Caetani. (8m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 GRAN TEATRE DEL LICEU: ANTOLOGIA DE 150 ANYS D'HISTÒRIA

Un programa escrit i presentat per Roger Alier.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 18 d'agost de 1995 a la Basílica de Montserrat. CANTICA BEATAE VIRGINIS. Obres d'ALFONS X EL Savi, CORREA DE ARAUXO, KAPSBERGER i MERULA, entre d'altres. Montserrat Figueres, soprano. Rolf Lislevand, laüt i tiorba. Jordi Savall, lira d'arc i viola de gamba. (69m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIMECRES, 9 D'ABRIL DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

RAKHMANNINOV: Simfonia n. 3, op. 44. Orquestra del Concertgebouw, Amsterdam.

Dir.: Vladímir Ashkenazy. (42m). GEMINIANI: Concerto grosso op. 2 n. 5. La Petite Bande. Dir. S. Kuijken. (10m). GERSHWIN: Rhapsody in blue, versió original per a banda de jazz. Andrew Litton, piano. Royal Philharmonic Orchestra. (17m). GRAUN: Concert per a oboè, corda i continu. Heinz Holliger. Camerata Bern. Dir.: Alexander van Wijnkoop. (21m). BAX: In the faery Hills, poema simfònic. Orquestra de l'Ulster. Dir.: Bryden Thomson. (15m). SCHUMANN: Davidsbündlertänze, op. 6. Karl Engel, piano. (38m). RAMEAU: Càstor i Pòl·lux, primera suite. Les Musicholiers. Dir.: Aviva Einhorn. (16m).

13.00 MÚSICA VOCAL

BRITTEN: Simfonia Primavera, op. 44. Elisabeth Gale. Alfreda Hodgson. Martyn Hill. The Southend Boys' Choir. Cor i Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Richard Hickox. (45m). HANDEL: Dixit Dominus. Lynne Dawson. Lynda Russell. Charles Brett. Ian Partridge. Michael George. Cor i Orquestra The Sixteen. Dir.: Harry Christophers. (33m). GRANADOS: 4 Tonadillas. Carmen Bustamante, soprano. Manuel García Morante, piano. (32m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

LECOQ: Mam'zelle Angot, ballet. National Philharmonic Orchestra. Dir.: Richard Bonyngue. (39m). TURINA: Sevilla, Suite pintoresca, op. 2. Begoña Uriarte, piano. (18m). MENDELSSOHN: Quartet de corda op. 44 n. 2. Quartet de corda Coull. (29m). SALIERI: Concert per a pianoforte i orquestra, en Si b M. Paul Badura-Skoda. I Solisti Veneti. Dir.: Claudio Scimone. (24m). STRAVINSKI: Simfonia dels salms. Cor i Orquestra Simfònica de la Ràdio de Berlín. Dir.: Riccardo Chailly. (20m). KODALY: Danses de Galanta. Orquestra del Concertgebouw. Dir.: David Zinman. (16m). BABELL: Concert per a flauta de bec soprano i orquestra, op. 3 n. 1. Michala Petri. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Kenneth Sillito. (6m).

18.00 GRANS INTEGRALS

BRAHMS: MÚSICA ORQUESTRAL. Simfonia n. 3, op. 90. Orquestra

Simfònica de Xicago. Dir.: Georg Solti. (40m).

19.00 NOUS INTÈPRETS

CASSADÓ: Suite per a violoncel sol en re m. Pablo Naveran. (18m). LISZT: Sonata per a piano en si m. José Menor. (31m). BROTONS: Divertimento per trompeta i piano. Miguel Angel Navarro. Lluís Avendaño. (4m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 SCHUBERT: 200 ANYS

Simfonia n. 10, D 936 A / 708 A. Orquestra Filharmònica de Lieja. Dir.: Pierre Bartholomee. (42m). 8 lieder per a soprano amb acompanyament de piano. Elly Ameling, soprano. Dalton Baldwin, piano. (23m). Quartet de corda n. 4, D 46. Quartet Melos. (22m). Sonata per a piano D 557 Wilhelm Kempff (12m).

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 30 de novembre de 1996 al Pati de les Dones del Centre de Cultura Contemporània de Barcelona. CONCERT DE MÚSICA ELECTROACÚSTICA. Obres de SANI, BENNETT, GRAUS, POLONIO, A.MARTÍNEZ, NUIX, BRNCIC i VAGGIONE. Música electroacústica. (90m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIJOUS, 10 D'ABRIL DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

SAINT-SAENS: Concert per a piano i orquestra n. 4, op. 44. Pascal Rogé. Orquestra Filharmònica. Dir.: C. Dutoit. (26m). B.MARCELLO: Sonata per a flauta travessera, laüt i violoncel en Sol M, op. 2. Gianni Lazzari. Luciano Contini. Claudio Ronco. (9m). WAGNER: Tristany i Isolda, preludi i mort d'amor. Orquestra Filharmònica de Munic. Dir.: Sergiu Celibidache. (21m). GURIDI: Quartet de corda n. 2. Quartet Enesco. (31m). MOZART: Oda fúnebre, KV 477. Le Concert des Nations. Dir.: Jordi Savall. (5m). SCRIBIN: 24 preludis op. 11. Evelyne Dubourg, piano. (33m). RODRIGO: Concert serenata per a arpa i orquestra. Catherine Michel, arpa. Orquestra Nacional de l'Òpera de Monte-Carlo. Dir.: Antonio de Almeida. (24m). CHABRIER: A la Música, cor per a veus de dones i solista. (Per inaugurar la casa d'un amic). Barbara Hendricks. Cor de dones de Tolosa-Midi-Pirineus. Orquestra del Capitoli de Tolosa. Dir.: Michel Plasson. (9m).

13.00 MÚSICA ANTIGA

MARAIS: La gamme. London Baroque. Dir.: Charles Medlam. (35m). BUXTEHUDE: "Alles, was ihr tut", cantata. Collegium musicum Plagense. Orquestra Barroca Heiligenberg. Dir.: Rupert Gottfried Frieberger. (14m). DANSES ITALIANES. The Broadside Band. Dir.: Jeremy Barlow. (9m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

D'INDY: Wallenstein, trilogia op. 12. Orquestra Filharmònica del País de Loire. Dir. Pierre Dervaux. (33m). GRIEG: Concert per a piano i orquestra en la m, op. 16. Radu Lupu. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: André Previn. (31m). G.L.SOMIS: Sonata de cambra per a violí i violoncel op. 2 n. 7. Alexandre Benderski. Boris Baraz. (11m). TURINA: Primavera Sevillana. Orquestra Ciudad de Granada. Dir.: Juan de Udaeta. (13m). HANDEL: Concert per a arpa op. 4 n. 6. U. Holliger. The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (14m). KUHLAU: Gran quartet per a

flautes, op. 71. Toke Lund Christiansen. Henrik Svitzer. Ole Birger Pedersen. Bent Larsen. (22m). BAX: The Tale the Pine-Trees Knew (El conte que sabien els pins), poema simfònic. Orquestra de l'Ulster. Dir.: Bryden Thomson. (17m). CIMAROSA: Concert per a oboè i corda. Alf G. Nilsson. Reial Orquestra de Cambra Sueca. Dir.: M.R. Liljefors. (10m).

18.00 GRANS INTEGRALS

BRAHMS: MÚSICA ORQUESTRAL. Simfonia n. 4, op. 98. Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: Leonard Bernstein. (44m).

19.00 PENTAGRAMA

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Àlex Robles.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 "A LA MANERA DE...."

Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 4 de febrer de 1997 a l'Espai de Música i Dansa de la Generalitat de Catalunya (Barcelona). QUATRE SEGLES DE MÚSICA ITALIANA. PALESTRINA: Missa Assumpta est Maria (fragments). MONTEVERDI: Sestina. VERDI: Pater noster. Ave Maria. PIZZETTI: Due composizioni corali. Sanctus, de la Missa de Rèquiem. Lieder Càmera. Dir.: Josep Vila. (55m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIVENDRES, 11 D'ABRIL DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendas musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

HARTY: Oda a un rossinyol, per a soprano i orquestra. Heather Harper. Orquestra de l'Ulster. Dir.: B. Thomson. (23m). MERCADANTE: Concert per a clarinet en Si b. Thomas Friedli. Orquestra de Cambra del Sudoest d'Alemanya Pforzheim. Dir.: Paul Angerer. (15m). VERACINI: Sonata per a violí i baix continu n. 1 (dedicada al Príncep Electe de Saxònia). Clemencio Consort. (11m). GLAZUNOV: Simfonia n. 5, op. 55. Orquestra Simfònica del Ministeri de Cultura de l'URSS. Dir.: Gennadi Rozhdestvenski. (36m). CHOPIN: 24 Preludis per a piano, Op. 28 (n. 13-24). Martha Argerich. (23m). KREBS: Concert per a clavicèmbal, oboè, corda i continu. Heinz Holliger. Camerata Bern. Dir.: Alexander van Wijnkoop. (21m). REGER: Una suite romàntica, op. 125. Orquestra Filharmònica del Nordoest d'Alemanya. Dir.: Hermann Scherchen. (31m).

13.00 MÚSICS DE CATALUNYA

SORS: 6 valsos op. 44 bis. Jordi Codina i Josep Me Mangado, duet de guitarres. (13m). GARCIA MORANTE: Cinc cançons sefardites. Anna Ricci, mezzosoprano. Jordi Russinyol, guitarra i cumbús. Bernat Castillejo, flauta. Jaume Bragulat, percussió. (13m). GRÈBOL: Història d'una cigarreta. Montserrat Gascón, flauta. Xavier Coll, guitarra. (6m). TALTABULL: Madrigal. Orfeo Català. Dir.: Jordi Casas. (4m). BOCCHERINI: Quintet amb guitarra n. 5, G 449. José Luis Lopategui. Quartet Travnicek. (22m). MORERA: Quatre cançons. Conxita Badia, soprano. Pere Vallribera, piano. (10m). FORQUERAY: Suite n. 2. Jordi Savall, baix de viola. Ton Koopman, clavecí. Christophe Coin, baix de viola. (23m). FLETXA "EL VELL": La justa, ensalada. Studium Musicae de València. Hespèrion XX. Dir.: Jordi Savall. (19m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 CONCERT IMAGINARI

Guió i selecció: Àlex Robles.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DISSABTE, 12 D'ABRIL DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

09.13 MÚSICA PER A COBLA

SADERRA: Bell Penedès (sardana). Cobla Miramar. (11m). MORALEDÀ: Juguina, fantasia concertant per a cobla. Cobla Montgrins. (13m). BOLIART: Poema d'estiu, per a cobla. Cobla Montgrins. (15m). PRENAFETA: Variacions i fuga sobre un tema popular. Cobla Montgrins. (9m).

10.00 AGENDA MUSICAL

10.05 PENTAGRAMA

Repetició del programa emès el dijous.

11.00 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 L'ÀUDIOVISUAL

Un programa d'Àlex Gorina.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 GRANS OBRES

PERGOLESI: San Guglielmo Duca d'Aquitània, drama sacre. Kate Gamberucci. Susanna Caldini. Bernadette Lucarini. Cristina Girolami. Giorgio Gatti. Peter Herron. Orquestra de Cambra de la Província de

Terni. Dir.: Fabio Maestri. (148m).

01.00 REPERTORI DE NIT

DIUMENGE, 13 D'ABRIL DE

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

09.13 MÚSICA RELIGIOSA

POULENC: Glòria, per a soprano cor i orquestra. Kathleen Battle. Cor del Festival de Tanglewood. Orquestra Simfònica de Boston. Dir.: Seiji Ozawa. (24m). CHARPENTIER: Motet per a una llarga ofrena, H. 434. I. Poulenard. A. Mellon. H. Ledroit. W. Kendall. P. Kooy. Cors i orquestra de la Chapelle Royale. Dir.: P. Herreweghe. (24m). SPOHR: Tres Salms op. 85. Ricardo Völlprecht. Doris Zucker. Georg Taube. Konrad Urban. Cor de la Ràdio de Berlín. Dir.: Dietrich Knothe. (18m). MOZART: Missa brevis, KV 192. M. Zedelius. H. Helling. K. Schneider. K. Mertens. Collegium Classicum de Colònia. Cor de Cambra de Colònia. Dir.: P. Neumann. (21m). VAUGHAN WILLIAMS: Tres himnes corals. John Bowen, tenor. Roger Judd, orgue. Corydon Singers. The City of London Sinfonia. Dir.: Matthew Best. (13m).

11.00 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CONVENTUAL DES DEL MONESTIR DE MONTSERRAT

12.30 AGENDA MUSICAL

12.35 APERITIU MUSICAL

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15.08 "A LA MANERA DE...."

Repetició del programa emès el dijous al vespre.

17.00 TEMPORADA D'ÒPERA DE CATALUNYA MÚSICA

JOMMELLI: Didone Abbandonata, òpera en tres actes. Dorotea Röschmann. Martina Borst. William Kendall. Mechtild Bach. Daniel Taylor. Arno Raunig. Orquestra de Cambra de Stuttgart. Dir.: Frieder Bernius. (169m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ- CIES I AGENDA MUSICAL

20.13 SELECCIÓ DE JAZZ

Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 LA MÚSICA A DEBAT

Programa a l'entorn de temes musicals d'interès, realitzat amb la col·laboració del Consell Català de la Música.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

01.00 REPERTORI DE NIT

DILLUNS, 14 D'ABRIL DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ- CIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE- TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ- CIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

BACH: Magnificat, BWV 243. Nancy Argenta. Patrizia Kwella. Charles Brett. Anthony Rolfe-Johnson. David Thomas. Cor Monteverdi. Solistes Barrocs Anglesos. Dir.: John Elliot Gardiner. (26m). ROSSINI: Preludi, Tema i Variacions. Hermann Baumann, trompa. Leonard Hokanson, piano. (11m). DITTERSDORF: Simfonia de les Cinc Nacions. Orquestra Filharmònica Oradea. Dir.: Romeo Rimbau. (18m). PROKOFIEV: L'Amor de les tres taronges. Suite op. 33A. Orquestra Nacional de França. Dir.: Lorin Maazel. (17m). MENDELSSOHN: Peça de concert per a clarinet i corno di bassetto, op. 113. Thea King. Georgina Dobrée. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Alun Francis. (8m). MONTEVERDI: "Mentre vaga Angioletta", madrigal eròtic. Paul Eliot i Andrew King, tenors. The Consort of Musicke.

Dir.: Anthony Rooley. (9m). KROMMER: Concert per a oboè, op. 52. Heinz Holliger. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Peter-Lukas Graf. (20m). DUKAS: L'aprenent de bruixot. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (12m). CHOPIN: 12 estudis per a piano op. 25. Vladímir Ashkenazy, piano. (33m).

13.00 MÚSICA DEL SEGLE XX

IBERT: Concert per a flauta i orquestra. Alain Marion. Orquestra Filharmònica de la Ciutat de Niça. Dir.: Maximiano Valdés. (18m). BARTOK: Música per a corda, percussió i celesta. Orquestra de corda Anglesa. Dir.: Yehudi Menuhin. (27m). POULENC: Sonata per a dos pianos. Seta Tanyel i Jeremy Brown, duet de pianos. (25m). GINASTERA: Cinc cançons populars argentines, op. 10. Olivia Blackburn, soprano. Alberto Portugais, piano. (10m). KABALEVSKI: Concert per a violoncel n. 2, op. 77. Raphael Wallfisch. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Bryden Thomson. (30m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ- CIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

VIVALDI: Dixit Dominus, RV 594. Margaret Marshall, soprano. Ann Murray, mezzosoprano. Anne Collins, contralt. Anthony Rolfe Johnson, tenor. Robert Holl, baix. John Alldis Choir. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Vittorio Negri. (30m). LEKEU: Molto adagio, per a quartet de corda. Ensemble Musique Oblique. (14m). HAYDN: Cassació per a llaut i corda, Hob. III:1 (op. 1 n. 1). Jakob Lindberg, llaut. Nils-Erik Sparf, violí. Lars Brolin, viola. Olof Larsson, violoncel. (10m). SCHREKER: Suite Romàntica. Orquestra Tonkuenstler de Viena. Dir.: Uwe Mund. (27m). BEETHOVEN: Vint-i-quatre variacions sobre l'Arietta "Veni amore" de Vincenzo Righini, WoO 65. Rudolf Buchbinder, piano. (22m). LOCATELLI: Concerto grosso op. 1 n. 8. Membres de la Filharmònica de Berlín. Dir.: H. von Karajan. (20m). MILHAUD: La creació del món. Ballet. Orquestra Nacional de França. Dir.: L. Bernstein. (17m). GIULIANI: Grand Potpourri per a flauta i guitarra, op. 53. Mikael Helasvuo. Jukka Savijoki. (10m).

18.00 GRANS INTEGRALS

BRAHMS: MÚSICA ORQUESTRAL. Doble concert per a violí i violoncel, op. 102. A-S. Mutter. A. Meneses. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: H. von Karajan. (35m). Danses hongareses (n. 1 a 4). Orquestra Simfònica de Budapest. Dir.: Kurt Redel. (14m).

19.00 ALMANAC

Un espai destinat a evocar i reviu els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció d'Àlex Robles.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ- CIES I AGENDA MUSICAL

20.13 CATALUNYA MÚSICA: RECUILL DE 10 ANYS D'HIS- TÒRIA

Revisió dels programes, espais i concerts més significatius. PENTAGRAMA. AUDICIÓ COMMENTADA: El Moldava, de B.Smetana.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 TEMPORADA DE L'OBC

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 12 d'abril de 1997 al Palau de la Música Catalana de Barcelona. WAGNER: Idil·li de Siegfried. BRUCKNER: Simfonia n. 6. Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Dir.: Franz-Paul Decker.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIMARTS, 15 D'ABRIL DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ- CIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE- TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ- CIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

DVORAK: Simfonia n. 1 en do m, "les campanes de Zlonice". Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Rafael Kubelik. (49m). PLATTI: Sonata per a flauta i continu op. 3 n. 1. Bernhard Böhm. Rainer Zipperling. Glen Wilson. (11m). RAVEL: Històries naturals. D. Fischer-Dieskau, baríton. H. Höll, piano. (17m). BACH: Cantata del cafè, BWV 211. Emma Kirkby. Rogers Covey-Crump. David Thomas. The Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood. (25m). DONIZETTI: Il Diluvio Universale, obertura. Orquestra de la Ràdio TV Belga de Brussel·les. Dir.: Silvano Frontalini. (9m). FUX: Tres Simfonies, K 292, K 296 i K 349. Capella Agostino Steffani. Dir.: Lajos Rovatkay. (13m). LALO: Trio amb piano, n. 3, op. 26. Münchner Klaviertrio. (31m). CATALAN: Serenatella, per a orquestra de corda. Orquestra de Cambra de Santa Cecília. Dir.: Alessio Vlad. (4m).

13.00 MOMENTS LÍRICS

SOROZABAL: Don Manolito. Manuel Ausensi. Teresa Berganza. Víctor de Narke. Julián Molina. Alicia de la Victoria. Cor Cantors de Madrid. Orquestra Simfònica. Dir.: Pablo Sorozábal. (54m). DONIZETTI: Il Campanello, òpera còmica en un acte. Agnes Baltsa. Enzo Dara. Biancamaria Casoni. Angelo Romero. Carlo Gaifa. Cor de l'òpera de Viena. Orquestra Simfònica de Viena. Dir.: Gary Bertini. (56m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ- CIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

HOLST: Els planetes. Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: H. von Karajan. (50m). BIBER: Sonata per a violí i baix continu n. 3, "Sonates del Rosari". Susanne Lautenbacher. Rudolf Ewerhart. Johannes Koch. (7m). CHERUBINI: Anacreont. Obertura. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Herbert von Karajan. (11m). SCHUMANN: Simfonia n. 4, op. 120. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: W. Furtwängler. (31m). M. HAYDN: Quartet de corda, P 116. Quartet Sonare de Frankfurt. (11m). ROUSSEL: Bacus i Ariadna, ballet op. 43. Orquestra de París. Dir.: Charles Dutoit. (35m). KREBS: Fantasia sopra Freu dich sehr, o

meine Seele, preludi coral.
Gerhard Weinberger, orgue.
(5m).

18.00 GRANS INTEGRALS

BRAHMS: MÚSICA ORQUESTRAL. Danses hongareses (n. 5 a 21). Orquestra Simfònica de Budapest. Dir.: Kurt Redel. (43m).

19.00 GRANS INTÈRPRETS

EDUARD BRUNNER. WEBER: Concert per a clarinet i orquestra n. 2, op. 74. Orquestra Simfònica de Bamberg. Dir.: Oleg Caetani. (20m). DANZI: Concertino per a clarinet, fagot i orquestra op. 47. Klaus Thunemann, fagot. Orquestra de Cambra de Munic. Dir.: Hans Stadlmair. (14m). SCHÖNBERG: Simfonia de cambra n. 1 op. 9. (Adaptació de Webern). Andras Adorjan, flauta. Dmitry Sitkovetzky, violí. David Geringas, violoncel. Gerhard Oppitz, piano. (22m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 GRAN TEATRE DEL LICEU: ANTOLOGIA DE 150 ANYS D'HISTÒRIA

Un programa escrit i presentat per Roger Alier.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 20 de juliol de 1996 a l'Església Parroquial de Torroella de Montgrí. XVI FESTIVAL INTERNACIONAL DE MÚSICA. Obres de MARCELLO, VIVALDI, BELLINI, ROSSINI, PUCCHINI, VERDI, DONIZETTI, MASSENET i GOUNOD, entre d'altres. Jaume Aragall, tenor. Hye Jin Kim, soprano. Amparo García, piano. (99m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIMECRES, 16 D'ABRIL DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

GLAZUNOV: Els ardits de l'amor, ballet op. 61. Orquestra Simfònica de la Ràdio de l'URSS. Dir.: Algis Ziuaitis. (53m). J.A.BENDA: Simfonia n. 4. Orquestra de Cambra Salieri. Dir.: Tamás Pal. (7m). DEMERSEMAN - BERTHELEMY: Duo brillant per a flauta i oboè sobre temes de "Guillem Tell" de Rossini. Jean Pierre Rampal, flauta. Pierre Pierlot, oboè. Royal Philharmonic Orchestra. Dir.: Plácido Domingo. (11m). CHOPIN: Concert per a piano i orquestra n. 2, op. 21. Vladimir Ashkenazy. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: David Zinman. (31m). VIVALDI: Motet per a la solemnitat de Sant Antoni. Cecilia Gasdia, soprano. I Solisti Veneti. Dir.: Claudio Scimone. (15m). DONIZETTI: Sonata en Re M (I). Larissa Kondratjewa i Reinhard Schmiedel, duet de pianos. (17m). HAYDN: Concert per a violoncel, Hob VIIb:1. Jacqueline Du Pré. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Daniel Barenboim. (26m).

13.00 MÚSICA VOCAL

SCHUMANN: Kerner Lieder, op. 35. Margaret Price, soprano. Graham Johnson, piano. (34m). A.SCARLATTI: Correa nel sen amato, cantata per a soprano, 2 violins i baix continu. Jacqueline Nicolas. Alain Aubin. Solistes instrumentals. (23m). BERLIOZ: La mort d'Orfeu, Monòleg i Bacanal. Gérard Garino. Cor i Orquestra Simfònica de la Ràdio Holandesa. Dir.: Jean Fournet. (14m). MOZART: "A Berenice e Vologeso sposi" - "Sol nascente in questo giorno", recitativ i ària KV 70. Lucia Popp. Orquestra del Mozarteum de Salzburg. Dir.: Leopold Hager. (11m). SCHMITT: Salm 47 per a soprano, orquestra, orgue i cors, op. 38. Sharon Sweet, soprano. Jean-Louis Gil, orgue. Cors i Orquestra Filharmònica de Ràdio França. Dir.: Marek Janowski. (26m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

RAMEAU: Naïs, suite orquestral. Orquestra Barroca Philharmonia. Dir.: Nicholas McGegan. (37m). CAPLET: Dos Divertiments. Maria Graf, arpa. (9m). MOZART: Serenata KV 388. Heinz Holliger i Louise Pellerin, oboès. Eduard Brunner i Elmar Schmid, clarinets. Klaus Thunemann i Matthew Wilkie, fagots. Hermann Baumann i Radovan Vlatkovic, trompes. (25m). SIBELIUS: Lemminkäinen a Tuonela. Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: N. Järvi. (14m). FRESCOBALDI: Aria di balletto. Scott Ross, clavecí. (8m). GLIERE: El cavaller de bronze, suite op. 89a. Ural Philharmonic Orchestra. Dir.: Dmitry Liss. (46m). LEONCavallo: Cinc cançons. Josep Carreras, tenor. Lorenzo Bavaj, piano. (11m).

18.00 GRANS INTEGRALS

BRAHMS: LIEDER

Sechs Gesänge, op. 3. Jessye Norman, soprano. Dietrich Fischer-Dieskau, bariton. Daniel Barenboim, piano. (11m). Sechs Gesänge, op. 6. Jessye Norman, soprano. Dietrich Fischer-Dieskau, bariton. Daniel Barenboim, piano. (18m). Sechs Gesänge, op. 7. Jessye Norman, soprano. Dietrich Fischer-Dieskau, bariton. Daniel Barenboim, piano. (11m).

19.00 NOUS INTÈRPRETS

SCHUMANN: Tres Fantasies-tücke per a violoncel i piano, op. 73. Oriol Aymat. Roser Berengueras. (10m). J.B.VAN-HAL: Sonata per a clarinet i piano en Si b M. Duo Reinecke. (15m). DVORAK: Quartet de corda n. 12, op. 96 "Americà". Isar Cámara. (22m). VAZQUEZ: Por vida de mis ojos. Grup Vocal Odarum. (2m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 SCHUBERT: 200 ANYS

Missa D 950. Audrey Michael. Brigitte Balley. Aldo Baldin. Christophe Homberger. Michael Brodard. Cor de Cambra Romand. Cor Pro Arte de Lausanne. Orquestra de la Suisse Romande. Dir.: Armin Jordan. (53m). Fantasia per a piano, D. 760 "Wanderer". Rafael Orozco. (21m). Quartet de corda n. 9, op. post D 173. Quartet Alban Berg, Viena. (22m).

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 20 de febrer de 1997 al Saló de Cent de l'Ajuntament de Barcelona. CICLE SOLISTES DE L'OBC. FRANCK: Sonata per a violí i piano en La M. LEKEU: Sonata per a violí i piano. DE Bériot: Escena de ballet, op. 100. Ángel Jesús García, violí. Albert Attenelle, piano. (64m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIJOUS, 17 D'ABRIL DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

SIBELIUS: La Tempesta, música d'escena op. 109 (Preludi i Suites). Orquestra Simfònica de Göteborg. Dir.: Neeme Järvi. (41m). LOTTI: Concert per a oboè d'amor, corda i continu en La M. Heinz Holliger. I Musici. (15m). R. STRAUSS: Simfonia per a instruments de vent, "El taller fel·lic". Solistes de vent de l'Orquestra de Cambra d'Europa. Dir.: Heinz Holliger. (39m). LISZT: Missa coral. Lynton Atkinson. Mark Tinkler. Christopher Royall. William Kendall. Richard Suart. Cor del St. John's College, Cambridge. Stephen Cleobury, orgue. Dir.: George Guest. (32m). HUMMEL: Sonata per a piano n. 5, op. 81. Ian Hobson. (27m). VAUGHAN WILLIAMS: Romance. Tommy Reilly, harmònica. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (7m).

13.00 MÚSICA ANTIGA

SCHEIN: Opella Nova II, (6 concerts sacres). Solistes vocals. Membres dels Rheinischen Kantorei. Música Fiata de Colònia. Dir.: Roland Wilson. (33m). ANÓNIM: Carmina Burana (Carmina Veris et Amoris). Clemencic Consort. Dir.: René Clemencic. (66m). CASTELLO: Sonata n. 14. Sonata n. 8. Concerto Palatino. (11m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

MAHLER: Simfonia n. 5. Orquestra Filharmònica de Los Angeles. Dir.: Zubin Mehta. (65m). W.F.BACH: Concert per a clavicèmbal i orquestra mi m. Guy Penson. Ricercar Consort. Dir.: Adrian Chamorro. (26m). SCHUMANN: Cançons d'amor espanyoles, op. 138. M. Shirai, soprano. M. Lipovsek, contralt. J. Protschka, tenor. M. Hölle, baix. N. Shetler i H. Deutsch, piano. (21m). XOSTAKOVITX: Obertura festiva, Op. 96. Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Neeme Järvi. (6m). F.COUPERIN: Apoteosi de Lully. Hespèrion XX. (34m).

18.00 GRANS INTEGRALS

BRAHMS: LIEDER. Acht Lieder und Romanzen, op. 14. Dietrich Fischer-Dieskau, baríton. Daniel Barenboim, piano. (17m). Fünf Gedichte, op. 19. Jessye Norman, soprano. Dietrich Fischer-Dieskau, baríton. Daniel Barenboim, piano. (10m). Lieder und Gesänge, op. 32. Dietrich Fischer-Dieskau, baríton. Daniel Barenboim, piano. (22m).

19.00 PENTAGRAMA

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Àlex Robles.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 "A LA MANERA DE..."

Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per catalunya Música el dia 3 de gener de 1997 al Palau de la Música

Catalana de Barcelona. CONCERT D'ANY NOU. Obres de LEHAR, OFFENBACH, KALMAN, Jf. i J. STRAUSS. Veronika Kincses, soprano. József Csák, tenor. Orquestra Simfònica Johann Strauss de Budapest. Dir.: István Bogár. (93m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIVENDRES, 18 D'ABRIL DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

BERLIOZ: Simfonia Fantàstica, op. 14. Orquestra Nacional de França. Dir.: Leonard Bernstein. (52m). VIVALDI: Concert per a flauta op.10 n. 1, RV 433. "La tempesta di mare". Stephen Preston. The Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood. (7m). RAVEL: Sonata pòstuma per a violí i piano. Josef Suk. Josef Hala. (14m). GOSSEC: Simfonia a 17 parts. Orquestra Simfònica de Liège. Dir.: Jacques Houtmann. (26m). SAUGUET: Les Forains, ballet. Orquestra dels Concerts Lamoureux. Dir.: Henri Sauguet. (27m). TOSTI: Non t'amo più. (Lieder per a tenor). Carlo Bergonzi, tenor. Orquestra de Cambra de Roma. Dir.: Edoardo Mueller. (5m). MENDELSSOHN: Concert per a violí, op. 64. Itzhak Perlman. Orquestra del Concertgebouw. Dir.: Bernard Haitink. (28m).

13.00 MÚSICS DE CATALUNYA

SCHUMANN: Carnaval de Viena, Op. 26. Alicia de Larrocha, piano. (23m). J.PLA: Concert per a flauta i orquestra

en Sol M, V 4. Claudi Arimany. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: José Luis García. (15m). TXAIKOVSKI: Romen i Julieta, fantasia obertura. Müncher Jugendorchester. Dir.: Jordi Mora. (23m). SORS: Record de Rússia op. 63. Jordi Codina i Josep Mª Mangado, duet de guitarres. (15m). ASTORGA: Trio Sonata n. 1, op. 3. Trio Sonata. (8m). A.SOLER: Miserere a 8, per a solistes doble cor i orquestra. Magda Kalmár, soprano. Klára Takács, mezzo-soprano. István Gáti, baríton. Cor Madrigal de Budapest. Orquestra de l'Estat Hongarès. Dir.: Ferenc Szekeres. (26m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 CONCERT IMAGINARI

Guió i selecció: Àlex Robles.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DISSABTE, 19 D'ABRIL DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

09.13 MÚSICA PER A COBLA

GIL I MEMBRADO: Concert per a tible i cobla en la m. Lluís Pujals. Cobla La Principal de La Bisbal. Dir.: Francesc Cassú. (18m). JOSEP SERRA: La chula, masureca. El califa, schottish. Cobla Mediterrània. Dir.: Jordi León. (7m). CASSÚ: A la Bisbal aplec d'argent, sardana. Cobla La Principal de La Bisbal. Dir.: Josep Cassú. (14m). BALL DE GITANES: Catxutxa, Xotis, Jota. Cobla Principal de la Bisbal. Dir.: Francesc Cassú. (7m).

10.00 AGENDA MUSICAL

10.05 PENTAGRAMA

Repetició del programa emès el dijous.

11.00 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 L'AUDIOVISUAL

Un programa d'Àlex Gorina.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 GRANS OBRES

GADE: Kalanus, poema dramàtic per a solistes, cor i orquestra, op. 48. Nicolai Gedda. Marianne Rorholm. Leonard Mroz. The Canzone Choir. Collegium Musicum. Dir.: Frans Rasmussen. (70m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIUMENGE, 20 D'ABRIL DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

09.13 MÚSICA RELIGIOSA

CHARPENTIER: Te Deum, H 146. Conjunt vocal i instrumental Les Arts Florissants. Dir.: William Christie. (23m). BACH: Missa en La M, BWV 234. Christine Schäfer. Ingeborg Danz. James Taylor. Thomas Quasthoff. Gächinger Kantorei Stuttgart. Orquestra de Cambra Franz Liszt de Budapest. Dir.: Helmuth Rilling. (31m). BAKFARK: "Benedicta es", per a llaüt. Daniel Benkö. (10m). BOCCHERINI: Dixit. Solistes vocals. Capella Santa Cecília de la Catedral de Lucca. Orquestra lírico-simfònica del Teatre de Giglio. Dir.: Gianfranco Cosmi. (21m). FRANCK: Les Benaurances. (Pròleg i primera benaurança). Louise Lebrun. Jane Berbié. Nathalie Stutzmann. David Rendall. Marcel Vanaud. François Loup. Cor de Radio France. Nouvel Orchestre Philharmonique. Dir.: Armin Jordan. (19m).

11.00 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CONVENTUAL DES DEL MONESTIR DE MONTSERRAT

12.30 AGENDA MUSICAL

12.35 APERITIU MUSICAL

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15.08 "A LA MANERA DE..."
Repetició del programa emès el dijous al vespre.

17.00 TEMPORADA D'ÒPERA DE CATALUNYA MÚSICA
SALIERI: Axur, Re d'Ormus, drama tragicòmic en cinc actes (primer enregistrament mundial). Andrea Martin. Curtis Rayam. Eva Mei. Ettore Nova. Cor Guido d'Arezzo. Orquestra Filharmònica de Russe. Dir.: René Clemencic. (164m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 SELECCIÓ DE JAZZ
Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 LA MÚSICA A DEBAT
Programa a l'entorn de temes musicals d'interès, realitzat amb la col·laboració del Consell Català de la Música.

23.30 NOCTURN
Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

01.00 REPERTORI DE NIT

DILLUNS, 21 D'ABRIL DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

PAGANINI: Concert per a violí n. 1, op. 6. Yehudi Menuhin. Royal Philharmonic Orchestra. Dir. Alberto Erede. (33m). MOZART: Simfonia n. 39, KV 543. The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (31m). MENDELSSOHN: Sonata per a piano op. 106 (pòst). Daniel Höxter. (16m). TXAIKOVSKI: Quartet de corda n. 3, op 30 (arranjat per a orquestra de corda). Orquestra de Cambra Kremlin. Dir.: Misha Rachlevsky. (36m). ALBINONI: Concerto a cinque op. 9 n. 12. Heinz Holliger i Maurice Bourgue, oboè. I Musici. (8m). WESLEY: Simfonia n. 3. Orquestra de Cambra Milton Keynes. Dir.: Hilary Davan Wetton. (15m). BACH: "Jesu meine Freude", motet BWV 227. Solistes vocals. Cor i Orquestra La Petite Bande. Dir.: Sigiswald Kuijken. (21m).

13.00 MÚSICA DEL SEGLE XX

BRITTEN: Simfonia per a violoncel i orquestra, Op. 68. Yo-Yo Ma. Orquestra Simfònica de Baltimore. Dir.: David Zinman. (35m). GUBAIDULINA: Xacoma (1962). Andreas Haefliger, piano. (9m). PENDERECKI: Adagio, simfonia n. 4. Orquestra Simfònica NDR. Dir.: Krzysztof Penderecki. (34m). BURDON: Sonatina per a flauta i piano. Jennifer Stinton. Scott Mitchell. (9m). ARNOLD: Concert per a guitarra i orquestra. Julian Bream. Membres de l'Orquestra Simfònica de la Ciutat de Birmingham. Dir.: Simon Rattle. (23m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

POTTER: Simfonia n. 8. Orquestra de Cambra Milton Keynes. Dir.: Hilary Davan Wetton. (35m). KRUMPHOLZ: Sonata per a arpa op. 13 n. 3. Hana Müllerová. (13m). CALDARA: Simfonia a quatre n. 10. Orquestra de Cambra Eslovaca. Dir.: Bohdan Warchal. (3m). HAYDN: Quartet de corda op. 20 n. 2, Hob. III:32. Quartet Mosaïques. (25m). D'INDY: Poème des rivages, suite simfònica op. 77. Orquestra Filharmònica de Monte-Carlo. Dir.: Georges Prêtre. (33m). BOCCHERINI: Concert per a violoncel i orquestra n. 6, G 479. David Geringas. Orquestra de Cambra de Pàdua i del Vèneto. Dir.: Bruno Giuranna. (17m).

BEETHOVEN: Sonata per a piano n. 7, op. 10 n. 3. Tatiana Nikolaieva. (24m).

18.00 GRANS INTEGRALS

BRAHMS: LIEDER

Romanzen, op. 33 (Liebesgeschichte der schönen Magelone und des Grafen Peter von Provence). Dietrich Fischer-Dieskau, bariton. Daniel Barenboim, piano. (53m).

19.00 ALMANAC

Un espai destinat a evocar i reviu els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció d'Alex Robles.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 CATALUNYA MÚSICA: RECUILL DE 10 ANYS D'HISTÒRIA

Revisió dels programes, espais i concerts més significatius. "A LA MANERA DE..." Xavier Montsalvatge.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 TEMPORADA DE L'OBC

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 18 d'abril de 1997 al Palau de la Música Catalana de Barcelona. HAYDN: Simfonia n. 6 "El matí". MOZART: Concert per a dos pianos i orquestra n. 10, KV 365. R. STRAUSS: Una vida d'heroi, op. 40. Elena Bashkirova i Brigitte Engerer, piano. Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Dir.: Lawrence Foster.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIMARTS, 22 D'ABRIL DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes

al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

KUHLAU: Elverhoj Suite (El turó dels Elfs). Orquestra Simfònica Odense. Dir.: Othmar Maga. (33m). DITTERSDORF: Quartet de corda n. 3. Quartet Franz Schubert. (18m). BLOW: "The glorious day is come", oda a Santa Cecília. Suzie Le Blanc. Joseph Cornwell. Michael Chance. Jozic Koc. The Parley of Instruments. The Playford Consort. Dir.: Peter Holman i Richard Wistreich. (31m). SAINT-SAËNS: Concert per a piano i orquestra n. 5, op. 103. Pascal Rogé. Royal Philharmonic Orchestra. Dir.: Ch. Dutoit. (30m). DE BERIOT: Duo concertant per a dos violins n. 3. Pavel Hula. Bohumil Kotmel. (18m). HAYDN: Simfonia n. 104, "Londres". The Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood. (27m).

13.00 MOMENTS LÍRICS

MARQUES: El anillo de hierro. Teresa Berganza. Manuel Ausensi. Carlos Munguía. José Luis Cancela. Cor Cantors de Madrid. Orquestra Sinfónica. Dir.: Benito Lauret. (50m). DONIZETTI: Le convenienze teatrali, òpera bufa. Maria Angeles Peters. Susanna Rigacci. Roberto Scaltroiti. Domenico Trimarchi. Cor del Teatre Rossini. Orquestra Simfònica dell'Emilia Romagna "Arturo Toscanini". Dir.: Bruno Rigacci. (60m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

CUI: Suite op. 43 "In Modo Populari". Orquestra Filharmònica de Hong Kong. Dir.: Kenneth Schermerhorn. (18m). VIVALDI: Sonata per a violoncel i contrabaix, RV 45. Alexandre Dmitriev. Serguei Akopov. (13m). GLAZUNOV: Simfonia n. 3, op 33. Orquestra Simfònica de Bamberg. Dir.: Neeme Järvi. (43m). LEONARDA: Veni amor, veni Jesu, motet op. 15. Rosina Sonnenschmidt, soprano. Sephira Ensemble. (9m). CHAUSSON: Soir de fête op. 32, poema simfònic. Orquestra Simfònica de la RTBF. Dir.: José Serebrier. (15m). KROMMER: Partita op. 45 n. 1. Collegium Musicum

Pragense, (22m). RESPIGHI: Els ocells, suite de peces de compositors antics. Orquestra de Cambra de Praga. Dir.: Josef Vlach. (21m). MOZART: Adagio per a violí i piano, KV 261. David Garrett. Alexander Markovich. (9m).

18.00 GRANS INTEGRALS

BRAHMS: LIEDER
Vier Gesänge, op. 43. Dietrich Fischer-Dieskau, baríton. Daniel Barenboim, piano. (15m). Vier Lieder, op. 46. Dietrich Fischer-Dieskau, baríton. Daniel Barenboim, piano. (11m). Fünf Lieder, op. 47. Jessye Norman, soprano. Dietrich Fischer-Dieskau, baríton. Daniel Barenboim, piano. (9m). Sieben Lieder, op. 48. Jessye Norman, soprano. Dietrich Fischer-Dieskau, baríton. Daniel Barenboim, piano. (18m).

19.00 GRANS INTÈRPRETS

EDUARD BRUNNER. C. STAMITZ: Concert per a clarinet i orquestra n. 3. Eduard Brunner, clarinet. Orquestra de Cambra de Munic. Dir.: Hans Stadlmair. (14m). MILHAUD: Sonatina per a clarinet i piano. Eduard Brunner i Oleg Maisenberg. (9m). BEETHOVEN: Quintet, op. 16. A. Brendel, piano. H. Holliger, oboè. E. Brunner, clarinet. H. Baumann, trompa. K. Thunemann, fagot. (30m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 GRAN TEATRE DEL LICEU: ANTOLOGIA DE 150 ANYS D'HISTÒRIA

Un programa escrit i presentat per Roger Alier.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 17 de novembre de 1991 al Museu de Granollers. XII FESTIVAL INTERNACIONAL DE MÚSICA. MOZART: Quartet de corda KV 465 "de les dissonàncies". CASABLANCAS: Quartet de corda. DEBUSSY: Quartet de corda op. 10. Quartet Euridice. (81m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIMECRES, 23 D'ABRIL DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

BRUCH: Serenata per a violí i orquestra, op. 75. Salvatore Accardo. Orquestra de la Gewandhaus de Leipzig. Dir.: Kurt Masur. (37m). BACH: "Aus der Tiefe rufe ich, Herr, zu dir" (Des del fons de l'abisme et crido, Senyor) cantata BWV 131. Greta De Reyghere. James Bowman. Guy De Mey. Max Van Egmond. Ricercar Consort. Cappella Sancti Michaelis. Dir.: Erik Van Nevel. (23m). ARNE: Concert per a orgue i orquestra n. 1. Roger Bevan Williams. Cantilena. Dir.: Adrian Shepherd. (15m). CRUSELL: Quartet amb clarinet n. 3, op. 7. Thea King. Membres del Quartet de corda Allegri. (22m). STRAVINSKI: Simfonia en Do. Orquestra de la Suisse Romande. Dir.: Charles Dutoit. (28m). ROMAN: Suite per a clavicèmbal n. 5. Joseph Payne. (13m). RIMSKI-KORSAKOV: El conte del tsar Saltan, suite. Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Neeme Järvi. (22m).

13.00 MÚSICA VOCAL

GADE: Elverskud, op. 30. Eva Johansson. Anne Gjevang. Paul Elming. Cor i Orquestra Simfònica de la Ràdio Nacional Danesa. Dir.: Dmitri Kitaienko. (47m). J.Ch.F.BACH: Ino, cantata. Barbara Schlick, soprano. Das Kleine Konzert. Dir.: Hermann Max. (30m). ROSSINI: Giovanna d'Arco, cantata. Teresa Berganza, mezzo-soprano. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Marcello Viotti. (16m). GIULIANI: 3 cavatines. Marta Almajano, soprano. José Miguel Moreno, guitarra. (12m). NAVARRO: "Trinad avecillas", cantata. Capella de Ministrers. (5m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

BEETHOVEN: Simfonia n. 3, op. 55, "Heroica". Orquestra del Segle XVIII. Dir.: Frans Brüggén. (49m). C.Ph.E. BACH: Sonata per a piano i violí, op. 1 n. 4. Trio 1790. (13m). CAMPRA: Dido i Eneas, cantata n. 6. Conjunt vocal i instrumental Les Arts Florissants. Dir.: William Christie. (15m). MOZART: 8 minuets KV 315a. Ensemble Mozart de Viena. Dir.: Willi Boskovsky. (15m). SANZ: Suite en Sol. Jorge Fresno, guitarra. (15m). WEBER: Concert per a piano i orquestra n. 1, op. 11, J98. Nikolai Demidenko. Orquestra de Cambra Escocesa. Dir.: Charles Mackerras. (20m). VANHAL: Simfonia en Re M, D 4. Orquestra de Cambra de Praga. Dir.: Václav Neumann. (23m).

18.00 GRANS INTEGRALS

BRAHMS: LIEDER
Fünf Lieder, op. 49. Dietrich Fischer-Dieskau, baríton. Daniel Barenboim, piano. (12m). Lieder und Gesänge, op. 57. Jessye Norman, soprano. Dietrich Fischer-Dieskau, baríton. Daniel Barenboim, piano. (18m). Lieder und Gesänge, op. 58. Dietrich Fischer-Dieskau, baríton. Daniel Barenboim, piano. (18m).

19.00 NOUS INTÈRPRETS

PEIXE: En Quatre Flautes. Flautes d'Adri, quartet. (7m). BEETHOVEN: Sonata per a piano n. 21, op. 53 "Waldstein". Marc-Antoni Mas. (22m). PAS-CULLI: Gran concert sobre el tema de I Vespri Siciliani de Verdi. Juan Manuel González, oboè. Carlos Roggan, piano. (14m). GIULIANI: Duetino op. 77. Sergi Alpiste, violí. Carles Trepal, guitarra. (7m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 SCHUBERT: 200 ANYS

Quartet de corda, D 804, op. 29 "Rosamunda". Quartet Hagen. (35m). Simfonia n. 4, D 417, "Tràgica". Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (32m). Sonata per a piano D 958. Maurizio Pollini. (33m).

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 22 de novembre de 1996 a la Basílica de Santa Maria de Mataró. XV SETMANA DE MÚSICA ANTIGA. CANÇONS ANGLESES I ITALIANES D'UN SEGLE DAURAT. Markus Schikora, tenor. Andreas Martin, llaut i tiorba. (46m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIJOUS, 24 D'ABRIL DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

RAKHMANINOV: Concert per a piano n. 3, op. 30. Jean-Yves Thibaudet. Orquestra de Cleveland. Dir.: Vladimir Ashkenazy. (42m). MOREL: Suite n. 2. Philippe Pierlot, baix de viola. Ricercar Consort. (14m). LISZT: Hamlet, poema simfònic. Orquestra Simfònica de Budapest. Dir.: Árpád Jókai. (15m). BUXTEHUDE: "Jesu, meine Freude", cantata. Collegium musicum Plagense. Orquestra Barroca Heiligenberg. Dir.: Rupert Gottfried Frieberger. (13m). MOZART: Simfonia concertant per a violí, viola i orquestra, KV 364. Gidon Kremer. Kim Kashkashian. Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (31m). RUSSO: Street Music, un concert de blues. Corky Siegel, harmònica i piano. Orquestra Simfònica de San Francisco. Dir.: Seiji Ozawa. (32m). HAYDN: Simfonia n. 38 "Eco". Philharmonia Hungarica. Dir.: Antal Dorati. (14m).

13.00 MÚSICA ANTIGA

REBEL: Suite per a violí i baix continu n. 2. Membres de Le Concert Royal. (15m). **MAZZOCCHI:** Dialogo della Maddalena. Nederlands Kamerkoor. Solistes instrumentals. Dir.: René Jacobs. (10m). **D.PURCELL:** Trio sonata per a flauta travessera, flauta de bec i continu, en sol m. Les Trésors d'Orphée. (6m). **CLEMENS NON PAPA:** 3 Motets. The Tallis Scholars. Dir.: Peter Phillips. (18m). **BACH:** Preludi i Suite per a llaüt, BWV 996. Hopkinson Smith. (18m). **MÚSICA DE TROBADORS.** Conjunt instrumental "Els Músics de Provença". (28m). **DEMANTIUS:** Quatre peces instrumentals. Musica Antiqua Toulon. Dir.: Christian Mendoze. (9m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

BERWALD: Simfonia Singular (n. 3). Orquestra Simfònica de Gothenburg. Dir.: N. Järvi. (27m). **ARRIAGA:** Quartet de corda n. 2. Quartet de corda Sine Nomine. (24m). **SAINT-SAËNS:** Suite per a violoncel i piano, op. 16. Christoph Henkel. Huseyin Sermet. (21m). **TELEMANN:** Schwanengesang, Música fúnebre per a Garlieb Sillem, TVWV 4:6. Barbara Schlick. Menchthild Georg. Christoph Prégardien. Gotthold Schwarz. La Stagione Frankfurt. Dir.: Michael Schneider. (44m). **BALAKIREV:** Rússia, poema simfònic. The Philharmonia. Dir.: Ievgeny Svetlanov. (15m). **VIVALDI:** Concert per a corda, RV 129 "Madrigalesco". L'Europa Galante. Dir.: Fabio Biondi. (5m). **MATTEIS:** Suite en la m, llibre II, n. 25-29. The Arcadian Academy. Dir.: Nicholas McGegan. (14m).

18.00 GRANS INTEGRALS

BRAHMS: LIEDER. Lieder und Gesänge, op. 59. Jessye Norman, soprano. Dietrich Fischer-Dieskau, baríton. Daniel Barenboim, piano. (19m). Lieder und Gesänge, op. 63. Dietrich Fischer-Dieskau, baríton. Daniel Barenboim, piano. (22m).

19.00 PENTAGRAMA

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Àlex Robles.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 "A LA MANERA DE..."

Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 27 de gener de 1997 a l'Auditori de la Caixa de Sabadell. **XARXA DE MÚSICA CLÀSSICA A CATALUNYA.** INSTRUMENTS CATALANS EN CONCERT. Obres d'OLTRA, BLAY, LEON, HAVART, RAMIÓ, CASELLAS, BROTONS i VENTURA. Jordi Figaró, flabiol, tamborí i tenora. Mercè Sanchis, piano. (63m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIVENDRES, 25 D'ABRIL DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

GRIEG: Danses simfòniques, op. 64. Reial Orquestra Filharmònica d'Estocolm. Dir.: Gennady Rozhdestvenski. (27m). **PAISIELLO:** Divertimento n. 2 per a flauta, violí, viola i violoncel. Quartetto Flautarte. (10m). **C.Ph.E.BACH:** "Gnadig und Barmherzig ist der Herr, Cantata Wq 250. Barbara Schlick, soprano. Hilke Helling, contralt. Wilfried Jochens, tenor. Gotthold Schwarz, baix. Rheinische Kantorei. Das Kleine Konzert. Dir.: Hermann Max. (23m). **TELEMANN:** Concert per a dues trompes, corda i b.c. en Mi b M. (Música de Taula).

Concerto Amsterdam. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (16m). **ONSLow:** Quintet de corda op. 68 n. 27. Membres del Sextet de corda de l'Orquestra Nacional de França. (28m). **GOLDBERG:** Concert per a clavicèmbal i orquestra en re m. Waldemar Döling. Conjunt de Cambra Solistes de Sofia. Dir.: Emil Tabakov. (38m). **HOTTETERRE:** Segona suite del segon llibre. Paul Dombrecht, oboè. Wieland Kuijken, viola de gamba. Robert Kohnen, clavecí. (18m).

13.00 MÚSICS DE CATALUNYA

RIBÓ: El bruel de l'estany, cantata sobre una llegenda tradicional de l'Empordà. Nens dels Secretariat de Corals Infants de Catalunya. Grup Instrumental. Narrador: Àlex Robles. Dir.: Xavier Puig. (22m). **RAVEL:** Concert per a piano i orquestra en Sol M. Alicia de Larrocha. Orquestra Simfònica de Saint Louis. Dir.: Leonard Slatkin. (22m). **A.SOLER:** Concert per a dos orgues n. 1. Peter Hurford. Thomas Trotter. (9m). **LLANAS:** Quintet. Barcelona 216. Dir.: Ernest Martínez Izquierdo. (11m). **AMARGÓS:** Concert per a clarinet i orquestra (1995). Walter Boeykens, clarinet. Orquestra de Cambra del Teatre Lliure. Dir.: Josep Pons. (26m). **MONTEVERDI:** Vespro della Beata Vergine. (Antífona i Magnificat). La Capella Reial. Dir.: Jordi Savall. (20m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 CONCERT IMAGINARI
Guió i selecció: Àlex Robles.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DISSABTE, 26 D'ABRIL DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

09.13 MÚSICA PER A COBLA

BERNAT: "Bressolant", "Quasi un àngel", "Dedicatòria", "Juvenil", sardanes. Cobla Juvenil de Bellpuig. Dir.: Jesús Ventura. (21m). **COHÍ i GRAU:** Concert per a violí i cobla. Enregistrament fet per Catalunya Música. Jaume Francesch. Cobla Principal de La Bisbal. Dir.: Joan Casas. (15m). **GIL i MEMBRADO:** Glossa del Mariner. Cobla La Principal de La Bisbal. Dir.: Francesc Cassú. (4m).

10.00 AGENDA MUSICAL

10.05 PENTAGRAMA

Repetició del programa emès el dijous.

11.00 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 L'AUDIOVISUAL

Un programa d'Àlex Gorina.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 GRANS OBRES

LISZT: La llegenda de Santa Elisabeth, Oratori. Kolos Kováts. Eva Farkas. Sándor Sólyom-Nagy. Eva Marton. József Gregor. István Gáti. Cor de Budapest. Cor d'homes de l'exercit hongarès. The Nyiregyháza Childrens Chorus. Orquestra de l'Estat Hongarès. Dir.: Arpad Joo. (146m).

01.00 REPERTORI DE NIT

DIUMENGE, 27 D'ABRIL DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

09.13 MÚSICA RELIGIOSA

MARAZZOLI: San Tomaso, oratori. Cantus Cölln. Dir.: Konrad Junghänel. (24m). **CASALS:** Recordare Virgo Mater. Oració a la Verge de Montserrat. Escolania de Montserrat. Dir.:

Ireneu Segarra. (6m). TA-NEIEV: Sant Joan de Damasc, cantata. Nikolay Sukirov, baríton. Orquestra dirigida per Andrey Chistiakov. (24m). PERGOLESI: Missa Romana. Dorothea Röschmann. Sibylla Rubens. Ulla Seeber. Claudia Schubert. Alexander Judenkov. Rudolf Rosen. Andreas Fischer. Cor de Cambra de Praga. Orquestra de Cambra de Stuttgart. Dir.: Martin Sieghart. (31m). BACH: "Nach dir, Herr, verlanget mich" (a vós elevo la meua ànima, Jahvé), cantata BWV 150. Soprano solista del Cor de nens de Hannover. Paul Esswood, contralt. Kurt Equiluz, tenor. Max van Egmond, baix. Cor de nens de Hannover. Collegium Vocale. Leonhardt-Consort. Dir.: Gustav Leonhardt. (15m).

11.00 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CONVENTUAL DES DEL MONESTIR DE MONTSERRAT

12.30 AGENDA MUSICAL

12.35 APERITIU MUSICAL

13.00 TRANSMISSIÓ DE LA SALVE, DES DE L'ABADIA DE MONTSERRAT.

13.20 APERITIU MUSICAL (CONTINUACIÓ)

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15.08 "A LA MANERA DE...."
Repetició del programa emès el dijous al vespre.

17.00 TEMPORADA D'ÒPERA DE CATALUNYA MÚSICA
WAGNER: Les Fades. Enregistrament públic, 1983. Esther Gray. John Alexander. June Anderson. Cheryl Studer. Roland Hermann. Kurt Moll. Kari Lövaas. Krisztina Laki. Cor i Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera. Dir.: Wolfgang Sawallisch. (165m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 SELECCIÓ DE JAZZ

Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 LA MÚSICA A DEBAT

Programa a l'entorn de temes musicals d'interès, realitzat amb

la col·laboració del Consell Català de la Música.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

01.00 REPERTORI DE NIT

DILLUNS, 28 D'ABRIL DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

RUBINSTEIN: Concert per a piano i orquestra n. 2 en Fa M, op. 35. Alexander Paley, piano. Orquestra Simfònica de l'Estat. Dir.: Igor Golovchin. (39m). PURCELL: "The Fairy Queen". Suite. The Folger Consort. (14m). HAYDN: Simfonia n. 86. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: H. von Karajan. (29m). DVORAK: Peces romàntiques per a violí i piano, op. 75. Josef Suk. Alfred Holecck. (15m). RIMSKI-KORSAKOV: Capritx espanyol, op. 34. Orquestra Simfònica de la Ràdio Txeca a Bratislava. Dir.: Keith Clark. (18m). VIVALDI: Piango, gemo. Cantata. Teresa Berganza, mezzosoprano. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Marcello Viotti. (9m). BEETHOVEN: Sis temes i variacions per a flauta i piano, op. 105. Wolfgang Schulz. Rudolf Buchbinder. (19m). BOCCHERINI: Concert per a violoncel i orquestra n. 7, G 480. Wouter Möller. Linde Consort. Dir.: Hans-Martin Linde. (17m).

13.00 MÚSICA DEL SEGLE XX

LYATOSHINSKY: Poema de la Reunificació, op. 40 Orquestra Simfònica Estatal d'Ucraïna. Dir.: Vladimir Gnedash. (15m). ZIMMERMANN: Concert per a oboè i petita orquestra. Heinz

Holliger. Orquestra Simfònica de la Ràdio del Sudoest d'Alemanya a Baden-Baden. Dir.: Michael Gielen. (15m). THOMPSON: Simfonia n. 3 en la m. Orquestra Simfònica de Nova Zelanda. Dir.: Andrew Schenck. (31m). FRANÇAIX: Concert per a dos pianos i orquestra (1965). Jean i Claude Françaix. Orquestra Simfònica de la Ràdio del Sudoest a Baden-Baden. Dir.: Pierre Stoll. (29m). PAPINEAU-COUTURE: Suite Lapitsky. Orquestra del Conservatori de Québec. Dir.: Gilles Auger. (14m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

MENDELSSOHN: Concert per a violí, piano i orquestra en re m. Alberto Lysy. Aquiles Delle-Vigne. Camerata Lysy Gstaad. (37m). D.SCARLATTI: Se per un sol momento, cantata. Kate Eckersley, soprano. Emily van Evera, soprano. Musica Fiammante. (25m). MOZART: Concert per a trompa n. 4, KV 495. Hermann Baumann. Concentus Musicus de Viena. Dir.: N. Harnoncourt. (17m). GADE: Quartet de corda en Fa M "Benvinguda i comiat" Quartet Kontra. (22m). SPOHR: Simfonia n. 2, op. 49. Orquestra Simfònica de Singapur. Dir.: Choo Hoey. (29m). ZELENKA: Sonata n. 4 en sol m. Heinz Holliger i Maurice Bourgue, oboès. Klaus Thunemann, fagot. Lucio Buccarella, contrabaix. Christiane Jaccottet, clavecí. (20m).

18.00 GRANS INTEGRALS

BRAHMS: LIEDER. Neun Gesänge, op. 69. Jessye Norman, soprano. Dietrich Fischer-Dieskau, baríton. Daniel Barenboim, piano. (21m). Vier Gesänge, op. 70. Dietrich Fischer-Dieskau, baríton. Daniel Barenboim, piano. (13m). Fünf Gesänge, op. 71. Dietrich Fischer-Dieskau, baríton. Daniel Barenboim, piano. (11m).

19.00 ALMANAC

Un espai destinat a evocar i reviu els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció d'Àlex Robles.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 CATALUNYA MÚSICA: RECALL DE 10 ANYS D'HISTÒRIA

Revisió dels programes, espais i

concerts més significatius. CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 17 d'agost de 1990 a l'Església Parroquial de Torroella de Montgrí. X Festival Internacional de Música. MONTEVERDI: Vespro della Beata Vergine. The Scholars. The Scholars Baroque Ensemble. His Majesties Sagbutts & Cornetts. (86m).

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 TEMPORADA DE L'OBC

CONCERT enregistrat el dia 25 d'abril de 1997 al Palau de la Música Catalana de Barcelona. BERLIOZ: Obertura Rob Roy. TXAIKOVSKI: Concert per a violí i orquestra op. 35. MENDELSSOHN: Simfonia n. 3, op. 56 "Escocesa". Sarah Chang, violí. Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Dir.: Lawrence Foster.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIMARTS, 29 D'ABRIL DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

BENNETT: Concert per a piano n. 3, op. 9. Malcolm Binns. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Nicholas Braithwaite. (29m). MOZART: Divertimento KV 131. Academy of St. Martin-in-the-fields. Dir.: Neville Marriner. (33m). TELEMAN: "Herr, strafe mich nicht in Deinem Zorn" cantata TVWV 1:771. Barbara Schlick. Menchthild Georg. Christoph Prégardien. Gotthold Schwarz. La Stagione Frankfurt. Dir.: Mi-

chael Schneider. (17m). **MAS-SENET**: Suite de la Ventafoes. Orquestra Filharmònica de Hong Kong. Dir.: Kenneth Jean. (10m). **GALUPPI**: Concerto a Quattro en Mi b M. Quartet Aglàia. (8m). **LALO**: Simfonia en sol m Orquestra Nacional de l'Òpera de Monte-Carlo. Dir.: Antonio de Almeida. (28m). **J.V.STAMITZ**: Concert per a orgue i orquestra n. 3 en Si b M. Alena Veselá. Orquestra de Cambra Dvorak. Dir.: Vladimír Válek. (14m). **MENDELSSOHN-HENSEL**: Quartet de corda en Mi b M. Renate Eggebrecht-Kupsa. Ulrich Hahn. Walter Koller. Friedemann Kupsa. (20m).

13.00 MOMENTS LÍRICS

SOROZÁBAL: La eterna canción, sarsuela. Teresa Tourné. Ana Higueras. Pedro Lavirgen. Renato Cesari. Cor Cantores de Madrid. Orquestra de Concerts de Madrid. Dir.: Pablo Sorozábal. (70m). **DONIZETTI**: Il Pigmalióne, escena lírica en un acte. Paolo Pellegrini. Susanna Rigacci. Orquestra de cambra de l'Associació In Canto de Termini. Dir.: Fabio Maestri. (39m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

RAFF: Simfonia n. 5, op. 177, en Mi M "Leonora". Orquestra Simfònica de Ràdio Berlín. Dir.: Matthias Bamert. (52m). **HUMMEL**: Septet per a piano, flauta, oboè, trompa, viola, violoncel i contrabaix, op. 74. Linos Ensemble. (31m). **D.SCARLATI**: Onde della mia nera. Cantata. Nella Anuso, soprano. James Gray, clavecí. (17m). **ELGAR**: The Wand of Youth, suite n. 2 op. 1b. Orquestra de l'Ulster. Dir.: B. Thomson. (18m). **STRAVINSKI**: Concert en Re per a orquestra de corda Sinfonietta de Montréal. Dir.: Charles Dutoit. (12m). **CHOPIN**: Nocturn, op. 27 n. 2. Natan Brand, piano. (6m). **ARNE**: Simfonia n. 4. Cantilena. Dir.: Adrian Shepherd. (14m).

18.00 GRANS INTEGRALS

BRAHMS: LIEDER
 Fünf Gesänge, op. 72. Jessye Norman, soprano. Dietrich Fischer-Dieskau, baríton. Daniel Barenboim, piano. (12m). Romanzen und Lieder, op. 84. Jessye Norman, soprano. Daniel Barenboim, piano. (9m). Sechs Lieder, op. 85. Jessye Norman, soprano. Dietrich Fischer-Dies-

kau, baríton. Daniel Barenboim, piano. (13m). Sechs Lieder, op. 86. Jessye Norman, soprano. Dietrich Fischer-Dieskau, baríton. Daniel Barenboim, piano. (17m).

19.00 GRANS INTÈRPRETS

EDUARD BRUNNER. REGER: Sonata per a clarinet i piano n. 2, op. 49. Gerhard Oppitz. (23m). **ROSSINI**: Introducció i variacions per a clarinet i orquestra, en Mi b M. Orquestra de Cambra de Württemberg. Dir.: Jörg Faerber. (10m). **WEBER**: Concert per a clarinet n. 1, op. 73. Orquestra Simfònica de Bamberg. Dir.: O. Caetani. (17m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 GRAN TEATRE DEL LICEU: ANTOLOGIA DE 150 ANYS D'HISTÒRIA

Un programa escrit i presentat per Roger Alier.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat el dia 25 de gener de 1997 al Palau de la Música Catalana de Barcelona. **CONCERTS SIMFÒNICS AL PALAU. BEETHOVEN**: Egmont, obertura op. 84. **MOZART**: Concert per a piano i orquestra n. 21, KV 467. **TXAI-KOVSKI**: Simfonia n. 4, op. 36. Albert Guinovart, piano. Orquestra Simfònica del Vallès. Dir.: Jordi Mora. (105m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIMECRES, 30 D'ABRIL DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

PADEREWSKI: Concert per a piano i orquestra, op. 17. Karol Radzinowicz. Orquestra Filharmònica de Cracòvia. Dir.: Roland Bader. (35m). **TARREGA**: Fantasia sobre motius de "La Traviata" de Verdi. Claudio Marcotulli, guitarra. (8m). **CHARPENTIER**: Luctus morte augustissimae Mariae Theresiae Reginae Galliae, música pel funeral de la Reina Maria Teresa, H 331. Solistes vocals. Cor de Cambra de Namur. Musica Polyphonica. Dir.: Louis Devos. (19m). **MOZART**: Simfonia n. 14, KV 114. The Academy of Ancient Music. Dir.: Jaap Schröder. (22m). **WITT**: Septet per a clarinet, fagot, trompa, violins, viola, violoncel i contrabaix, en Fa M. Charis Ensemble. (26m). **GLINKA**: Jota Aragonesa. Orquestra Simfònica de la Ràdio Txeca a Bratislava. Dir.: Keith Clark. (9m). **BACH**: Suite francesa n. 2, BWV 813. Joseph Payne, clavicèmbal. (16m). **RUBINSTEIN**: Ivan IV, quadre musical op. 79. Orquestra Simfònica Russa. Dir.: Igor Golovchin. (24m).

13.00 MÚSICA VOCAL

BRUNEAU: Requiem. François Pollet. Mary Saint-Palais. Sylvie Sullé. Jean-Luc Viala. Laurent Naouri. Cor Regional Vittoria d'Ile de France. Maîtrise de París. Orquestra Nacional d'Ile de France. Dir.: Jacques Mercier. (38m). **JOMELLI**: La Calandrina. Karin Ott, soprano. Christoph Keller, piano. (8m). **GRIEG**: Nou cançons, op. 18. Hakan Hagegard, baríton. Warren Jones, piano. (24m). **PURCELL**: "Love's goddess sure was blind", oda per l'aniversari de la Reina Mary. Deller Consort. Orquestra de Cambra del Festival de Stour. Dir.: Alfred Deller. (22m). **VAUGHAN WILLIAMS**: Al bosc de Windsor. Cor de l'Orquestra Simfònica de Bournemouth. The Bournemouth Sinfonietta. Dir.: Norman del Mar. (18m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

SIBELIUS: Simfonia n. 3, op. 52. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Colin Davis. (30m). **HAYDN**: Concert per a trompa i orquestra n. 1, Hob VIIId:1. Lowell Greer. Orquestra

Filharmònica de Mèxic. Dir.: Fernando Lozano. (19m). **GOMES**: Sonata per a instruments de corda en Re M. Quartet Bessler-Reis. (22m). **ROMAN**: Suite en sol m, "Sjukmans Musiquen". Orquestra de Cambra del Museu Nacional. Estocolm. Dir.: Claude Ghenetay. (25m). **REJCHA**: Trio de flautes, op. 26. Membres del Quartet Kuhlau. (14m). **LISZT**: Gran Fantasia simfònica sobre temes de Lelio de Berlioz, per a piano i orquestra. Michel Béroff. Orquestra de la Gewandhaus de Leipzig. Dir.: Kurt Masur. (23m). **GIULIANI**: Gran Quintet per a guitarra i corda, op. 65. Richard Savino. Quartet Artaria. (17m).

18.00 GRANS INTEGRALS

BRAHMS: LIEDER. Zwei Gesänge, op. 91. Jessye Norman, soprano. Wolfram Christ, viola. Daniel Barenboim, piano. (13m). Fünf Lieder, op. 94. Jessye Norman, soprano. Dietrich Fischer-Dieskau, baríton. Daniel Barenboim, piano. (13m). Sieben Lieder, op. 95. Jessye Norman, soprano. Dietrich Fischer-Dieskau, baríton. Daniel Barenboim, piano. (12m). Vier Lieder, op. 96. Dietrich Fischer-Dieskau, baríton. Daniel Barenboim, piano. (10m).

19.00 NOUS INTÈRPRETS

CHOPIN: Balada n. 1, op. 23. Alba Ventura, piano (9m). **ROSSINI**: Tres cançons. Ofèlia Sala, soprano. Carles Lama, piano. (10m). **DIVERSOS AUTORS**: Cançons populars. Cors infantils II i III de l'Orfeó Català. Josep Surinyach, piano. Dir.: Elisenda Carrasco i Lluís Vilamajó. (9m). **BRAHMS**: Sonata per a violí i piano n. 3, op. 108. Yucari Cousineau, violí. Mac McLure, piano. (22m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 SCHUBERT: 200 ANYS

Missa en Do M, D. 452. Lucía Popp, soprano. Brigitte Fasbender, contralt. Adolf Dallapozza, tenor. Dietrich Fischer-Dieskau, baríton. Cor i Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera. Dir.: Wolfgang Sawallisch. (24m). Introducció i Variacions per a flauta i piano sobre "Trockne Blumen", op. pòst. 160, D 802. Philippe Bernold. Laurent Cabasso. (20m). Simfonia n. 3, D 200. Orquestra Filharmònica de

Berlin. Dir.: Daniel Barenboim. (26m). Divertimento a l'hongaresa per a piano a quatre mans, D 818. Yaara Tal i Andreas Groethuysen. (30m).

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 2 de juliol de 1988 al Festival Internacional de Música de l'Empordà. M. HAYDN: Divertimento en Sol M. E.T.A. HOFFMANN: Quintet per a arpa i quartet de corda. MOZART: Divertimento, KV 136. DEBUSSY: Danses per a arpa i quartet de corda. DVORAK: Quintet de corda, op. 77. Abigail Prat. Wiener Kammermusik Ensemble. (82m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIJOUS, 1 DE MAIG DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

BELLINI: Missa en la m. Solistes vocals. Cors de la Ràdio i TV Txeca. Orquestra Simfònica de Praga. Dir.: Edoardo Brizio. (44m). SOMIS: Sonata per a violí i continu op. 1 n. 1. Enrico Gatti. Antonio Mosca. Giorgio Tabacco. (10m). MARCELLO: Concert per a oboè, corda i continu, op. 1. Barbara Tillmann. Virtuosi di Praga. Dir.: Chantal Wuhmann. (12m). M.HAYDN: Simfonia en Do M, P.31. Orquestra Simfònica de Helsingborg. Dir.: Hans-Peter Frank. (13m). PROKOFIEV: Divertimento, op. 43.

Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Neeme Järvi. (15m). DE QUESADA: Sis grans estudis. Patrick Cohen, piano. (16m). GLIERE: Els cosacs saporogues, op. 64. Ural Philharmonic Orchestra. Dir.: Dmitry Liss. (16m). DVORAK: Danses eslaviques op. 72. Royal Philharmonic Orchestra. Dir.: Antal Dorati. (35m).

13.00 MÚSICA ANTIGA

WEICHLIN: Sonata n. 1 "Encaenia Musices", vol. I. Ars Antiqua Austria. Dir.: Gunar Letzbor. (8m). ARAUJO: Magnificat. Conjunt Elyma. La Maîtrise Boréale. Dir.: Gabriel Garrido. (7m). GERVAISE: Suite de danses. Musica Antiqua. Dir.: Christian Mendoze. (8m). BUSNOYS: Missa O crux lignum triumphale. Pomerium. Dir.: Alexander Blachly. (29m). JENKINS: Fantasies n. 4, 5, 6 i 7. Hespèrion XX. (22m). M.FLETXA: El Foc. Ensalada. Studium Musicae Valencia. Hespèrion XX. Dir.: Jordi Savall. (19m). STRIGGIO: Il cicalamento delle donne al bucatto, comèdia madrigalesca. Concerto Italiano. Dir.: Rinaldo Alessandrini. (12m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

BEETHOVEN: Simfonia n. 8, op. 93. Staatskapelle Berlin. Dir.: Otmar Suitner. (26m). C.P.H.BACH: Concert per a oboè, corda i continu, Wq 164. B. Glaetzer. Neues Bachisches Collegium Musicum de Leipzig. Dir.: Max Pommer. (24m). VERDI: Música de ballet de "Macbeth". Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Antonio de Almeida. (10m). TELEMAN: Obertura - Suite per a viola de gamba, corda i continu, TWV 55:D6. Camerata Köln. Dir.: Michael Schneider. (22m). HAYDN: Divertimento per a corda i vent n. 7 a 8 veus, Hob. X:12. Ricercar Consort. (14m). TXAIKOVSKI: Francesca da Rimini, fantasia simfònica op. 32. Orquestra Simfònica de Rússia. Dir.: Veronika Dudarova. (25m). LOCKE: Suite n. 1, "Consort of fower parts". Hespèrion XX. (13m). R. STRAUSS: Les entremeliadures de Till Eulenspiegel, op. 28. Filharmònica de Berlín. Dir.: Herbert von Karajan. (16m).

18.00 GRANS INTEGRALS

BRAHMS: LIEDER
 Sechs Lieder, op. 97. Jessye

Norman, soprano. Dietrich Fischer-Dieskau, baríton. Daniel Barenboim, piano. (10m). Zigeunerlieder, op. 103. Jessye Norman, soprano. Daniel Barenboim, piano. (12m). Fünf Lieder, op. 105. Jessye Norman, soprano. Dietrich Fischer-Dieskau, baríton. Daniel Barenboim, piano. (15m). Fünf Lieder, op. 106. Dietrich Fischer-Dieskau, baríton. Daniel Barenboim, piano. (10m).

19.00 PENTAGRAMA

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Àlex Robles.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 "A LA MANERA DE..."

Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 24 de gener de 1997 a la Sala Metrònom de Barcelona. FERNÁNDEZ: Ombra dels pins. Agustí Fernández, piano. Carlos Zingaro, violí. (64m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIVENDRES, 2 DE MAIG DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

DVORAK: Simfonia n. 5, op. 76. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Witold Rowicki. (37m). BLAVET: Concert per a flauta travessera, corda i continu, en la m. Akademie für alte Musik. (14m). BACH: "Nun komm, der Heiden Heiland" (Vine, salvador dels infidels), cantata BWV 62. Peter Jelosits, soprano. Paul Esswood, contralt. Kurt Equiluz, tenor. Ruud van der Meer, baix. Cor de nens de Bad Tölz. Concentus musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (19m). POULENC: Sinfonietta. The New London Orchestra. Dir.: Ronald Corp. (28m). VIVALDI: Concert n. 9, op. 3 "L'estro armonico". The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (8m). MOZART: 9 Minuets KV 103 (11 a 19). Ensemble Mozart de Viena. Dir.: Willi Boskovsky. (16m). MENDELSSOHN: Simfonia per a corda n. 1. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: William Boughton. (10m). GOETZ: Trio amb piano op. 1. Trio Göbel Berlin. (30m).

13.00 MÚSICS DE CATALUNYA

BROTONS: Phaedo, op. 54. Orquestra Ciutat de Barcelona. Dir.: Josep Pons. (18m). TELEMAN: Trio Sonata en la m. Barcelona Consort. (12m). SURIÑACH: Tres cants berebers Bronx Arts Ensemble. (10m). TOLDRÀ: Quartet de corda en do m. Enregistrament fet per Catalunya Música. Jaume Francesch. Mercè Serrat. Aureli Vila. Pere Busquets. (21m). BACH: Concert per a dos pianos i corda, BWV 1060. Leonora Milà. Bernat Deltell. Orquestra Àrtica de Cambra d'Alaska. Dir.: Gordon Wright. (14m). NUIX: Riflessi. Orquestra de Cambra del Teatre Lliure. Dir.: Josep Pons. (14m). WAGNER: Götterdämmerung (El crepuscle dels Déus), extractes. Montserrat Caballé. Orquestra Filharmònica de Nova York. Dir.: Zubin Mehta. (20m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 CONCERT IMAGINARI
 Guió i selecció: Àlex Robles.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia.
Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DISSABTE, 3 DE MAIG DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia.
Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

09.13 MÚSICA PER A COBLA

BRETON: Botella al Mar, poema simfònic per a instruments de cobla, corda, saxo i percussions. Solistes instrumentals. (26m). BERNAT: Suite n. 1. Robert Armengol, percussió. Cobles Mediterrània i Sabadell. Dir.: Jesús Ventura i Barnet. (15m).

10.00 AGENDA MUSICAL

10.05 PENTAGRAMA

Repetició del programa emès el dijous.

11.00 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres

oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 L'ÀUDIOVISUAL

Un programa d'Àlex Gorina.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 GRANS OBRES

ROSSINI: Mosè, melodrama sacre en quatre actes. József Gregor. Magda Kalmár. János B. Nagy. Júlia Hamari. Sándor Sólyom-Nagy. Cor de la Ràdio i Televisió Hongaresa. Orquestra de l'Òpera Estatal Hongaresa. Dir.: Lamberto Gardelli. (148m).

01.00 REPERTORI DE NIT

DIUMENGE, 4 DE MAIG DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia.
Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

09.13 MÚSICA RELIGIOSA

PASQUINI: Caino e Abele, ora-

tori a cinc amb instruments. Andreana Galante. Nadia Ragni. Claudio Cavina. Gianpaolo Fagotto. Furio Zanasi. Conjunt vocal i instrumental II Teatro Armonico. Dir.: Alesandro de Marchi. (60m). GRAUPNER: "Aus der Tiefen rufen wir". Greta De Reyghere. James Bowman. Guy De Mey. Max Van Egmond. Ricercar Consort. Cappella Sancti Michaelis. Dir.: Erik Van Nevel. (14m). MOZART: Missa brevis, KV 65. Carol Malone. Gabriele Schreckenbach. Karl Markus. Walton Grönroos. Cor de la Catedral de St. Hedwigs. Solistes de l'Orquestra Simfònica de la Ràdio de Berlín. Ludger Mai. Orgue. Dir.: Roland Bader. (16m). GRANDI: O intemerata. Osculetur me. Ave Regina. Solistes vocals i instrumentals. Dir.: René Jacobs. (10m).

11.00 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CONVENTUAL DES DEL MONESTIR DE MONTSERRAT

12.30 AGENDA MUSICAL

12.35 APERITIU MUSICAL

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15.08 "A LA MANERA DE..."

Repetició del programa emès el dijous al vespre.

17.00 TEMPORADA D'ÒPERA DE CATALUNYA MÚSICA

DONIZETTI: Maria di Rohan, òpera en tres actes. Enregistrament fet en directe el 1974. Renata Scotto. Renato Bruson. Umberto Grilli. Elena Zilio. Cor i Orquestra del Teatre La Fenice de Venècia. Dir.: Gianandrea Gavazzeni. (113m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 SELECCIÓ DE JAZZ

Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 LA MÚSICA A DEBAT

Programa a l'entorn de temes musicals d'interès, realitzat amb la col·laboració del Consell Català de la Música.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

01.00 REPERTORI DE NIT

Freqüències de Catalunya Música per comarques (FM). Baix Ebre, Montsià i Ribera d'Ebre: 102.5. Terra Alta: 97.3. Priorat: 92.2. Alt Camp, Baix Camp, Baix Penedès, Conca de Barberà i Tarragonès: 105.4. Baix Penedès: 105.9. Garrigues, Noguera, Pla d'Urgell, Segarra, Segrià i Urgell: 91.9. Garraf: 91.9. Alt Penedès, Anoia, Bages i Berguedà: 102.4. Baix Llobregat, Barcelonès, Vallès Occidental i Vallès Oriental: 101.5. Maresme: 96.4/101.5. Osona: 100.5. Solsonès: 89.7. Gironès i Pla de l'Estany: 96.7. La Selva: 96.7/88.7. Baix Empordà: 87.8/96.7. Alt Empordà i Rosselló: 90.8/87.6/93.7/96.7. Garrotxa: 97.1. Ripollès: 100.5/105.8. Cerdanya: 88.4. Alt Urgell: 88.6. Pallars Jussà i Pallars Sobirà: 88.6. Val d'Aran: 92.8/101.2.

CONCERTS

BARCELONA (BARCELONÈS)

2 ABRIL	19,30 h	Conservatori Municipal	Grup de doble canya del Conservatori. Dir.: Joan Barcons. Bach, Mozart, Falla.
	21 h	Palau	Trio di Milano. Marianna Sirbu, violí. Rocco Filippini, violoncel. Bruno Canino, piano. Haydn, Saint-Saëns, Beethoven. (Iber-camera).
3 ABRIL	21 h	Casal del Metge	Lindsey March, clarinet. Zoe Solomon, piano. (Europa en concert).
4 ABRIL	21 h	Palau	OBC. Bernadette Greevy, mezzo-soprano. Dir.: Franz-Paul Decker. Bach, Hartmann, Wagner, Mendelssohn.
5 ABRIL	19 h	Palau	OBC. (Segona audició).
6 ABRIL	11 h	Palau	OBC. (Tercera audició).
	11,30 h	L'Aliança del Poblenou	Banda Municipal de Barcelona.
	18 h	Palau	Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana (patrocinat per Fundació Caixa de Catalunya). Grup instrumental de vent. Fermí Reixach, recitador. Dir.: Jordi Casas. Haydn, Mozart, Schubert. (Els Diumenges al Palau).
8 ABRIL	21 h	Palau	La sonnambula, de Bellini (en versió de concert). Dir.: Friedrich Haider.

9 ABRIL	19,30 h	Conservatori Municipal Palau	Cor Dyapason. Dir.: Teodor Roura. Turull, Reger, Mendelssohn, Taltabull.
	21 h		Quartet de guitarres Los Romeros. Praetorius, Telemann, Sanz, Mertz, Boccherini, Turina, Moreno Torroba, Falla, Albéniz, Granada, Celedonio Romero. (Palaucen).
10 ABRIL	20 h	Saló de Cent	Christoph Rahn, contrabaix, Alan Branch, piano. Dragonetti, Hindemith, Händel, Koussevitzky. (Solistes de l'OBC al Saló de Cent).
12 ABRIL	12 h	Palau	Orquestra Simfònica del Vallès. Romain Boyer, violoncel. Dir.: Salvador Brotons. Liszt, Martinu, Beethoven. (Concerts Simfònics al Palau)
	19 h 22 h	Palau Palau	OBC. Dir.: Franz-Paul Decker. Wagner, Bruckner. <i>La sonnambula</i> , de Bellini (en versió de concert). Dir.: Friedrich Haider.
13 ABRIL	11 h 11,30 h	Palau L'Aliança del Poblenou	OBC. (Segona audició). Banda Municipal de Barcelona. Dir.: Josep Mut. Soutullo, Usandiaga, Chueca y Valverde, Oudrid-Mut.
14 ABRIL	19 h	Palau	L'Aula d'Òpera del Conservatori del Liceu (direcció artística: Carmen Bustamante). Dir.: Francesc Guillén. <i>El gato con botas</i> , de Xavier Montsalvatge. (Concert de Tarda al Palau).
16 ABRIL	20 h	Catedral	Rita Susovsky, mezzo-soprano. Andrea Macinanti orgue. Reger. (L'orgue a la Catedral de Barcelona. Euroconcert).
17 ABRIL	21 h	Casal del Metge	Quartet Mozarteum de Salzburg. Jun Kanno, Piano. (Europa en concert).
18 ABRIL	21 h	Palau	OBC. Elena Bashkistrova, piano. Brigitte Engerer, piano. Dir.: Lawrence Foster. Haydn, Mozart, Strauss.
19 ABRIL	19 h 21 h	Palau Teatre Victòria	OBC. (Segona audició). <i>Tosca</i> , de Puccini. Dir.: Marco Armiliato.
	11 h 11,30 h	Palau L'Aliança del Poblenou	OBC. (Tercera audició). Banda Municipal de Barcelona. Dir.: Josep Mut. Mut, Llorens, Vinaixa, Ventas, Grau, Moraleda, Solà, Carcellé, Garreta, Morera.
21 ABRIL	19 h	Palau	Cobla Mediterrània. Albert Guinovart, piano. Dir.: Jesús Ventura. Gershwin, Oltra, Guinovart. (Concert de Tarda al Palau).
	21 h	Teatre Victòria	<i>Tosca</i> , de Puccini. Dir.: Marco Armiliato.
22 ABRIL	21 h	Palau	Orquestra Simfònica de Galícia. Orfeo Català. Iñaki Fresán, bariton. Ofelia Sala, soprano. Dir.: Víctor Pablo Pérez. Britten, Hindemith, Dvorák. (Palaucen).
23 ABRIL	19,30 h 21 h	Conservatori Municipal Palau	Dolors Serra, flauta, Miloslav Capka, violí, M. Lluïsa Ibáñez, arpa. Lidarti, Goossens, Rota, Cras. English Chamber Orchestra. Cor de València. Dir.: Leopold Hager. Schubert, Mozart.
	20 h	Saló de Cent	Salvador Martínez, flauta. Dolors Chiralt, oboè. Josep Fuster, clarinet. David Ballesteros, violí. Andreas Süssmayr, viola. Jaume Güell, violoncel. Haydn, Crusell, Brotons, Britten. (Solistes de l'OBC al Saló de Cent).
24 ABRIL	21 h 21 h	Palau Teatre Victòria	Christian Zacharias, piano. Schubert. (Euroconcert). <i>Tosca</i> , de Puccini. Dir.: Marco Armiliato.
	20,30 h 21 h	Palau Güell Palau	Quartet Gala. Schubert. OBC. Sarah Chang, violí. Dir.: Lawrence Foster. Berlioz, Txaikovski, Mendelssohn.
26 ABRIL	19 h	Palau	OBC. (Segona audició).
27 ABRIL	11 h 11,30 h	Palau L'Aliança del Poblenou	OBC. (Tercera audició). Banda Municipal de Barcelona. Miquel Badia Sarri, solista. Dir.: Miquel Badia Graells. Rossini, Bizet, Larsson, Giménez, Villasante, Bernstein, Bretón.
	17 h	Teatre Victòria	<i>Tosca</i> , de Puccini. Dir.: Marco Armiliato.

	18 h	Palau	Orquestra de Cambra Teatre Lliure. Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana (patrocinat per Fundació Caixa de Catalunya). Virgínia Parramon, soprano. Montserrat Torruella, contralt. Francesc Garrigosa, tenor. Baríton a determinar. Dir.: Josep Pons. Stravinsky, Bach, Bach/Webern, Bach/M. Davies. (Els Diumenges al Palau).
	19 h	Teatre del Cercle (Gràcia)	Orquestra de l'Accademia de Barcelona. Néstor Eidler i Àngel Soler, solistes. Mendelssohn. (Associació Aberastury).
28 ABRIL	19,30 h	Conservatori Municipal	Aula de corda. Dir.: Joan Pàmies. Bach, Janáček, Martí.
30 ABRIL	21 h	Teatre Victòria	<i>Tosca</i> , de Puccini. Dir.: Marco Armiliato.
2 MAIG	21 h	Palau	OBC. David B. Thompson, trompa. Dir.: Dmitri Kitaenko. Kalínnikov, Glier, Ravel.
	21 h	Teatre Victòria	<i>Tosca</i> , de Puccini. Dir.: Marco Armiliato.
3 MAIG	19 h	Palau	OBC. (Segona audició).
4 MAIG	11 h	Palau	OBC. (Tercera audició).
5 MAIG	19 h	Palau	Alba Ventura, piano. Schubert, Chopin. (Concert de Tarda al Palau).

LA BISBAL DEL PENEDES (BAIX PENEDES)

20 ABRIL	18,30 h	Església Sta. Maria	Coral Impromptu. Ester Aguilera, orgue. Madrigals del Renaixement i del s. XX.
-----------------	----------------	---------------------	--

CAPELLADES (ANOIA)

26 ABRIL	21 h	Paper de Música	Randy Geer i Ignasi Terraza Trio. Jazz.
27 ABRIL	18 h	Paper de Música	Randy Geer i Ignasi Terraza Trio. Jazz.

IGUALADA (ANOIA)

4 ABRIL	21 h	Escola Música	David Murgadas, guitarra. Llobet, Sors, C. Ph. E. Bach, Mertz, Kleynjans, Rodrigo, Albéniz.
11 ABRIL	21 h	Escola Música	Lluís Vilamajor, tenor. Pau Bordas, baix-baríton. Guillem Martí, piano. Beethoven, Wolf, Mendelssohn, Rossini, Mozart, Bellini, Donizetti, Verdi.
17 ABRIL	21 h	Escola Música	Alexandre Baiget i Josep Lluís López, trompetes. Laureà Vicedo i Miquel Badia, trombons. David Morales, bombardí. Marc Cabero, percussió. Mouret, Olborne, Pachelbel, Farnaby, Böhme, MacDonald, Debussy, tradicionals americanes, Joplin.
24 ABRIL	21 h	Escola Música	David Riba, flauta. Romain Boyer, violoncel. Josefina Rigolfas, piano. Haydn, Beethoven, Weber, Martinu.

LLEIDA (SEGRIÀ)

6 ABRIL	20 h	Auditori Enric Granados	La Capella Reial de Catalunya. Dir.: Jordi Savall. (Concert commemoratiu del 80 aniversari de Govern Municipal de la ciutat de Lleida).
13 ABRIL	19 h	Auditori Enric Granados	Orquestra Simfònica del Vallès. Romain Boyer, violoncel. Dir.: Salvador Brotons. Listz, Martinu, Beethoven.
20 ABRIL	19 h	Auditori Enric Granados	Banda Municipal de Lleida. Dir.: Amadeu Urrea.

REUS (BAIX CAMP)

13 ABRIL	19,30 h	Església prioral de Sant Pere	Joan Paradell Solé, orgue. Brahms, Gigout, Hesford, Torres, Franck, Miserachs, Bonnet.
-----------------	----------------	-------------------------------	--

RIPOLLET (VALLÈS OCCIDENTAL)

25 ABRIL **22,30 h** Teatre-Auditori Jordi Giménez, trombó. Mercè Sanchís, piano.

SABADELL (VALLÈS OCCIDENTAL)

6 ABRIL **11,30 h** Antiga Escola Empresarials Orquestra Simfònica del Vallès. Dir.: Salvador Brotons. Beethoven. (Concerts Simfònics Populars).

11 ABRIL **21,30 h** La Faràndula Orquestra Simfònica del Vallès. Romain Boyer, violoncel. Dir.: Salvador Brotons. Liszt, Martinu, Beethoven.

19 ABRIL **21,30 h** Auditori Caixa de Sabadell Italian Piano Quartet. Corrado Bolsi, violí, Luigi de Filippi, viola. Sandro Meo, violoncel. Riccardo Cechetti, piano. Mozart, Brahms, Schnittke.

30 ABRIL **21 h** La Faràndula *Don Giovanni*, de Mozart. Dir.: Albert Argudo. (XV Festival d'Òpera a Sabadell).

TERRASSA (VALLÈS OCCIDENTAL)

6 ABRIL **18,30 h** Amics Arts i JJMM Oriol Romaní, clarinet. Lluís Heras, violoncel. Jordi Massó, piano. Beethoven, Brahms.

19 ABRIL **21 h** Centre Cultural Caixa de Terrassa Ballet del Teatre Capítol de Toulouse. Dir.: Nanet Gluschk. (Fundació Caixa de Terrassa).

20 ABRIL **18 h** Centre Cultural Caixa de Terrassa Ballet del Teatre Capítol de Toulouse. Dir.: Nanet Gluschk. (Fundació Caixa de Terrassa).

18,30 h Museu Ciència i Tècnica Italian Piano Quartet. Mozart, Brahms, Mahler, Schnittke.

24 ABRIL **21 h** Centre Cultural Caixa de Terrassa Orquestra Simfònica de Galícia. Dir.: Víctor Pablo Pérez. Hindemith, Sibelius. (Fundació Caixa de Terrassa).

26 ABRIL **21,30 h** Amics Arts i JJMM Cor Montserrat. Dir.: Joan Casals.

27 ABRIL **18,30 h** Amics Arts i JJMM Cor Montserrat. Dir.: Joan Casals.

catalunya música / revista musical catalana

CATALUNYA MUSICA / REVISTA MUSICAL CATALANA

C/ Sant Fancesc de Paula, 2 - 08003 Barcelona

Butlleta de domiciliació bancària

Senyors, els agrairé que amb càrrec al meu comptellibreta atenguin els rebuts que els presentarà CONSORCI DEL PALAU DE LA MÚSICA CATALANA, pel pagament de la meua subscripció a "CATALUNYA MÚSICA/REVISTA MUSICAL CATALANA"

Nº Entitat Nº Agència Dígit control Nº Compte

□ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □

Titular Banc/Caixa Agència

Adreça agència Població Signatura

Cal omplir les dades correctament

Butlleta de subscripció

Nom i cognoms Professió

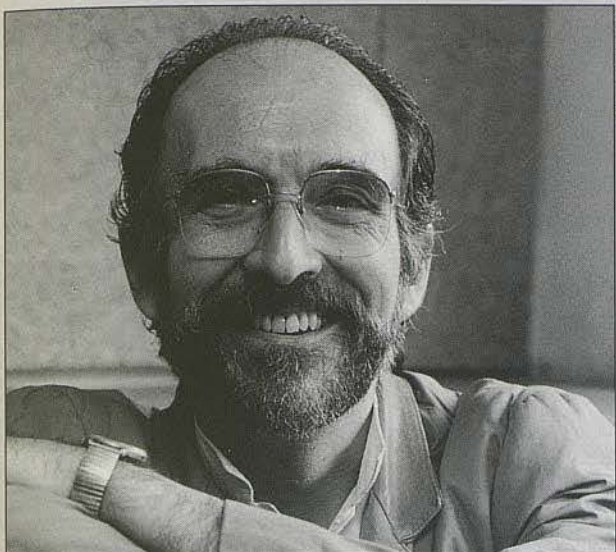
Carrer Telèfon

Població Dte. Província

Desitjo subscriure'm a partir del número ☐ Faré efectiu l'import mitjançant

amb la quota anual de 4.200 ptes. ☐ taló bancari adjunt.

semestral de 2.350 ☐ domiciliació bancària. Per a subscripcions a l'estranger, consulteu el preu.

Ramon B. Ivars

FOTO: A. BOFILL

Ivars planteja tres grans línies, algunes continuïstes, d'altres agosarades, per a la nova etapa que aviat començarà. A nivell de direcció artística, crec que és correcte que el responsable de les programacions sigui un artista, i amb això vull dir un artista pur, desvinculat de qualsevol tendència política i amb coneixements de teatre i música. És evident que aquesta persona li donaria el seu tarannà personal i que això marcaria una tendència en les produccions, però és un fet lògic i positiu que sigui així.

Un altre aspecte de reflexió és que no es valorin prou les produccions pròpies. El fet que vinguin produccions estrangeres senceres, ja fetes, és el més normal i és com es funciona a tot el món, perquè és la manera de rendibilitzar al màxim un espectacle fet per un determinat teatre. Això, però, crea un sentiment contradictori, perquè, potser per por a no caure en el xovinisme, no s'ha valorat prou la feina dels directors d'escena del país. Jo, personalment, he treballat molt més en produccions alemanyes i, en general, fora d'aquí, que no pas a casa nostra. Potser valdria la pena que es fessin intercanvis de produccions entre diferents països i, alhora, que se'n fessin més d'autòctones, i donar més oportunitats als professionals de l'espectacle de Catalunya. A vegades es diu que hi ha pocs professionals de l'escena. Si això passa, és perquè els que hi ha troben molta més sortida a l'estranger que no pas aquí. I la manera de crear professionals és donant-los feina. És una progressió ascendent.

Finalment, a nivell de programació, es mostra partidari de potenciar l'òpera contemporània. S'ha tendit a fer molt Wagner i Verdi, però no s'ha tingut en compte que aquests compositors, en el seu moment, eren compositors de música popular, els seus coetanis anaven a sentir les seves òperes i aquestes, en aquell moment, es qualificaven de populars, contemporànies i escandaloses. Nosaltres,

amb el pas dels anys, ens hem quedat en aquell punt. Hem continuat fent Wagner i Verdi en comptes d'apostar pels compositors que ens són contemporanis. Penso que l'òpera, i qualsevol vessant artística, ha de contenir una certa dosi d'escàndol, d'avançar-se als corrents socials del moment. I mentre que en música s'ha apostat per l'òpera clàssica, a nivell de dramaturgia s'ha permès que s'anés a buscar el risc. I això és bo. Crec que si actualment Wagner visqués, les seves òperes serien diferents. Escenificar una òpera de la mateixa manera que es va presentar el dia de la seva estrena és fer arqueologia. A més, la direcció dramàtica del llibret, l'escenografia, és el terreny que el compositor, sigui de l'època que sigui, et deixa obert. És cert que corres el risc d'equivocar-te, de plantejar un espectacle que no arriba al públic. Però penso que hem d'acceptar el risc, i si ens equivoquem, ja en farem un altre. Cal intentar disparar la creativitat i sorprendre l'espectador en cada nova posada en escena.

Per a aquest professional, l'escenografia no és res més que una manera de suport a la interpretació, al desenvolupament narratiu. Actualment no estem tan lluny d'Èsquil o Sòfocles. Un escenògraf del segle XXII farà el mateix que els clàssics, ajudar a la interpretació d'un actor. Potser variïn els elements que s'utilitzen per fer-ho, i ara les noves tecnologies ens ajuden a trobar noves solucions escèniques. Si existeixen aquests nous mitjans, per què no aplicarlos al teatre? És cert que les noves tecnologies poden fer caure en el perill de ser instruments l'única finalitat dels quals sigui épater el públic, i aleshores només aconseguir esborrar la base de l'òpera, que és la música i la interpretació. Però sí que és bo fer-les servir com a eines de treball útils per potenciar l'acció. L'escenografia no és res més que una ajuda per explicar l'acció.

Respecte del tema de la implicació dels cantants en la dramaturgia, sobre la qual molts directors artístics s'han queixat —és el cas de Lluís Pasqual, que va arribar al punt de dir que si no es plantejaven assajos de dos mesos com a mínim ell no dirigiria cap espectacle—, Ivars reconeix que si bé és cert que la tendència ha estat que els cantants se sotmetessin a pocs assajos, potser perquè en tractar-se de grans figures internacionals tenen les agendes molt plenes i també perquè normalment es fa òpera de repertori, cosa que vol dir que els cantants no han de començar de zero, com pot passar en una obra de teatre nova; sí que és cert que això, a l'estranger, passa cada vegada menys. A Berlín, per exemple, una òpera s'assaja com si fos teatre, si convé durant dos o tres mesos. Els cantants cada vegada s'impliquen més en les qüestions escèniques, tot i que és evident que continuen predominant la veu i la part musical.

La veu de la graderia

per JORDI MARTÍNEZ

L'incendi del 31 de gener de 1994 va obrir un parèntesi que ha permès reflexionar sobre l'*statu quo* del futur Liceu. En línies generals, els afeccionats consultats no pretenen grans canvis, tot i que apunten suggeriments concrets als rectors del Consorci del Gran Teatre. Són veus d'un públic heterogeni, entès i sobretot apassionat, que tant ha contribuït a nodrir la grandesa d'un dels fòrums cabdals de la cultura catalana. La reinauguració, un cop complert el seu 150è aniversari, donarà pas a una nova etapa, davant la qual tothom vol dir-hi la seva.

El ressorgiment físic –i forçosament artístic– del Liceu arriba en un moment molt dolç per a l'òpera que cal aprofitar. Aquest és un sentiment generalitzat que comparteix el president de la Conferència de Rectors Europeus i antic membre del Comitè Executiu del Consorci del Gran Teatre, Josep Maria Bricall: *La popularitat de l'òpera és un fenomen relativament recent. Des de final de la dècada dels setanta i començament dels vuitanta i no només pels cantants, sinó pel que representa la producció per a l'òpera i per al seu vessant teatral. En aquest sentit, el Liceu hauria de tenir un rol molt diferent del que va tenir en el passat. Un teatre d'òpera és un pol d'activitats centrades en un espectacle teatral, en una escenografia, en una orquestra o en la mateixa acció dramàtica, que a més té música. Tot això té un impacte important en el gruix de l'activitat cultural d'una ciutat. Barcelona pot esdevenir el centre cultural d'una àrea geogràficament extensa (que comprendria el sud de França i d'Itàlia) amb un espectacle com l'òpera que no comporta problemes idiomàtics, fet que li dóna unes grans possibilitats, potser més que qualsevol altra manifestació cultural. Això sí, tot dependrà de la política cultural que es vulgui fer i, en aquest cas, no em faig gaires il·lusions.*

Tampoc se'n fa gaires Rosa Samaranh, vicepresidenta de l'Associació d'Amics del Liceu, però en el seu cas per una de les raons esmentades per Bricall com a favorable per al Liceu. Barcelona, en la seva opinió, difícilment podrà ser un centre d'atracció permanent de públic operístic forà i, com a màxim, comptarà amb afeccionats de cap de setmana. Per a Samaranh, un altre obstacle pot ser la limitació pressupostària del Gran Teatre, fet que no li permet competir amb rivals tan poderosos com l'Òpera de Salzburg o la Scala de Milà i opina que el continuisme és el camí que cal seguir: *La política iniciada abans de la crema, amb una*

línia d'actuació perfectament definida, és la millor opció. Ara bé, caldria renovar parcialment l'orquestra, i sobretot el cor, a més de compensar el repertori popular amb òperes de clàssics contemporanis i amb estrenes de compositors catalans i d'obres de grans autors que s'han quedat al calaix. Si ho aconseguim, tindrem un bon teatre. De totes maneres, Samaranh també expressa la seva total confiança en la direcció musical del doctor Hanserth i la seguretat que la continuarà en Joan Matabosch.

A l'hora de conèixer les expectatives d'altres afeccionats, cal pujar també fins a les alçades del quart i el cinquè pis, on sempre ha existit un caliu força especial i un alt nivell d'exigència en tots els sentits. Sembla que la principal preocupació no s'atura només en les produccions i la direcció musical. La prioritat número u per a molts d'ells és garantir l'accés a tots els amants modestos de l'òpera o a aquells que s'hi volen iniciar. Amb quaranta-cinc anys d'assistència al Liceu, Montserrat Vives, membre del grup de Liceistes del 4t. i 5è pis (que atorguen un premi dins del Concurs Francesc Vinyes) es mostra esperançada que el futur Liceu sigui de debò un teatre públic, amb preus assequibles per a tothom, malgrat que reconec que el Liceu no és un teatre car. I, com en altres llocs del món, hi hauria d'haver dues funcions lliures d'abonament. En una línia molt similar se situa Joan Piera, president dels Amics de l'Òpera de l'Hospitalet i habitual del 5è pis des de fa uns quinze anys: *Caldria donar cabuda al màxim d'estrats socials possibles per trencar una mica amb el tòpic del suposat elitisme del públic del Liceu. S'hauria de poder complir aquesta aspiració, bé amb abonaments especials o bé podent accedir amb més facilitat a les parts altes del teatre.*

Una programació eclèctica

Totes les opinions coincideixen, però, quan es pregunta sobre la idiosincràsia de la programació que s'hauria de dur a terme. Els clàssics representen la pedra angular de qualsevol repertori, però n'hi ha que troben a faltar una finestra oberta a noves composicions o autors, o si més no desconegudes per a bona part del públic operístic. *Tenim una tradició de 150 anys darrera i no podem córrer el risc que la platea i el cinquè pis estiguin buits. Comprenc que en una temporada en què es fes més d'una estrena d'òpera contemporània podria provocar protestes dels qui tenen torn d'abonament. És més fàcil educar el públic amb*

clàssics contemporanis en petites dosis, tot i que és increïble que Peter Grimes no s'hagi estrenat encara o que Britten soni com una novetat. Rosa Samaranich considera que la solució passa per renovar el públic. Per això, la Federació Europea de Fundacions i Associacions de Teatres d'Òpera, de la qual és fundador Amics del Liceu, ha aconseguit una subvenció de la Comissió Europea per a la potenciació de la xarxa de departaments d'educació dels teatres d'òpera. La finalitat no és solament introduir els infants en el món de l'òpera, sinó acostumar-los a nous espectacles: *El públic no es capta fent sempre La Traviata, sinó amb relectures dels clàssics i introduint òpera contemporània, però, això sí, amb mesura,* assegura. Joan Piera, d'Amics de l'Òpera de l'Hospitalet, va més lluny encara i proposa *la creació d'una temporada especial de difusió per a escolars.*

Fer dotze títols per temporada que comprenguin una estrena estrangera i una espanyola o catalana és la fórmula que més convenç Montserrat Vives, tot i que subratlla el fet d'haver de tenir cura de no arriscar més del compte amb produccions massa innovadores que podrien suposar un fracàs de públic.

Josep Maria Bricall també és conscient que el Liceu no ha tingut tradició de combinar òperes preromàntiques amb d'altres postromàntiques. L'equilibri, a parer seu, hauria de ser fonamental. La seva idea es basa a incloure en la programació l'obra de compositors contemporanis, que cada cop tenen més relleu en les temporades dels grans teatres del món. En el cas de les òperes catalanes i espanyoles, Bricall creu que el teatre d'òpera ha de ser exportador d'espectacles, però afirma que el Liceu no estarà en condicions de poder fer-ho fins

d'aquí a molts anys. Alhora, però, apunta una alternativa imaginativa que podria satisfer, d'una banda els artistes, i de l'altra els afeccionats més proclius als nous aires: *Seria important que, juntament amb el Gran Teatre, n'hi hagués d'altres al voltant seu que realitzessin produccions molt més innovadores, i segurament molt més econòmiques, amb gent del planter que sortís dels conservatoris i que, tot i disposar de pocs mitjans, podria actuar amb dignitat. Seria, a més, una manera de justificar l'ajut que l'estat pot donar al teatre d'òpera.*

Promoure el planter

Iniciatives com la plantejada per Bricall perquè es foguegin els valors incipients del cant, ben segur que tindrien el més fervent suport de molts altres afeccionats. És indubtable que ningú no gosa qüestionar en cap moment la necessitat de portar grans veus a l'escena del Liceu, però hi ha la coincidència general que cal tenir cura dels artistes que un dia o altre han de tenir la seva oportunitat d'entrar a l'elit operística. Potser una de les persones més sensibilitzades pel que fa al suport i la promoció dels cantants joves és Joan Piera, d'Amics de l'Òpera de l'Hospitalet, entitat creadora de la campanya *Entre tots l'alçarem*, que ha fet possible, cada dissabte al matí des del 19 de febrer de 1994, un concert en favor de la reconstrucció del Liceu davant de les seves portes. Els protagonistes dels recitals, tret d'alguna excepció, com Josep Carreras, han estat estudiants de conservatori, dels quals *segurament només una minoria podria cantar al Liceu, però el que és cert és que si saben que hi ha alguna possibilitat, la seva vocació serà*

encara major i crearem molta més afició. Fóra convenient que es deixés entreveure que poden tenir, de moment, un segon o tercer paper en alguna òpera. El Liceu hauria de donar possibilitats de futur, com a condició ineludible, però evidentment amb uns criteris de qualitat. Si no es fa això, destruïm l'afició i creem interessos socials i d'aparença.

Una altra manera més gradual per familiaritzar-se amb l'escenari del Liceu és la que proposa Rosa Samaranch, que s'entronca amb la potenciació de l'ensenyament musical per a escolars i gent que no es pot pagar ni un cinquè pis. Samaranch pensa que la iniciativa, no consumada l'última temporada abans de cremar-se el teatre, de fer representacions a partir de preus populars i dutes a terme per covers, s'hauria de reprendre: *Malgrat que podria ser deficitari, crec que d'aquesta manera la funció del cantant es compliria cantant, movent-se per l'escenari i també havent d'afrontar un públic que se'l mira.* Per a Montserrat Vives, aquest problema es redueix a una qüestió de qualitat dels intèrprets: *Cal donar opcions a tothom sempre que ho faci bé.*

Bons preus per a un bon teatre

Al principi d'aquest reportatge ja s'ha pogut comprovar, com a principal preocupació, que persones representatives de sectors importants de l'afecció a l'òpera deixaven clar el seu desig que el Liceu fos assequible per a tothom. I realment, l'opinió més compartida és que fins ara no ha estat tan inaccessible econòmicament com s'entossudeixen els qui s'aferren a un dels tòpics que acompanyen l'òpera arreu. Amb xifres a la mà, sortia més barat comprar una entrada a certes zones del Liceu que no pas anar a qualsevol partit de futbol o macroconcert de *pop-rock*. Tots els consultats són partidaris de continuar amb la política de preus i abonaments portada fins al moment per tal d'incrementar la participació del gran públic. *No es poden pujar més els preus. Ni pel nostre nivell de vida (que no es pot comparar amb el de molts països europeus), ni per la nombrosa oferta musical que tenim a Barcelona.* D'altra banda, *el Liceu hauria de mantenir a la venda entrades de general per a la gent que està de pas per la ciutat. També podria haver-hi standing-tickets, com al Metropolitan o com en molts teatres d'Europa. Hi estàs dret tota l'estona, però l'entrada és molt barata i et permet veure òpera.* La comoditat sembla que no sigui un tema tabú per als incondicionals del quart i cinquè pis, que potser patien l'únic inconvenient de la visibilitat, ja que l'acústica, des d'aquella ubicació no se'n ressentia gaire, si ens atenim a les opinions dels afeccionats. En principi,

la reconstrucció millora ambdues condicions, però precisament aquí poden arribar els problemes: *Espero que el fet que des de qualsevol zona es pugui veure millor l'escenari no comporti un increment dels preus. No importa massa no veure-ho bé, mentre s'adverteixi i es pugui triar,* argumenta Montserrat Vives, que reivindica, a més, una entrada general no numerada per ajudar a mantenir el caliu generat en aquesta zona del teatre.

La democratització dels preus és una tesi també defensada per Josep Maria Bricall, pel fet obvi que el Gran Teatre del Liceu té un interès general, i unes subvencions, que estan per sobre de la gent que hi entri. Bricall recorda que una de les seves obsessions quan formava part del comitè executiu del Consorci era trobar altres vies de finançament: *Hi ha altres fórmules perquè un teatre rendibilitzi la seva activitat: ja sigui amb vídeos o retransmissions per ràdio i TV. Cal tenir en compte la idea de mercat global que permet un teatre d'òpera i, en aquest sentit, s'ha de donar la importància que mereix la situació estratègica de Barcelona dins la zona del sud d'Europa. La TV en especial pot tenir un paper decisiu a l'hora d'exportar òperes com L'Atlàntida o La vida breve o l'obra de músics catalans com Albéniz, Granados, Gerhard, Tarradellas, etc.*

Cossos estables i dansa

En unes declaracions recents, el director d'orquestra Antoni Ros Marbà assegurava que l'estratègia del Liceu no s'hauria de basar només en la programació i en els cantants de cartell, sinó que calia potenciar en grau superlatiu els cossos estables del Teatre, com són l'orquestra i el cor. D'aquesta manera, segons Ros Marbà, es possibilitaria el retorn dels grans directors, com en altres èpoques. Per a Bricall, *l'orquestra i el cor donen estabilitat i qualitat a un teatre d'òpera i suposen un punt d'intersecció amb l'aspecte teatral de l'espectacle, factor cada cop més important.* Sobre aquest punt, Rosa Samaranch demana una renovació parcial de l'orquestra que, en la seva opinió, es mostra desentrenada i només sona bé un cop avançada la temporada i quan la dirigeixen directors de gran categoria, com Robertson o Schneider.

La inclusió de la dansa dins de la programació del Gran Teatre és un dels aspectes que no genera tant d'entusiasme entre els afeccionats. Si bé la majoria es mostra favorable a poder assaborir-la durant la temporada, el que ja ningú no té tan clar és la conveniència que el Liceu disposi d'una companyia estable. Les raons esgrimides són les limitacions pressupostàries.

La veu de la societat civil

1 - Quina creu que hauria de ser la funció social i cultural del nou Liceu?

2 - Creu que l'òpera com a espectacle té prou força per si mateixa per interessar a l'home del segle XXI?

Lluís Bassat

Olga Xirinacs

J. L. López Bulla

Domènec Reixach

Roser Argemí

Lluís Bassat

Empresari, creatiu de publicitat

1 - Difondre la música clàssica, fonamentalment l'òpera, i ser un dels centres de reunió de la societat barcelonina. Crec que també hauria de ser punta de llança de la comunicació i imatge de Barcelona i Catalunya.

2 - Crec que l'òpera ben muntada, ben dirigida i ben interpretada, té prou força per interessar a l'home i a la dona del segle XXI.

Olga Xirinacs

Espectadora i professora de piano

1 - El Liceu ha pres una dimensió social de gran envergadura i es nodreix d'aportacions de procedència molt diversa. Les seves funcions haurien d'atendre -a més dels criteris elitistes inevitables-, les possibilitats de formació d'un públic més ampli (cursos, iniciació a la música contemporània, estímuls als nous compositors i intèrprets, etcètera).

2 - Sí, perquè se sol basar, com el teatre, en l'escenificació de sentiments universals. Però haurà de tenir en compte dues actituds: 1. El manteniment d'alguns espectacles clàssics, com a testimoni històric. 2. Incorporar la necessària creació contemporània, que també inclou els clàssics adaptats, i és garantia d'una necessària evolució.

José Luis López Bulla

Responsable del Centre d'Estudis i Recerca Sindical de Comissions Obreres de Catalunya

1 - Des de sempre, el Liceu ha estat l'única centralitat que, com a espectacle, ha tingut l'òpera a Barcelona. Això ha comportat profundes limitacions, és a dir, manteniment de l'òpera per a les elits i, per tant, allunyament popular d'aquest tipus de música, per no esmentar els problemes financers que per al Liceu ha significat històricament aquesta manera de ser; una manera de ser, però, similar a la resta de teatres d'aquest estil en altres indrets del món. Crec, per tant, que el Liceu hauria d'intentar una important descentralització, no solament per a Barcelona, sinó per a Catalunya. Aquesta descentralització, indubtablement, hauria de comportar que el tipus de representació operística que es fa al Liceu no es produís en altres escenaris. I, per exemple, per què no oferir representacions de *Il barbiere di Siviglia* -o del que sigui- també a altres indrets (insisteixo: barcelonins o d'altres indrets) amb una escenografia més limitada de naturalesa concertística?

En tot cas, sóc del parer que mentre es mantingui aquesta centralitat, els problemes de fons continuaran existint, matís amunt matís avall. Lògicament, la meua proposta té un inconvenient: quines persones estarien interessades en el fet que un bé cultural, l'òpera, pugui ser d'un gaudi ampli?

2 - Crec, molt sincerament, que l'òpera pot interessar (i ha d'interessar) a les persones a partir d'ara. És clar que això comportaria establir una nova relació operística. Quan el mestre Verdi comunica la seva visió, des de la música, sobre el poder (*Macbeth*, *Don Carlo* o el mateix *Rigoletto*), està parlant, suposo, de com era el poder en el seu temps; sembla clar que si no es posa al dia una nova comunicació, aquestes músiques acaben sent pura arqueologia (molt bella, això sí).

Haig de dir, per no amagar la veritat, que sempre m'ha costat acceptar la modernització de l'òpera; per exemple, aquell *Rigoletto* que passava als temps actuals, o aquell *Cossi fan tutte* amb gent en banyador en una platja actual. Tanmateix, quin interès social pot tenir per a la gent del segle XXI la simple escenificació operística tal com la van concebre els autors en el seu temps? Diria que cap. Per tant, una nova forma de relatar l'òpera és, a parer meu, indispensable per generar un interès ampli al voltant d'aquests assumptes (importants, és clar que sí) d'una part de la cultura.

Xavier Bru de Sala

Espectador

1 - Abans que res, prosseguir la tradició de capitalitat operística a escala europea. El nou Liceu ha de permetre democratitzar l'òpera, és a dir crear afeció en tots els àmbits socials i a tots els racons de Catalunya, sense passar per alt l'àrea metropolitana de Barcelona, i incrementar el nivell dels nostres músics.

2 - Si ha superat la segona meitat del segle XX malgrat el tremendisme i l'escassa vigència de molts dels seus arguments i la carrinloneria còsmica de tants textos, és gràcies a la universalitat del llenguatge musical. Mentre sobrevisquin Beethoven i Mozart, l'òpera no perdrà vigència.

Domènec Reixach

Director del Centre Dramàtic de la Generalitat de Catalunya

1 - És una pregunta que abasta massa aspectes per respondre-la breument, però em permeto suggerir tres punts:

-Rellançar la idea de l'òpera com a espectacle popular i possibilitar un accés més ampli i democràtic, que justifiqui la forta inversió pública.

-Augmentar la participació dels nostres creadors, músics i cantants, en els projectes artístics de creació pròpia.

-Fomentar l'educació musical a tots els nivells, des de l'ensenyament primari fins a l'ensenyament universitari.

2 - Absolutament; i el del segle XXII i XXIII...

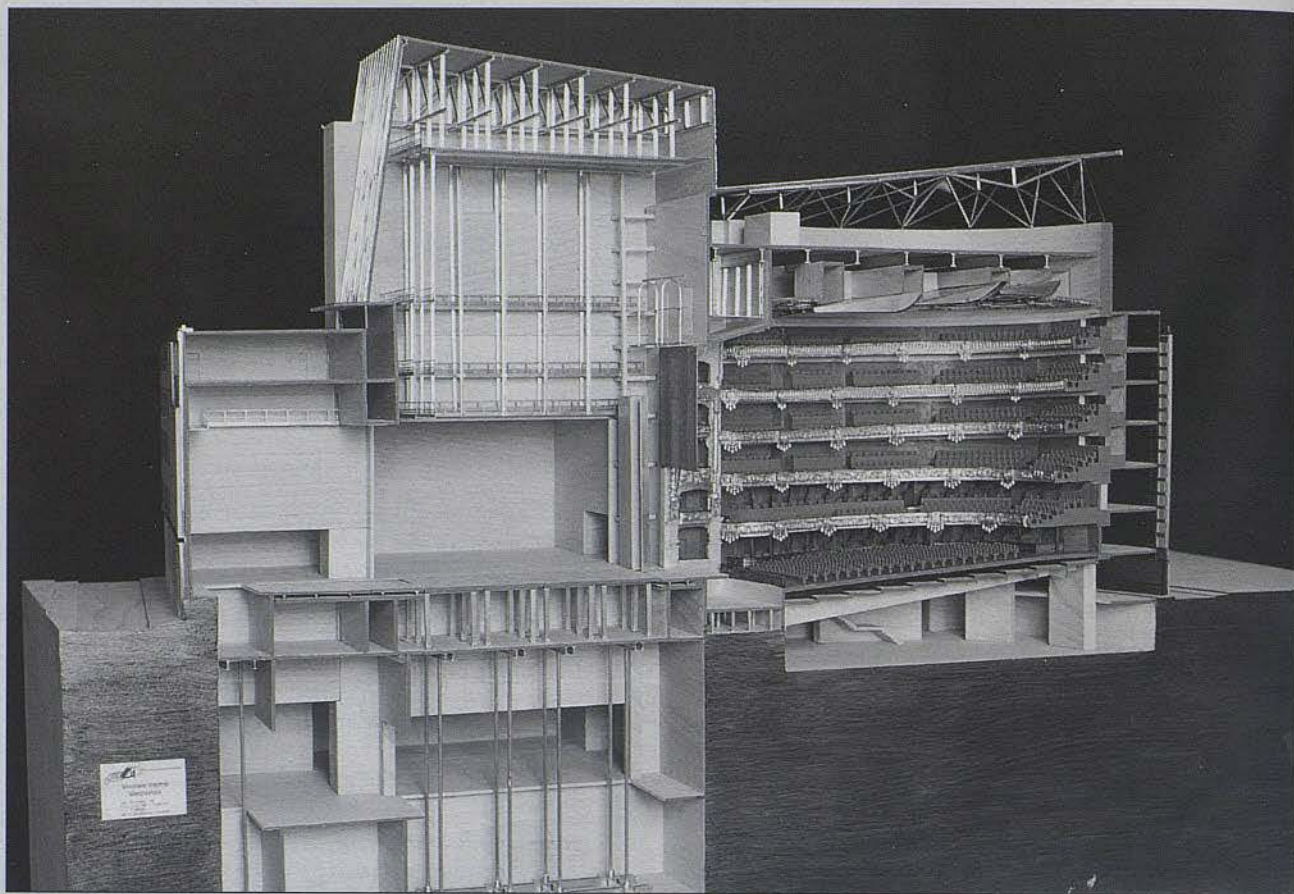
Roser Argemí

Presidenta de la Federació d'Associacions de Veïns de Barcelona

1 - El nou Liceu, pagat majoritàriament amb diner públic, hauria de servir d'escenari per a molts més grups musicals, de diferents nivells, i a uns preus més assequibles. Hauria de perdre el to elitista pel que fa al tipus d'espectacle que ha presentat fins ara, només per a privilegiats o per a musicalment preparats, i oferir un ventall més ampli de possibilitats d'assistència.

2 - Crec que l'òpera també pot tenir prou força com a espectacle en el futur, sempre que sigui explicada i difosa no solament pels mitjans de comunicació i altres sistemes, per fer-la més propera i coneguda de la gent.

Crec que el Liceu podria facilitar que l'òpera, i també la sarsuela, la música clàssica, el cant coral, el ballet, etc., fossin espectacles atractius i assequibles per a la gran majoria de la societat.

Maqueta del nou teatre

FOTO: A. BOFILL

Una primavera cent cinquanta anys després

per **IGNASI DE SOLÀ-MORALES,**
LLUÍS DILMÉ i XAVIER FABRÉ
Arquitectes

Aquests dies, coincidint amb el cent cinquanta aniversari de la inauguració del primer Teatre del Liceu, l'estructura del nou Teatre creix de manera ferma i decidida. El formigó del mur de la càvea ja té tots els voladissos de la sala esperant guixos, parquets i velluts, i en els profunds murs pantalla del recinte de l'escenari ja recolzen els forjats dels futurs serveis d'escena. Aquest espectacle evident des de la Rambla de Barcelona és el triomf d'un llarg procés i la formalització d'unes idees arquitectòniques que han afrontat la realitat i la història de l'edifici i de la institució operística barcelonina.

Des del 1988 el Consorci del Gran Teatre del Liceu afrontava la idea de la renovació en profunditat d'un edifici que, en molts aspectes, era obsolet. Tant des del punt de vista funcional, com de prestacions tècniques, el Teatre tenia limitacions

que afectaven el confort, la seguretat, l'eficàcia i la capacitat de resposta a les exigències de les produccions operístiques. El lamentable incendi del 31 de gener de 1994 va conduir a una situació sense retorn cap al procés de definició de la reforma i l'ampliació. El Teatre ja tenia l'aprovació urbanística que li permetia multiplicar per tres la superfície disponible. A partir d'aquell dramàtic dia es va plantejar una urgent necessitat: recuperar el Teatre on era i com era. Era una decisió política que marcava el reinici del procés. El nou Teatre, que d'un edifici privat de 12.000 m² passava a un de públic de 32.000 m², havia de ser el resultat d'un triple procés: conservació de les parts no afectades per l'incendi, reconstrucció de la sala i creació d'un edifici de nova planta tècnicament actualitzat i especialment complet.

La filosofia del projecte consisteix a construir un nou edifici per incorporar, com a relíquies de la memòria, els espais no destruïts i la recreació de la sala: una rèplica realitzada amb criteris de renovació tècnica i fidelitat filològica. Tots aquests

Estat de les obres de reconstrucció el dia 5 de març de 1997

espais són com pedres precioses d'una joia que les conté. D'aquesta mateixa manera el Teatre serà el teixit on s'insereixen, tant els espais necessaris com els llocs singulars en els quals la intensitat del record serà l'estímul de la memòria. La cultura contemporània és fragmentària com ho és la nostra experiència de l'arquitectura i de la ciutat. El projecte assumeix aquesta condició fragmentària i episòdica per la qual s'uneixen el record i la contemporaneïtat d'un edifici que respon a les necessitats i a les percepcions dels ciutadans d'avui. De la mateixa manera que quan assistim a una nova representació de *Tannhäuser* presenciem, al mateix temps, la interpretació d'alguna cosa que ens arriba del passat però que és, també, plenament contemporània, el nostre projecte afronta la recreació d'una peça, d'una arquitectura, que ens arriba del passat però que, amb el nostre esforç, ha de poder ser llegida amb la mirada i la sensibilitat d'avui. Aquest és l'objectiu i la intenció del projecte.

El projecte de reconstrucció i ampliació del Gran Teatre del Liceu presenta dues àrees d'intervenció ben diferenciades. D'una banda, s'ocupa de l'àrea destinada al públic i a tots els espais i serveis per als espectadors. D'altra banda, es defineix tota l'àrea que s'obre a l'altre costat de l'arc d'escena: l'escenari i les dependències i serveis necessaris per a la funció d'òpera. L'àrea projectada per al

públic comprèn, en primer lloc, la reconstrucció de la sala, però també la construcció dels espais de nova creació que acompanyen la sala: *foyer* general, passadissos de planta, nou accés pel carrer de Sant Pau, serveis i altres espais comercials i de relació. Juntament amb aquestes noves dependències també s'acara la recuperació dels espais que no han estat afectats per l'incendi de 1994, és a dir, l'adaptació de l'accés i del vestíbul de la Rambla i la restauració de l'escalinata i del Saló dels Miralls. L'àrea d'escena, tota de nova planta, dona solució a les exigències i a les necessitats específiques d'un teatre d'òpera contemporani. Aquesta àrea comprèn les set zones essencials per a la producció operística: l'escenari, els serveis d'escena, els *camerini*, les sales d'assaig, la producció tècnica i artística, l'administració i direcció i, per últim, els espais de relació.

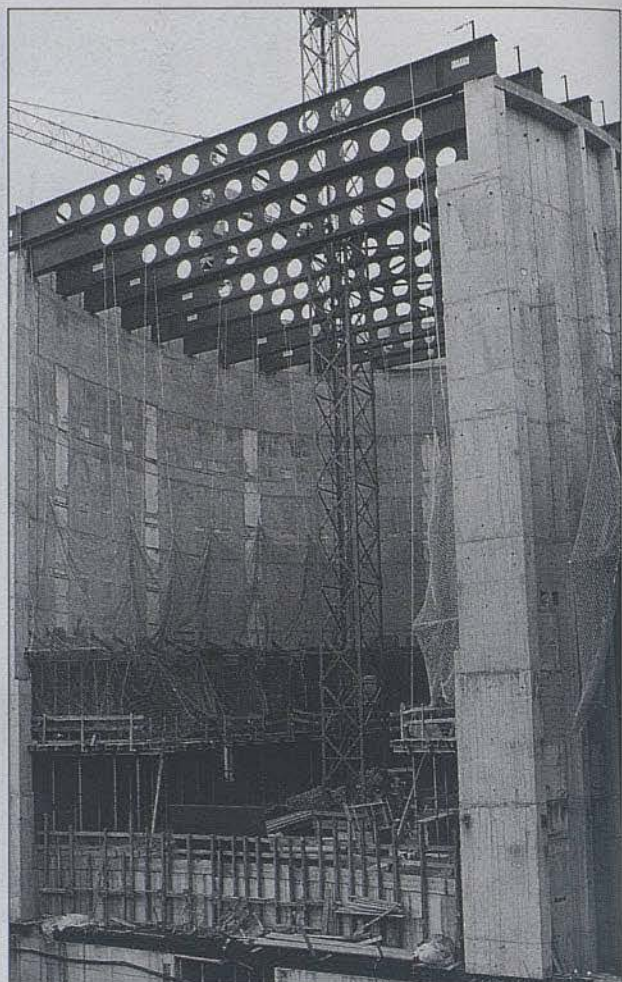
És, doncs, dins del context general del nou edifici que podem entrar en el detall de com es du a terme la reconstrucció de la sala. Aquesta sala històrica, la tercera que el Teatre va tenir i que es va consolidar en la seva decoració al final de la primera dècada del nostre segle, és la que tothom identifica amb la institució i la seva trajectòria operística lligada a la ciutat. Ara bé, la voluntat de reconstrucció és indestruïble de la necessitat de solució, adaptació o millora de l'espai, d'acord amb els quatre criteris genèrics següents:

seguretat, acústica, visibilitat i il·luminació escènica.

Quant a la seguretat, la sala ha adoptat totes les mesures per solucionar els problemes d'accessibilitat, circulació i evacuació amb la nova disposició reajustada de les localitats, el nou dimensionament dels passadissos interiors, dels accessos a la sala, l'eliminació de graons i barreres arquitectòniques, la senyalització i il·luminació de les sortides i recorreguts d'emergència. Aquestes operacions de redimensionament, reordenació gairebé mil·limètrica de fileres i butaques, resituació de passos i sortides vénen acompanyades de la instal·lació de la xarxa de detecció i el sistema d'extinció d'incendis.

Les condicions acústiques de l'antiga sala eren, en termes generals, molt bones per a l'audició de les òperes, però també hi havia zones fosques o d'acústica deficient. Cal destacar un fet que tots els coneixedors de l'antic Teatre del Liceu sabien i que fins i tot els antics empresaris del Teatre havien sabut utilitzar: es deia que si una veu se sentia bé des de la desena filera de platea, l'audició seria correcta per a la gran majoria de les localitats de la sala, la qual cosa feia d'aquesta filera la més adequada per fer els càstings de cantants, les proves de veu. Aquest fenomen té la seva explicació en la inclinació excessiva que tenia l'arc de prosceni. L'arc de prosceni, també anomenat tornaveu, estava orientat de manera que el comú de les reflexions acústiques arribava bé a les localitats de meitat, del fons de la platea, de l'amfiteatre i dels pisos superiors, però deixava desprovistes de reflexions les darreres fileres de la primera meitat de la platea, una zona on l'ona directa de la veu del cantant ja ha d'acompanyar-se d'alguna reflexió. La millora d'aquests petits detalls passa per la reorientació de l'arc de prosceni, la resituació dels plans del sostre, del propi pla de platea i de la disposició de tots els voladissos dels pisos, buscant sempre, en cada decisió, l'equilibri entre els quatre criteris que regeixen la reconstrucció.

Els efectes de les millores motivades per criteris de visibilitat es fan paleses en la disposició de cada una de les butaques a tots els pisos; probablement, la nova inclinació de la platea serà la més evident d'aquestes mesures. També cal esmentar la reorientació de les llotges, a fi que s'encarin més cap a l'escena i la supressió de les columnes de platea, sota el voladís de l'amfiteatre. Si bé no ha crescut la capacitat del teatre, sí que han millorat les condicions de visibilitat, confort i comoditat de tots els espectadors. Tot i això la disposició de teatre a la italiana, en forma de ferradura, fa, de manera inevitable, que determinades situacions laterals en els pisos superiors no tinguin visió. Aquestes localitats, clarament iden-

El mur de la càvea amb les bigues de la sala d'assaig general. A l'espai de la sala ja hi ha encofrat el 1r i 2n pis

tificades, també tenen el seu interès per a melòmans que, amb la instal·lació de llum individualitzada de les seves butaques, poden seguir el llibret o la partitura.

Les necessitats lumíniques de l'escena fan que la sala no pugui estar-ne al marge. Des de l'inici de la il·luminació elèctrica i l'aparició dels projectors, les sales dels antics teatres de l'òpera han sofert la difícil incorporació d'aquests elements enmig de la seva decoració. La reconstrucció de la sala i, especialment, la del seu sostre ens ha permès de trobar la localització de tres àrees per a la projecció lumínica cap a l'escena. La disposició dels diferents nivells d'aquest element que cal reconstruir, també necessària per criteris acústics, ha fet possible aquest avenç. El futur dels espectacles d'òpera amb les seves quantioses inversions ha de passar per la possibilitat d'una bona difusió televisiva. L'extensió de l'espectacle més enllà dels murs del teatre forma part d'objectius que s'han previst accomplir amb la màxima cura. L'atenció tècnica per tal que la sala i l'escenari tinguin les instal·lacions més adequades per a les retransmissions televisives ha estat també present en el projecte de reconstrucció.

Els suggestius annals del Liceu

per JAUME TRIBÓ

Tots els teatres d'òpera importants del món han tingut interès a conèixer el seu passat.

La compilació dels annals és una tasca que tots els grans teatres han realitzat metòdicament i que molts ja van editar durant els anys trenta. El Liceu, no. Encara avui dia l'estudiós o l'afecionat que vulgui saber una data concreta, una relació d'intèrprets o de títols, ho té difícil. Potser pel fet de ser un teatre privat, l'últim gran teatre privat, en el qual les empreses se succeïen sense deixar-hi res, la compilació de certes dades no era mai iniciativa del Liceu, sinó que la realitzaven particulars, cadascú amb una visió diferent. Hi ha els treballs pacients de Joan Fort Romeu, Salvador Aguilera i Jordi Vilà i Casals, tots dedicats exclusivament a l'òpera i basats, en aparença, en el que a la secretaria de la Propietat del Gran Teatre del Liceu és conegut com el "Llibre d'or". No és un llibre, sinó que són quatre i recullen de manera sumària l'activitat operística i, a partir del 1930, també la de ballet i la de concerts. Pel que fa als concerts, cal dir que els programes no hi són detallats. Tots aquests treballs, inèdits i de forma manuscrita o mecanografiada, ignoren els espectacles que no siguin òperes senceres i això dona una visió del tot deformada de l'activitat del Liceu durant aquests 150 anys.

Els annals d'un teatre s'han de limitar a tres aspectes: dates, títols i intèrprets. En els tres camps, la investigació i, en conseqüència, la informació ha de ser exhaustiva. En els annals que confeccionem, des del primer moment es va comptar amb el suport i l'interès de l'historiador i cap del Departament Musical del Teatre, del qual depèn l'arxiu, amb els seus articles introductoris de cada temporada, la transcripció, la maquetació i la pertinent coordinació informàtica; va ser ell qui, precisament, suggerí que el treball no es limités als títols operístics —la Scala ho ha fet impunement—, sinó que recollís dia per dia la totalitat dels espectacles. Ja abans de l'incendi es començà un treball comú, evidentment lent i laboriós. L'obra ha pres, així, unes proporcions que en un principi no es preveien.

El "Llibre d'or" ha recollit més o menys la part

corresponent a l'òpera, amb tots els errors i omissions excusables en un treball copiat i recopiat per diferents mans. Pel que fa a la resta d'espectacles, majoritaris durant molts anys, s'havia de començar de zero. I es decidí fer el mateix amb l'òpera. L'obra que en resulta, encara no enllestida, és de proporcions gegantines. Remarquem que ja la primera temporada, 1847-1848, compregué la xifra impressionant de 432 espectacles. N'hi havia diàriament. Molts diumenges s'arribaven a fer tres espectacles: concert al matí, comèdia a la tarda i òpera a la nit. El ritme de treball no s'interrompia a l'estiu i els comptats dies sense cap funció ho eren sempre per motius fortuïts. Durant els primers catorze anys d'activitat, que corresponen als del primer edifici, l'òpera no era encara el gènere més representat. A la primera temporada només un 25% de les funcions van ser de caire operístic. El Liceu no era encara un teatre d'òpera; era un teatre on tenien cabuda tots els gèneres, però sobretot el teatre parlat, en vers o en prosa, i la dansa. El tipus d'espectacle més freqüent era una funció mixta formada gairebé sempre per una "simfonia", de la qual no s'especificava ni el títol ni l'autor, un drama o una comèdia, un ball de caire andalús i, per acabar, "un divertido sainete", també sense títol ni autor. El nivell artístic era ben baix i inferior al que ofería el Teatre de la Santa Creu, que a partir de la inauguració del Liceu va rebre el nom de Teatre Principal. Els idiomes emprats eren el castellà per al teatre i l'italià per a totes les òperes. L'ús del català es reduïa a les *Passions* durant la quaresma i a alguna comèdia bilingüe. La prova que el Liceu no sorgí com a teatre exclusivament d'òpera, la tenim ja en la inauguració de la sala, el

4 d'abril de 1847, amb un programa mixt de quatre obres:

- Una "*brillante sinfonía del malogrado maestro catalán Gomis*".
- El drama en tres actes i en vers *Don Fernando, el de Antequera* de Ventura de la Vega.
- *Rondeña*. Música de Josep Jurch i coreografia de Joan Camprubí.
- *Il regio imene*. Cantata en vers italià de Joan Cortada, amb música de Marià Obiols.

Fins tretze dies després de la inauguració del teatre no arribà la primera òpera, *Anna Bolena*, de Donizetti. Tant com per l'òpera, el públic s'interessava pel ballet romàntic. *Giselle* i les grans obres de Cesare Pugni eren qualificades sovint com a "*gran baile espectacular*". Pel que fa al teatre parlat, les empreses procuraven atraure el públic amb drames esgarrifosos i títols tan suggestius com *Fabio el novicio*, *La caverna invisible* o *El bandido incógnito en las ruinas de los templarios*. Les primeres temporades van incloure també concerts, però d'un nivell ínfim pel que fa a la programació —en gran part eren els mateixos rigodons, polques i valsos dels balls de màscares— i recitals amb l'instrumentista virtuós de torn; Pablo Sarasate ja hi actuava el 1860.

L'aspecte anecdòtic de la primera fàbrica del Liceu, fins al 1861, any del primer incendi, i que algú ha considerat vergonyós de desenterrar i fer conèixer, el constituïen els farciments dels entreactes, amb actuacions de prestidigitadors, equilibristes, mags, gimnastes, funàmbuls, trapezistes, il·lusionistes i altres actuants de difícil catalogació. Ja a la primera temporada, els entreactes d'*El barber de Sevilla* s'havien d'animar amb actuacions del nord-americà John Lees i els seus fills en "*extraordinarios ejercicios icarios y equilibrios sorprendentes*". El 1857 actuaven "*Mr. Lambert y la señora Lola Cabañes, sonámbula de primer orden, en experimentos de magnetismo y de magia antigua*". El 1858 l'acròbata anglès Mr. Hengler tocava el violí mentre feia salts mortals "*sin perder ni una nota*". El Liceu ha tocat fons més d'un cop. Un dels moments més inaudits de la seva història és l'actuació de Mr. Lebeau, imitador de veus d'animals, el 1851; Monsieur Lebeau imità cinc ocells i també "*el gruñido del lechón, el relincho del caballo, el canto del perro [!] y el canto del pollo*". La crítica diu que va ser tot un èxit. No oblidem tampoc les improvisacions segons temes suggerits pel públic, les innocentades del 28 de desembre —amb les cartelleres escrites en vers— i les rifes nadalenques quan se sortejaven galls dindi entre el públic.

La pretensió que el Liceu fos un teatre exclusivament d'òpera i, com a molt, d'òpera i ballet, ha influït sempre quan algú, i ja al segle passat, ha volgut fer un recull dels espectacles representats.

Els bons intents realitzats tenien aquesta clara intenció: la recopilació de les òperes senceres representades. Cal destacar això de les "òperes senceres", perquè durant tot el segle passat és molt freqüent l'espectacle d'òpera en què es reuneixen actes solts de diferents òperes. I pel que fa a la "*serata d'onore*", funció d'homenatge al divo de torn, el costum s'allargà fins als anys cinquanta del nostre segle; encara el 1952 Gertrude Grob-Prandl i Max Lorenz van tenir una funció d'homenatge amb actes solts de *Fidelio*, *Tannhäuser* i *Siegfried*. Ignorar aquest tipus d'espectacle deforma la visió total que voldríem revelar del teatre. Si ens limitem a les òperes senceres deixem a banda tot el reguitzell de comèdies i ballarugues dels primers catorze anys, els grans ballets, les danses de caire andalús com *La sandunga de Triana*, *La gachona resaláa* i *El rumbo macareno*, comèdies de màgia, sarsuela i concerts. Pel Liceu han passat grans intèrprets que no han intervingut en cap espectacle operístic: Carlos Latorre, Bárbara Lamadrid, Pablo Sarasate, Richard Strauss, Igor Stravinsky, Pau Casals, Heitor Villa-Lobos, John Barbirolli, Eugene Ormandy, George Szell, Maria Callas, fil·harmòniques de Berlín i de Viena, Igor Markevitch, Herbert von Karajan, Georg Solti, Lorin Maazel, Jessie Norman, Lluís Llach, Josep Maria Flotats, Pierre Boulez, Dietrich Fischer-Dieskau, Kiri Te Kanawa... i, pel que fa al capítol coreogràfic, la llista seria inacabable. Una recopilació exclusivament operística deixaria al marge molts grans noms, alguns dels més grans. Per això cal un treball exhaustiu i recollir *dia per dia* totes les activitats que s'hi han fet. Algunes d'aquestes activitats, ha avançat algú, semblen impròpies d'un teatre com el Liceu i no caldria fer-ne esment. No compartim aquest criteri. El passat no es pot canviar i voler-lo ignorar és posar el cap sota l'ala. El Liceu no perdrà la dignitat encara que el desmitifiquem. Recordem que el segle passat a la sala no hi havia només persones. També gossos i gats que hi vivien de dia i sortien quan entrava el públic. Alguns gossos, però, anaven al teatre amb els amos respectius. El dia abans de la inauguració del Liceu, l'alcalde constitucional accidental Valentí Esparó dictava unes disposicions tan peregrines com "*Se prohíbe llevar perros*". Aquesta prohibició confirma que, efectivament, *els gossos anaven al teatre*. No eren gossos solts, sinó que els duïen els amos. La història del Liceu mereixeria potser un petit apartat de bèsties: el 1858 un "*enorme perrazo*" queia des del quart pis durant el segon acte de *Guillem Tell* de Rossini; el 1872 ho feia un "*perrito*" des del tercer pis —els dos animals van morir de la caiguda—, mentre que el 1875 un gat feia honor a la fama quan queia damunt de la barana de l'orquestra, rebotava contra una butaca buida i sortia miolant per la platea.

SALVADOR BROTONS

Un músic integral

Salvador Brotons va néixer a Barcelona l'any 1959. Va començar l'estudi de la flauta amb el seu pare i després va continuar la seva formació musical al Conservatori Superior Municipal de Música de Barcelona, on va aconseguir els títols superiors de flauta, composició i direcció d'orquestra. L'any 1985 es traslladà als Estats Units i assolí el doctorat en música a la Florida State University. Des d'aleshores resideix i treballa als EUA.

Com a instrumentista, cal dir que durant gairebé nou anys (1977-1985) va ser flauta solista de l'Orquestra del Gran Teatre del Liceu i també va ser membre de l'Orquestra Ciutat de Barcelona (1981-1985).

FOTO: G. POCH

per M. LLUÏSA MORÁN

Salvador Brotons és una de les persones que està adquirint més renom com a compositor. Ha escrit nombroses obres per a orquestra, per a diverses formacions de cambra, veu i per a alguns instruments solistes (piano, guitarra i arpa). Ha estat guardonat amb quinze premis de composició, entre els quals destaquen el Premio Orquesta Nacional de España (1977), per les seves *Quatre peces per a cordes* el premi Jove d'Or (1980); el Premi Ciutat de Barcelona (l'any 1983, per la seva *Primera Simfonia* i l'any 1986 per l'obra *Absències* per a narrador i orquestra); el Southeastern Composers League Award, per la seva *Sinfonietta da Camera* (1986); The Madison University Flute Choir Composition Award (1987), per la seva *Suite de flau-*

tes, i el Premio Reina Sofia de Composición (1991), per la seva obra *Virtus* per a orquestra.

L'any 1989 va rebre un encàrrec de la National Endowment for the Arts i la Florida State University per compondre l'òpera en dos actes *Everyman*, la qual fou produïda i enregistrada per televisió el mes de juny de 1991 als EUA.

Tot i que continua actiu en el ram de la composició, la seva principal activitat es concentra actualment en la direcció d'orquestra. Ha estat director assistent de l'Orquestra Simfònica de la Florida State University (1986-87), director titular de l'Oregon Sinfonietta (1990-93) i de la Mittleman Jewish Community Orchestra (1989-91).

Actualment té a càrrec seu dues orquestres als EUA, la Vancouver Symphony (Washington), on exerceix la titularitat des de l'any 1991, i l'Orquestra

de la Portland State University, universitat on també imparteix lliçons de contrapunt i literatura de la música.

Per a la temporada 1996-97 ha estat nomenat principal director convidat de l'Orquestra Simfònica del Vallès, orquestra de la qual assumirà la direcció titular el proper any. Ha dirigit com a director convidat diverses orquestres als EUA i a Europa, entre les quals la Tallahassee Symphony, Blue Lake Festival Orchestra, Ràdio Praga, Columbia Symphony, Portland Youth Symphony, Seattle Youth Symphony, Louisiana State Symphony, l'Orquestra Simfònica de Barcelona, l'Orquestra del Gran Teatre del Liceu, l'Orquestra Simfònica de Balears, Orquesta de Asturias, Orquesta de RTVE, l'Orquestra del Vallès i la JONDE.

Després d'aquesta presentació, poques coses s'han d'afegir

a priori, però tot i l'extensió i magnitud d'allò que acabem d'esmentar, serà encara més sorprenent descobrir les infinites qualitats i els pensaments oberts i en moviment en un diàleg caracteritzat per un acolliment molt natural, proper i familiar.

—Quina ha estat la influència a la teva formació de l'ambient musical que has viscut a casa?

—L'ambient musical que he rebut ha estat crucial. El meu pare era (i és) flautista, però no solament li agradava el repertori de flauta, també li encantava l'òpera, el simfonisme, a casa s'escoltava molta música i, sobretot, els autors que més plaïen els sentíem cada dia. D'aquesta manera la música va ésser sempre present a casa. Des de ben petit cada diumenge anava al Palau a sentir els concerts de l'OCB i vaig agafar-hi tanta afició, que quan el repertori m'entusiasmava anava a totes les sessions i a l'assaig general que es feia el divendres. Llavors el meu pare em va iniciar en el solfeig i en la interpretació de la flauta. En principi ell no volia que jo fos músic, però com que va veure que jo tenia condicions, entre elles l'oïda absoluta, va creure que podia esdevenir un bon músic i em va permetre tirar endavant. A poc a poc em vaig anar endinsant en el món dels sons i va arribar un moment en què la música estava tan dintre meu que quan anava a sentir als concerts autors com Beethoven o Txaikovski (que en aquell moment eren els meus favorits), allò es convertia en un deliri tremens i era un apassionament tan gran que contínuament se'm posava la pell de gallina. Quan era jove, recordo haver gaudit moltíssim de la música i, és clar, l'ambient a casa va ser cabdal.

—A quina edat es va depertar la teva vocació per la música?

—Jo vaig néixer amb la música, és com ara el cas de la meua filla, que cada dia escolta música, la sent i canta molt... No hi

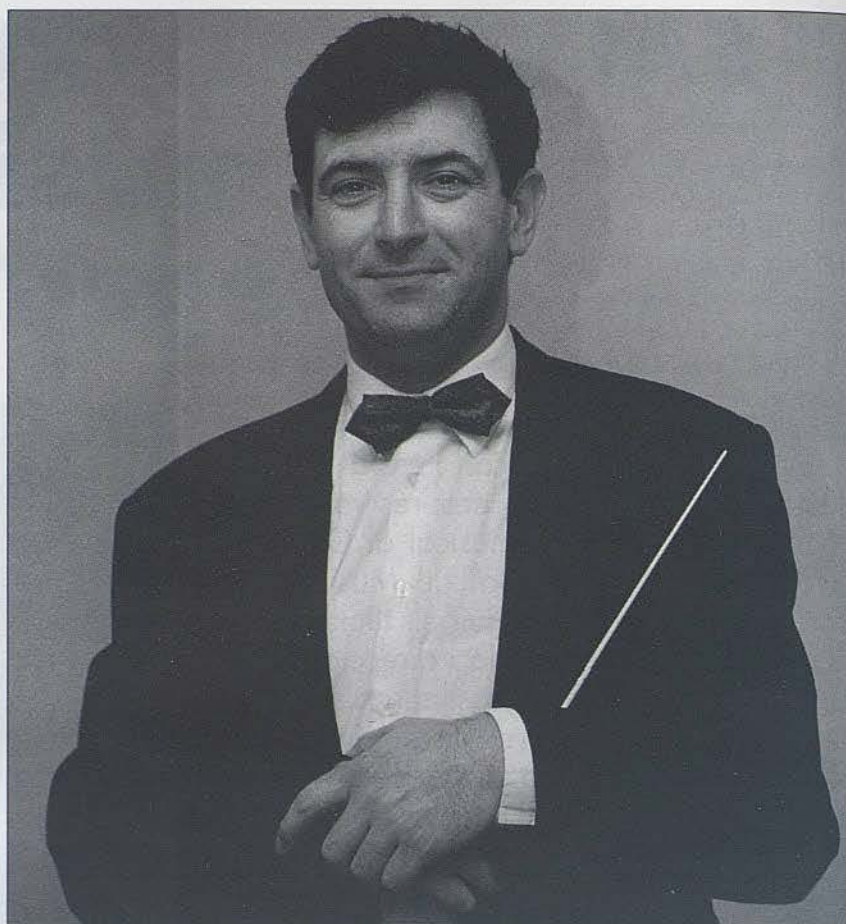

FOTO: G. POCH

ha cap edat concreta, és des de bon principi que hi entres. L'estudi el vaig iniciar a l'edat de sis o set anys amb la pràctica del flautí i després em vaig introduir en el piano tot combinant-lo amb la flauta.

—Com has assolit i compaginat la teva plurivocacionalitat musical (com a instrumentista, compositor i director d'orquestra)?

—Jo vaig començar amb la flauta, el solfeig... no pensava en cap moment en la direcció d'orquestra ni en la composició. En aquell moment em dedicava al meu instrument i em preparava per ser un músic professional. Però de mica en mica va arribar un punt en què la flauta se'm va quedar petita, perquè és tan sols una línia melòdica i vaig agafar més gust al piano per les seves condicions harmòniques. A partir dels catorze anys vaig entrar en el món de la composició, la composició és creació, i això em va obrir moltes perspectives. Encara que en els inicis componia d'una manera molt romàntica, imitant

molta gent, ja m'expressava jo mateix en la meua música.

Després passa que si tu t'expresses i tu crees una obra, posteriorment vols interpretar-la per transmetre tot allò que has sentit i treballat. Si era fàcil (l'obra) ho podia fer jo mateix, però si era massa difícil, ja havia de deixar-ho en altres mans. Si l'obra era per a piano, la podia interpretar, perquè en aquell temps m'hi dedicava força, però si per exemple l'obra era per a orquestra, la cosa es complicava molt més. En trobar-me en aquella situació, vaig pensar que si estudiava direcció d'orquestra se m'eixamplarien els coneixements, i així també em va aconsellar el mestre Ros Marbà, el qual considerava que si volia ser compositor, necessitava fer estudis de direcció, i tenia raó. Vaig estudiar direcció, no per l'afany de poder-ho fer, sinó per l'afany de crear, de fer música i de fer allò que jo volia. Dirigir és fascinant, poder matisar els diversos colors, les intensitats allà on

penses que la música ho demana.

Tot el meu camí en la meua professió ha estat una progressió natural. Jo no entenc les persones que des que tenen una edat molt primerenca ja diuen, per exemple: "jo seré director d'orquestra", perquè jo crec que tot respon a un procés evolutiu lògic i a una afirmació com l'anterior s'ha d'arribar com a conseqüència de la mateixa formació musical, no s'ha de planificar tan prematurament.

Per exemple, l'experiència d'haver tocat durant anys en dues orquestres (Orquestra del Gran Teatre del Liceu i l'OCB) em va permetre conèixer els diferents directors d'orquestra, les diverses maneres de treballar amb una orquestra, em va ser possible observar quin és l'entrellat de tots els instruments, saber què se sent com a primera flauta, com a segona,

què sent el segon clarinet o el darrer faristol dels segons violins. Tot això és important a l'hora de comprendre la psicologia de l'orquestra. Llavors vaig veure que entenia tots aquests elements i que estava preparat per fer direcció d'orquestra. Però on realment vaig fer pràctiques de direcció d'orquestra va ser als Estats Units. Aquí vaig acabar la carrera de música molt bé, estava molt ben preparat, però d'una manera molt teòrica i poc pràctica. Un cop finalitzes els teus estudis, t'adones que no pots tenir una orquestra, perquè ningú no te l'ofereix, o si es dona el cas, és una orquestra que no funciona bé; en fi, aquí és molt difícil obrir-se camí.

Salvador Brotons ens mostra la seva faceta d'estudiant durant la qual, tot i considerar-se feliç i afortunat per haver gaudit d'una sòlida formació, amb per-

sones tan sàvies com el mestre Poch, Oltra, García Gago, Ros Marbà o Montsalvatge, va saber captar també la insatisfacció que pot causar en un cert moment la poca integració pràctica d'un mètode que és profund i ric.

-A part d'assumir la direcció de diverses orquestres als EUA, has desenvolupat una altra aptitud, la de mestre: què ens podries dir d'aquesta experiència?

-Aquest és el desè any que estic exercint de mestre a la Portland State University. He impartit classes de diverses matèries: direcció d'orquestra (encapçalant l'orquestra de la mateixa universitat), història de la música, contrapunt i literatura de la música. Aquesta última assignatura no és coneguda, aquí. Es tracta d'una mena d'història de la música, però basada únicament en el repertori d'una formació o forma musi-

ImpeVic
INSTITUT MUNICIPAL DE PROMOCIÓ
I ECONOMIA DE VIC

Àrea de Música Clàssica

Edifici el Sucre

Mercat de Música Viva de Vic

del 25 al 28 de setembre de 1997

- És una de les trobades professionals de la música més importants d'Europa.
- Es reuneixen prop de 800 professionals i més de 100 mitjans de comunicació acreditats, tant estatals com internacionals.
- Per primera vegada, el sector de música clàssica es concentrarà a l'Edifici el Sucre amb els espais següents:
 - Saló comercial de 250 m²
 - Sala de conferències
 - Auditori amb capacitat per a 300 persones
 - Bar - Restaurant

Destinat a:

- Agents i promotors artístics
- Discogràfiques
- Entitats i associacions
- Firmes comercials de venda d'instruments musicals
- Revistes i publicacions especialitzades
- Luthiers i altres tallers de fabricació pròpia d'instruments musicals
- Editorials de música (partitures, llibres, material didàctic,...)
- Festivals i Cicles de concerts
- Orquestres, grups de cambra, solistes,...

Mercat
de Música Viva
de Vic

Reserveu ara el vostre estand

Informació:

Historiador Ramon d'Abadal i de Vinyals, 5, 2a Planta. 08500 - VIC
Tel. (93) 883 31 00. Fax (93) 883 26 26.

cal. Així, per exemple, la literatura de la música d'orquestra consisteix en l'estudi i l'anàlisi de l'evolució de la música des que es va iniciar l'orquestra (en el període barroc) fins ara basant-se en el repertori d'orquestra.

Ser mestre, per a mi, ha estat molt important, enfrontar-se a una classe de vint o més persones per impartir una matèria teòrica i crear una comunicació, transmetre la passió per allò que estàs treballant, és un fet i un repte paral·lel a la direcció d'orquestra.

—Quin concepte tens de l'anàlisi musical d'una obra?

—Primer, un ha d'entrar en l'obra, cantar-la, tocar-la... L'anàlisi és una qüestió molt personal, que un mateix ha de descobrir; els mestres et poden guiar, però ets realment tu qui has de fixar-te en els elements, observar la forma, la dinàmica, la topografia de l'obra. No sempre s'ha de seguir una anàlisi tipificada; de fet, la forma és un motlle, un patró no estàtic, és vivent, l'has de descobrir tal i com la va descobrir primer l'autor. En el camí del coneixement, l'obra creix amb tu, i com deia el mestre Oltra, "t'has de fer teva l'obra, que l'obra ja no sigui del compositor, que sigui teva", així t'identifiques amb l'obra i la pots comprendre millor.

—Com es viu amb un peu als EUA i l'altre a Catalunya?

—Bé, la millor solució és no cremar-te ni en un lloc ni a l'altre. A mi m'agrada molt Catalunya, el clima, els costums, i sobretot la gent, però els EUA em proporcionen un sistema de vida que em funciona molt més bé. Als EUA està tot pensat perquè tu tinguis el teu temps individual. La planificació del dia és justa. Aquí a Espanya, per exemple, el dia comença a les vuit i finalitza a les dotze, gairebé no tens temps ni de dormir, tens la sensació que el dia no s'acaba mai. Allà, en canvi, comences a les vuit i a partir de les cinc, el temps és

Als EUA tot està pensat perquè tinguis el teu temps individual

teu, i la vida és molt confortable, tens totes les facilitats que puguis imaginar-te. Tenen la mentalitat molt oberta, mai no he tingut problemes en aquest sentit, t'ofereixen una flexibilitat que permet que et desenvolupis com a professional fora de l'ensenyament. És una manera de viure que m'agrada molt i voldria conservar-la.

—Com compaginaràs les diverses activitats musicals i la vida als dos continents?

—En principi em quedaré amb una de les orquestres dels EUA, segurament continuaré al capdavant de la Vancouver Orchestra i reduiré la tasca de mestre. Per a mi, el vessant de mestre ha estat molt interessant i no vull deixar-lo totalment, però ara com ara és l'última prioritat. Veuré si puc continuar com a professor convidat i fer algun curs breu o bé com a mestre en una dinàmica de quarter time i només fer una classe de direcció, de composició o d'història de la música. Encara haig de pensar com ho organitzaré tot l'any vinent. El meu desig seria dedicar-me més a la direcció, en l'Orquestra Simfònica del Vallès o com a director convidat en les diverses orquestres europees que m'ho han ofert, de manera que em quedi temps per compondre.

—Com veus la creació musical a les envistes del segle XXI?

—Bé, jo no sóc futuròleg i es fa difícil de dir el que passarà o no i encertar-ho. Però sí que puc explicar el camí pel qual jo crec que s'hauria d'anar. Venim d'uns anys foscos, difícils, un temps en què s'ha produït una dissociació molt gran entre el

compositor i l'audiència; aquesta no ha pogut seguir el compositor perquè li ha parlat en un llenguatge molt abstracte, molt estrany i difícil d'entendre. Si volem que el creador el segle XXI pugui interessar a l'audiència, ens hi hem d'apropar, però també l'audiència s'ha d'apropar, ha d'haver-hi un esforç per les dues bandes. El públic ha d'obrir-se més a les noves possibilitats i suggeriments i no quedar-se amb els autors clàssics de sempre. Per aquesta raó crec que la música haurà de ser més directa i amb una càrrega comunicativa més impactant.

—Quantes obres integren la teva producció?

—Unes setanta-tres aproximadament, tres simfonies, vuit poemes simfònics, moltes obres de música de cambra, diverses peces per a veu i una òpera de la qual estic molt content.

—Has escrit per a cobla. Quins al·licients dóna aquesta formació a un compositor?

—Primer de tot, com a català penso que és un deure escriure per a cobla. Com deia Toldrà, la cobla és, amb totes les seves limitacions, una formació perfecta. Si es treballa bé i es toca afinatet, té unes possibilitats molt bones. L'altre dia vaig sentir la Cobla Sant Jordi i vaig quedar meravellat, també vaig escoltar els Montgrins i em van agradar molt. Últimament veig que les cobles han canviat el fet de tocar sempre fort i brillant. La cobla m'interessa, són instruments fantàstics si saps com els has de tractar. He fet cinc sardanes i una glossa i també vaig realitzar una transcripció per a dues cobles d'una obra que és originalment per a orquestra, es tracta de la Rapsòdia catalana, que va ser estrenada precisament per l'Orquestra Simfònica del Vallès.

—Què creus que has aportat o aportes a la música com a compositor?

—Jo sóc sempre honest i quan componc m'expresso jo mateix, és a dir, comunico la meua per-

sonalitat per mitjà de les meves obres. De totes maneres, els compositors sempre tenim dubtes, no sabem mai si ho hem fet bé o no. Per exemple, Verdi després de sentir Wagner va pensar que tot allò que havia fet fins aleshores era incorrecte i que no havia pres el camí que calia; malgrat tot, més tard va reconèixer com a bona la seva pròpia feina. D'una altra banda, tenim el tema de la transcendència. Jo no sé si Salvador Brotons es tocarà o quedarà en l'oblit. He pogut conèixer una gran quantitat d'obres extraordinàries d'autors com Manén, Joaquim Serra, Lamote de Grignon... que estan arraconades i no es toquen i això em fa pensar que podria succeir-me el mateix molt probablement en un futur.

Cal dir que, encara que consideri aquesta possibilitat en el futur, en aquests moments Salvador Brotons és un dels autors catalans que més sovint s'interpreten; així mateix, un bon nombre d'obres seves han estat enregistrades en diversos CD, tant a Europa com als EUA.

—Què significa assumir la titularitat de l'OSV?

—És una orquestra amb la qual jo he treballat abans, he fet òperes i concerts simfònics, sempre l'he trobada una orquestra molt ben disposada a fer una feina bona, amb uns músics

joves i majoritàriament catalans, que és una cosa molt important per a una orquestra catalana. Ara bé, també té limitacions, la primera l'econòmica, ja que gairebé s'autofinança ella mateixa. També hi ha una limitació de programació, una limitació artística des del punt de vista que s'han de fer concerts populars per vendre. Però alhora és una orquestra que té un espai dins de la societat catalana i també pot sortir fora i fer un paper digne si es treballa seriosament. En resum, hi ha una bona predisposició, una bona gerència al darrera i els músics estan encisats; per tot això i perquè és la primera orquestra que assajaré en la meua llengua, he pres una actitud plena d'il·lusió.

—Quins reptes et planteges amb l'OSV?

—És fonamental anar amb la qualitat per davant. Intentaré trobar un bon equilibri entre obres, autors, estils i solistes estrangers i d'aquí. També tractaré de donar suport a la música catalana i no solament la contemporània, miraré de rescatar un passat que no podem deixar de banda. M'agradaria plaure a tothom, tot i que sé que és gairebé impossible.

Recordem que aquesta voluntat de recuperació i difusió de la música autòctona ha quedat palesada en els enregistraments de

més de vint obres de compositors clàssics catalans realitzades en els darrers dos anys amb l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya sota la seva batuta.

—Quins són els teus autors predilectes?

—Quan tu estàs treballant una obra és perquè l'has programada i t'agrada; en aquest sentit, l'obra predilecta és la que treballa en cada moment. Un cop li van preguntar a Prokofiev per la seva simfonia preferida, i ell va contestar que la seva simfonia predilecta era "el seu darrer fill", és a dir l'última que estava component. En el meu cas penso el mateix, la meua obra preferida, així com l'autor, és l'última que em trobo dirigint.

Salvador Brotons es caracteritza per una personalitat oberta, carismàtica, expressiva i molt comunicativa. Es tracta d'un director que transmet amb entusiasme les seves idees a uns músics que, àvids i commoguts, escolten amb interès els sons que projecten la nova informació. És també un flautista que interpreta amb fantasia i efectes de sorpresa, i que dona a les obres un toc viu i genuí. I per culminar la seva qualitat ha conreat amb força i energia la composició. Salvador Brotons és un compositor amb un sentit encaminat a la reconciliació entre la creació i el públic per tal que s'incrementi la demanda progressivament i augmenti per ambdues parts la motivació.

Un esperit i un llenguatge que s'han conegut i han crescut junts i amb la convivència i el coneixement s'han unit en una fita: la comunicació de la vida.

Un artista amb una enorme capacitat per cohesionar els elements específics de les diverses matèries musicals, assolits, amb serietat i profunditat, en diferents etapes de la seva brillant carrera. Posseeix una base teòrica sòlida i interioritzada que ha combinat amb una praxi tractada des de diversos punts de vista que li garanteix l'èxit en la consecució de la globalitat musical.

FOTO: P. BARCELÓ

V. P. Pérez i l'Orfeó en el Rèquiem de Fauré

Palau 100. Orquestra Simfònica de Galícia. Orfeó Català. Iñaki Fresán, baríton. Ofelia Sala, soprano. Víctor Pablo Pérez, director. Programa: Britten, Hindemith, Fauré. Palau de la Música Catalana, 22 d'abril.

La tasca realitzada pel director Víctor Pablo Pérez, l'ha elevat en un primer pla dins el panorama musical espanyol. La seva carrera, reforçada amb una discografia de referència, està lligada a dues orquestres: Simfònica de Tenerife i Simfònica de Galícia, formació amb la qual actuarà al Palau en un concert de la temporada Palau 100, programat per al dia 22 d'abril.

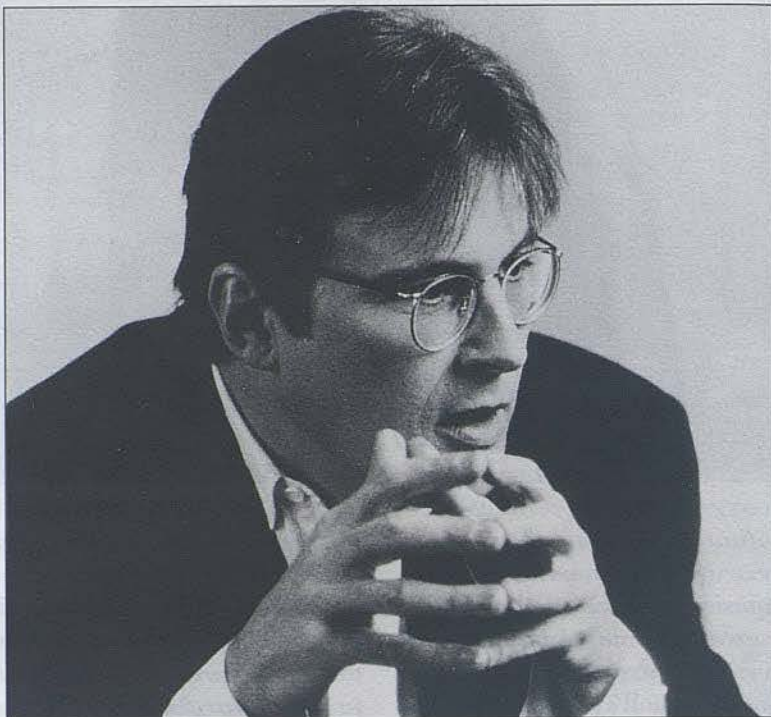
Nascut a Burgos, Víctor Pablo Pérez ha acompanyat, al llarg de la seva fructífera carrera, solistes de la categoria d'Àlícia de Larrocha, Rampal, Yepes, Midori, Chung i un llarg etcètera, a més de dirigir orquestres tan prestigioses com la Filharmonia de Londres, Filharmonia de Munic o la Royal Filharmonisch Orchestra.

La seva formació a Alemanya, Itàlia i Àustria i la seva tasca duta a terme els anys vuitanta amb l'Orquestra Simfònica d'Astúries, han tingut com a resultat poder gaudir del talent d'un director que, a més de preocupar-se constantment per les obres d'autors del segle XX (Marco, Gerhard, Falla, de Pablo), li ha permès conèixer un repertori que abasta diversitat d'obres i estils.

Al capdavant de l'Orquestra Simfònica de Galícia, de l'Orfeó Català, de la soprano Ofelia Sala i del baríton Iñaki Fresán, dirigirà al Palau Montjuïc de Britten, *Metamorfosis simfòniques d'un tema de Weber* de Hindemith i el paradigmàtic *Rèquiem* de Fauré.

● Lluís Trullén

Zacharias, un schubertià exacte

Euroconcert. Christian Zacharias, piano. Programa: Sonates per a piano D. 575, D. 784, D. 894 de Franz Schubert. Palau de la Música Catalana, 24 d'abril.

Per commemorar el bicentenari de Franz Schubert, la temporada Euroconcert ha programat el qui a hores d'ara pot considerar-se un dels màxims especialistes en la interpretació de l'obra pianística del compositor vienès.

Zacharias, prou conegut pel públic barceloní en les seves diferents actuacions al Palau —la temporada passada va ser invitat en la temporada OBC—, va iniciar la seva carrera artística obrint-se pas mitjançant l'obtenció de primers premis en concursos internacionals de prestigi.

L'any 1969 va proclamar-se vencedor del Concurs de Ginebra, el 1973 va ser guanyador del Van Cliburn i l'any 1975 del Concurs Ravel de París. A partir d'aquell moment va iniciar una carrera imparable, actuant al costat d'orquestres de tant prestigi com Boston, Concertgebouw, Cleveland, Viena... i essent dirigit per Jochum, Snaderling, Stein, Leitner... a més d'oferir actuacions en solitari que li han valgut el reconeixement internacional.

xement internacional.

No podem catalogar Zacharias com un especialista en un repertori o un altre, però el que sí que és ben cert és que les seves interpretacions dels *Concerts* de Beethoven, de *Concerts* de Mozart, d'obres pianístiques de Schumann, Ravel o Scarlatti (Zacharias sempre incloïa en els seus recitals sonates d'aquest compositor) l'han elevat al primer pla del panorama pianístic. Però a més d'aquest ventall d'autors clàssics, romàntics o impressionistes, Zacharias tal com ho demostren els més de quaranta enregistraments que figuren fins ara en la seva discografia, amb el piano de Schubert té com una devoció particular.

El seu llibre sobre Schubert, la seva visió romàntica, encisadora, molt en la línia d'Alfred Brendel, permetran al públic d'Euroconcert d'escoltar unes interpretacions d'una magnitud inigualable, més encara quan Zacharias ha escollit un programa en el qual les tres obres seleccionades (*Sonates D.575, D.784 i D.894*) són, cadascuna, representatives de l'etapa més clàssica, del lirisme encisador del període central i de l'essencialitat romàntica amb la qual el músic vienès va culminar la seva vida. ● LL.T.

FOTO: P. BARCELÓ

Hager, mozartia per excel·lència

Ibercamera. English Chamber Orchestra. Cor de València. Leopold Hager, director. Programa: Schubert, Mozart. Palau de la Música Catalana, 23 d'abril.

El nom de Leopold Hager s'associa indissolublement a la música de Mozart, compositor de qui oferirà al capdavant de l'English Chamber Orchestra i el Cor de València la *Missa en do menor* Kv. 427, obra precedida de la *Simfonia Tràgica* de Schubert.

Nascut a Salzburg, la seva formació musical va abastar infinitat de disciplines: piano, clavicé, direcció d'orquestra, orgue, composició... A l'inici dels anys seixanta ja ocupava un lloc destacat dins el panorama musical europeu, essent nomenat director d'orquestra de l'Òpera de Linz, posteriorment de Colònia, fins que l'any 1965 va ser nomenat director general de música de Friburg. Però va ser l'any 1969, quan va arribar un dels moments crucials de la seva carrera, en ser nomenat director del Mozarteum de Salzburg, prestigiós càrrec que ha ocupat al llarg de dotze anys. Una discografia extraordinària, per la seva qualitat i magnitud, portada a terme al capdavant de l'Orquestra d'Auvergne, de l'English Chamber Orchestra, de l'Orquestra de la Ràdio Televisió de Luxemburg, de la qual va ser nomenat director artístic l'any 1980, de l'Orquestra de Ràdio Munic, o de la del Mozarteum de Salzburg (amb qui té enregistraments paradigmàtics) avalen la carrera d'un dels directors que millor ha comprès i ha sabut transmetre l'obra de Mozart. ● LL.T.

Canino, el mite en trio

Ibercamera. Trio da Milano. Marianna Sirbu, violí; Rocco Filippini, violoncel·la; Bruno Canino, piano. Programa: Haydn, Saint-Saëns, Beethoven. Palau de la Música Catalana, 2 d'abril.

Qui no recorda els meravellosos recitals cambrístics que Perlman i Canino han portat a terme els darrers anys al Palau? Ara com a integrant del Trio da Milano, Bruno Canino tornarà al Palau per oferir-nos una lliçó magistral interpretant música de Haydn, Saint-Saëns i Beethoven.

Al costat de Rocco Filippini (que juntament amb Canino i Ferratense formaven part del primer Trio da Milano) i de l'extraordinària violinista Marianna Sirbu, aquest concert es converteix en una cita obligada per als amants de la música de cambra i del talent d'un dels pianistes que amb més devoció ha dedicat els seus anys de car-

ra a la interpretació d'aquesta disciplina musical.

Nascut a Nàpols, els primers passos de la seva carrera van dirigir-se a la interpretació de música contemporània, a oferir recitals de piano i clavicèmbal, i a dedicar-se a la disciplina amb què ha aconseguit més èxits. Recitals al costat d'Accardo, de Gazzelloni, o Perlman, docència en el Conservatori de Milà, i gran nombre d'obres dedicades per compositors, com Donatoni, Xenakis, Kagel o Rihm, avalen la figura del mític Bruno Canino. ● LL.T.

GRUPO BAYER

FUNDACIÓ ORFEÓ CATALÀ - PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

Foto: A. Bofill

Bayer s'ha incorporat com a Membre d'Honor de la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana per a la Temporada 1997/1998.

El conveni de col·laboració ha estat signat pel Sr. Francisco Belil, Conseller delegat de Bayer Hispania Industrial, S.A. i el Sr. Fèlix Millet i Tusell, President de la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana.

Amb aquest patrocini el Grupo Bayer expressa, una vegada més, el seu ferm suport a la cultura.

La música de Britten i Hindemith

per F. TAVERNA-BECH

Benjamin Britten va visitar Barcelona el mes d'abril de 1936, ja que li estrenaven una *Sonata per a violí i piano* dins del Festival Internacional de Música de la SIMC, que se celebrava a la ciutat. Amb ell també hi va assistir el compositor Lennox Berkeley. Ambdós van decidir escriure una *suite* de danses basades en el que havien escoltat en les audicions del nostre folklore. Com que aquestes audicions havien tingut lloc a Montjuïc... sabent que allí hi havia la presó militar, van decidir titular la *suite* amb el nom de la nostra muntanya. La *suite* consta de quatre moviments i els temes són citacions gairebé textuais d'algunes danses catalanes. Com a particularitat, cal assenyalar que el tercer temps, "Lament", és una al·lusió a l'ambient d'agitació política que preludiava ja el nostre conflicte bèl·lic.

En la nota preliminar de la parti-

tura, Lennox posa de manifest que en iniciar el treball van decidir de comú acord que la música parlés per ella mateixa i que, en tot cas, fos difícil discernir quin d'ells dos havia decidit primer les particularitats de cada peça. El resultat no deixa d'ésser interessant pel *jumelage* entre els dos compositors i un material que provenia d'una cultura que els era aliena.

Tal com indica el títol complet, l'obra *Metamorfosis simfòniques sobre temes de Karl Maria von Weber* de Paul Hindemith, els motius inspiradors de la música també arriben al compositor des de fora. Efectivament, amb aquesta obra Hindemith utilitza una sèrie de temes de Karl Maria von Weber -compositor per qui sentia una especial admiració. Ara bé, la reelaboració de Hindemith sobre aquests temes no es limita a utilitzar-los com un pretext per crear una sèrie de variacions, ni tampoc com un material amb el qual recrear solament l'estil dels temps

romàntics, sinó que el treball va més enllà. El mateix Hindemith, en parlar d'aquesta obra manifesta que cap dels temes escollits -peces per a piano a quatre mans, op. 60 i la música incidental per a *Turandot* de Schiller- mostren les millors qualitats creadores de Weber, circumstància que li va permetre desenvolupar amb més llibertat aspectes que afectaven tant el terreny harmònic com el rítmic, àdhuc incloure estructures d'ordre contrapuntístic en les formulacions melòdiques de la música de Weber.

Les *Metamorfosis* van ésser compostes el 1943 i consten de quatre moviments.

Orquestra Simfònica de Galícia i Orfeó Català. Direcció: Víctor Pablo Pérez. Obres: *Montjuïc* de B. Britten, *Metamorfosis simfòniques* de P. Hindemith i *Requiem* de G. Fauré. Palau de la Música Catalana, 22 d'abril de 1997 (Palau 100).

A l'ombra contemporània de J.S. Bach

per F.T.-B.

Malgrat la seva acusada i inconfusible personalitat, la música de Bach suposa, encara avui, una temptació per al compositor. Veritablement, refer les estructures bachianes amb els plantejaments i les estructures propis de la música actual és un exercici que va més enllà de qualsevol formalisme, alhora que suposa sempre una experiència enriquidora per al músic del nostre temps. Però també, des d'estils com el jazz fins als compositors d'orientació clàssica, tots s'han sentit temptats d'establir un nexa entre ells i el gran Bach, ja sigui renovant la façana bachiana amb noves accentuacions rítmiques o bé reorquestrant-la.

Veritablement, el programa que ens proposa l'Orquestra de Cambra Teatre Lliure és alligador sobre aquestes revisions i també de com les connexions estilístiques, malgrat el distanciament entre l'època barroca i la nostra, continuen vigents.

Així, les obres de Stravinsky

manifesten com, al marge d'evocacions estilístiques, la influència de l'obra de Bach dona forma a la seva música, malgrat que en la "Missa" (1948) planen com a elements definidors les maneres dels vells polifonistes de l'Ars Nova del segle XV, i també inflexions pròpies de la música religiosa russa. La *Cantata* composta el 1952 per encàrrec de Los Angeles Chamber Symphony utilitza textos medievals anglesos i està concebuda per a soprano i tenor solistes, cor femení i conjunt instrumental. És la darrera obra que compongué Stravinsky, abans d'adoptar (naturalment, a la seva manera) el serialisme. Com en la *Missa*, Stravinsky sembla mirar enrera cap als temps del contrapunt de les escoles flamenca i francesa. Un passat que Stravinsky renova com si ja preveïés el seu futur serialista.

Amb la presència en el programa de la *Cantata 140* de Bach i de l'orquestració realitzada per Webern amb indiscutible mestatge del *Ricercare de l'Ofrena Musical* s'estableix una mena de transició cap a les versions instrumentals que rea-

litzà el compositor anglès Maxwell Davies dels *Preludis i fugues en Do diesi Major* (1974) i en *Do diesi Menor* (1972), pertanyents al 1r volum del *Clavecí ben temperat de J. S. Bach* per a un conjunt integrat per flauta, clarinet, marimba, clavecí, violí i violoncel. D'alguna manera, aquest grup instrumental ve a constituir un esquema de l'orquestra de cambra i, fins a cert punt, la incorporació dels instruments de fusta, com els de corda i la marimba, pot entendre's com un estudi per establir paral·lelismes entre la sonoritat d'aquests instruments amb la del clavecí, per a qui Bach va concebre originalment l'obra.

Orquestra de Cambra Teatre Lliure. Cor de Cambra del Palau de la Música. Direcció: Josep Pons. Obres: *Cantata i Missa* d'Igor Stravinsky, *Cantata núm. 140* de J.S. Bach, *Ricercare de l'Ofrena Musical* de J.S. Bach, versió d'A. Webern i *Dos preludis i fugues* de J.S. Bach, versió de P. Maxwell Davies. Auditori Wintethur (L'illa), abril de 1997

Primera simfonia de Hartmann

per F.T.-B.

Karl Amadeus Hartmann (Munic 1905-1963) és un dels compositors de personalitat més remarcable de la música alemanya d'aquest segle i és considerat com el més destacat representant del neoexpressionisme. Com a artista preocupat per la problemàtica i la difusió de la nova música, el 1945 va crear a Munic el cicle de concerts Música Viva, el qual va constituir un mitjà important per al llançament de la música contemporània, tant en el vessant dels compositors com dels joves intèrprets.

Com a compositor va formar-se amb Anton von Webern i Herman Scherchen; amb tot, malgrat moure's en l'òrbita de la nova escola de Viena (Berg-Schönberg-Webern), no utilitzà sistemàticament la tècnica serial, sinó que el seu interès creatiu se centrà en els aspectes melòdic, harmònic i rít-

mic per proporcionar a la seva música una qualitat plàstica. Dins d'aquest estil que, per altra banda, s'aparta del neoclassicisme, Hartmann va evolucionar, sempre mantenint el caràcter i la tensió expressius, cap a una major simplicitat dels contorns melòdic i rítmic, alhora que en els darrers anys de la seva vida es va interessar pels nous principis constructius dels metres variables que desenvolupava el seu company de generació, l'alemany Boris Blacher.

La *Primera Simfonia* per a soprano i orquestra està basada en quatre poesies de Walt Whitman i consta de cinc moviments, en els quals s'expressen una gamma de sentiments que vénen determinats pels textos. Així, la introducció porta el títol de "Misèria". El segon moviment és un cant a la Primavera. "Variació", fragment instrumental, és el tercer moviment; pot considerar-se com un

intermezzo abans de retornar al dramatisme de "Llàgrimes" (quart moviment). El cinquè i darrer moviment està encapçalat pel mot "Súplica", el qual indica ben clarament la intencionalitat de la música.

Aquesta *Simfonia*, que inicia la sèrie de sis que va compondre Hartmann entre 1940 i 1953, és el resultat definitiu de la reelaboració que el compositor va realitzar d'un "Fragment simfònic" datat el 1936.

Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Bernadette Greevy, mezzosoprano. Direcció: Franz-Paul Decker. Obres: *Concert de Brandenburg* núm. 3 de J.S. Bach, *Simfonia* núm. 1 de Hartmann, *Wesendonk Lieder* de R. Wagner, *Simfonia* núm. 5 "La reforma" de F. Mendelssohn. Palau de la Música Catalana, 4, 5, i 6 d'abril de 1997 (Temporada OBC).

Del belcantisme al verisme en la programació del Liceu

per J.C.C.

Gairebé setanta anys separen les estrenes de *La sonnambula* (1831) i de *Tosca*, (1900), les dues òperes.

En aquests gairebé setanta anys, el gènere operístic va patir convulsions importantíssimes que es posen molt en evidència en aquests dos títols, el quals, per altra part, tenen en comú el fet de la seva consolidada acceptació històrica.

Si Vincenzo Bellini constitueix un punt zenital del gran moment belcantista, Puccini situarà el romanticisme a les darreres conseqüències naturalistes, per deixar pas a una concepció radicalment trencadora de l'òpera, la qual, oberta per Strauss, es badarà definitivament amb Berg i Schönberg.

La sonnambula (1831) és, amb la seva coetània *Norma*, l'òpera més important de Bellini, en la qual comparteix l'autoria del llibret Felice Romani, un autèntic i prolífic especialista. Amb un argument gairebé inversemblant, la història transcorre amb un seguit de peripècies viscudes per uns personatges poc elaborats psicològicament que actuen d'acord amb aquesta realitat. Per això l'interès de l'òpera rau sobretot en la capacitat de l'autor de transcendir amb la seva música aquestes limitacions i així oferir un enfilall de moments interessants, basant-se en els recursos formals

propis del gènere: àries, duets, concertants, cors... i en el recurs d'una extraordinària riquesa d'inspiració temàtica. En aquest sentit, Bellini, deutor d'un concepte molt del moment, en el que prevalia el culte a la veu, forneix amb mestria un món d'al·licients capaç de sadollar, si la interpretació és adient, les expectatives més obertes. En la versió que ens arriba ara al Palau, la cosa es presenta a l'alçària de les circumstàncies. Comptar amb la veu d'Edita Gruberova en el paper protagonista ja ho diu tot.

Dirigida pel seu espòs, Friedrich Haider, la cantant actuarà acompanyada per noms segurs, com el barceloní Stefano Palatchi, que pot oferir una versió notable del paper de Rodolfo.

Un altre atot important serà la presència de Josep Bros en el difícil paper d'Alvino. El tenor barceloní viu un excel·lent moment professional, que és d'esperar que confirmarà en aquesta nova presència a casa seva.

Pel que fa a *Tosca*, costa dir gaire de nou d'allò tan conegut. És una òpera cabdal en l'opus puccinià, basada en un argument genuïnament naturalista, truculent, brutal, impactant i directe que és tractat per Puccini amb una extraordinària mestria dominant i atorgant transcendència fins i tot als aspectes menys solvents d'una història inspirada en un drama de Sardou.

També en aquest cas els responsables artístics del Liceu s'han curat en salut presentant un repartiment de gran nivell. La presència de Jaume Aragall, que cantarà totes les representacions, significa tot el que també coneix tothom. Només resta recordar que aquest és un dels títols més estimats pel tenor barceloní. Aprile Millo i Galina Kalinina són dues sopranos d'un reconegudíssim prestigi i, per tant, intèrprets ideals del paper protagonista, mentre que Joan Pons, amb gairebé tota seguretat el bariton més important del món en el repertori italià, ha de situar el paper de Scarpia en un punt absolutament àlgid.

La sonnambula (versió de concert) Vincenzo Bellini -música-, i Felice Romani -llibret-, Edita Gruberova, Josep Bros, Milagros Poblador, Stefano Palatchi, Montserrat Torruella, Adrià del Castillo, Antoni Lluch. Direcció: Friedrich Haider. Palau de la Música Catalana, 8 (21 h) i 10 (22 h) de maig, de 1997.

Tosca (versió escènica). Giacomo Puccini -música-, G. Giacosa i L. Illica -llibret-. Aprile Millo, Galina Kalinina, Jaume Aragall, Joan Pons, Ivo Vinco, Cristòfor Viñas, Conxita García, Alfred Heilbron. Director musical: Marco Armiliato. Director d'escena: Christoph Meyer. Escenografia: Joaquim Roy. Vestuari: Mercè Paloma. Producció del Gran Teatre del Liceu. Teatre Victòria, 19, 21, 24 i 30 de maig (21 h) i 27 de maig (17 h) de 1997.

escola de pedagogia musical

MÈTODE IRENEU SEGARRA

CURSOS DE FORMACIÓ PER A MESTRES ESPECIALISTES I PROFESSORS DE MÚSICA 1997-1998

- Educació Infantil
- Educació Primària
- Educació Secundària
- Escoles de Música i Conservatoris

- ☐ Cursos monogràfics especialitzats
- ☐ Informàtica musical

Cursos d'estiu i d'hivern

Generalitat de Catalunya
Departament d'Ensenyament

pla
de Formació
permanent

Informació:
c/ Mn. Àngel Rodamilans, 130
08222 Terrassa
Telèfon (93) 783 79 72
Fax: 786 06 02
de 9 a 13 hores

Qüestionari Proust LLUÍS CLARET

Primer premi dels concursos internacionals de Bolonya (1975), Pau Casals (1976) i Mstislav Rostropòvitx (1977), Lluís Claret manté viva la tradició dels grans violoncel·listes catalans que va iniciar Pau Casals i que, generació rere generació, ha donat personalitats de rellevant vàlua individual i notable projecció concertística. Entre altres coses, els seus lligams musicals i espirituals amb l'art de Pau Casals provenen del mestratge del seu germà, Enric Casals, que com Claret mateix reconeix, ha estat determinant per a la seva formació. Unànimement reconegut com un dels valors més acreditats entre els nostres instrumentistes de la seva generació, el seu exemple ha estat eficaç, no només per mitjà del model de les seves interpretacions, sinó també pel rigor de la seva actitud personal i d'una tasca pedagògica exemplar, generosa i lliurada, que ha donat uns fruits molt estimables.

1-El principal tret del meu caràcter?

-Introvertit i observador.

2-La qualitat que prefereixo en un home?

-La lleialtat i la sinceritat.

3-La qualitat que prefereixo en una dona?

-Les mateixes.

4-Allò que més estimo en els amics?

-Sento repetir-me, el mateix.

5-El meu principal defecte?

-Una mica mandrós, de vegades.

6-La meua ocupació preferida?

-Fer vacances per estudiar sense pressa!

7-El meu somni de benestar?

-Continuar disfrutant amb la música tant temps com pugui i fer feliços els altres amb això.

8-Quina fóra la meua pitjor desgràcia?

-Perdre els meus fills.

9-Què voldria ser?

-Un bon pare i amic dels meus amics.

10-On desitjaria viure?

-On visc: Ordino (Andorra) i Barcelona.

11-Quin color prefereixo?

-El blau.

12-Quina flor prefereixo?

-La rosa.

13-Quin ocell prefereixo?

-Cap en especial.

14-Els meus autors preferits en prosa?

-Mendoza, Pla, García Márquez, Amin Maalouf.

15-Els poetes preferits?

-Neruda, Joan Margarit, Martí i Pol.

16-Els herois de ficció?

-El petit Príncep.

17-Les meves heroïnes de ficció favorites?

-Mafalda.

18-Els meus compositors favorits?

-Bach, Beethoven... i molts altres!

19-Els pintors predilectes?

-Els impressionistes i els expressionistes.

20-Els meus herois de la vida real?

-Beethoven i tots els que lluiten, com ell, per trencar conceptes encarcerats i ésser lliures.

21-Les meves heroïnes històriques?

-Anna Frank, per tot el que representa.

22-Els noms que prefereixo?

-Els dels meus fills: Daniel i Aina.

23-Què detesto més que res?

-La prepotència i la falsedat, l'avarícia.

24-Quins caràcters històrics menyspreo més?

-Els guerrers.

25-Quin fet militar admiro més?

-El que posi fi a la guerra.

26-Quina reforma admiro més?

-La que s'hauria de fer a l'ensenyament musical del país.

27-Quins dons naturals voldria tenir?

-Potser més espontaneïtat.

28-Com m'agradaria morir?

-Envoltat dels meus (família i amics).

29-Estat present del meu esperit?

-Actiu i serè.

30-Fets que m'inspiren més indulgència?

-Els errors per excés (de confiança, d'entusiasme, etc.).

31-El meu lema?

-Respectar els altres.

Sabem molt bé què és sentir passió per la música

GRAN TEATRE DEL LICEU
Reconstruïm el Liceu

L'emoció, la dedicació,
el perfeccionament, els sentiments...
Sabem molt bé què són aquestes sensacions.

Aquesta és la raó per la qual col·laborem
amb el Palau de la Música com a Membre
d'Honor de la Fundació Orfeo Català
i amb la Fundació del Gran Teatre del Liceu
com a Membre del Consell de Mecenatge,
donant suport així a la divulgació
de la cultura musical a Catalunya.

Al Grup Winterthur sabem molt bé què és
sentir passió per la música.

winterthur

Programa de
suport a la Cultura

Tríade: la configuració de la identitat catalana

per JOAQUIM VILÀ I FOLCH

Després de la fita que representà en el món de la dansa catalana la interpretació coreogràfica d'*Un pont de mar blava* de Lluís Llach per Joan Serra i l'Esbart Sant Cugat (1994), el pas següent havia de ser, necessàriament, molt més arriscat.

Joan Serra ja fa temps que ha esmicolat el concepte que durant gairebé cent anys hem tingut sobre els esbarts. Lentament, a poc a poc, sense pressions, ha anat bastint, al marge de modes, tendències i criteris més en boga, una manera de fer, personal, que recull sense cap vergonya i amb un orgull ben alt tot allò que ha après dels seus mestres més directes i, sobretot, de la seva llarga experiència creativa i docent. Joan Serra ha seguit de prop, i en molts casos ha viscut des de dins, l'evolució de la dansa contemporània, i el seu fer s'orienta de manera clara cap a respondre satisfactòriament una única pregunta: com ha de ser, ara i aquí, en aquests moments, amb voluntat plenament contemporània, la dansa que hem rebut per via de la tradició? Fa temps —i d'una manera més concreta, des que dirigeix l'Esbart Sant Cugat— que Joan Serra va començar a donar respostes o, més ben dit, a elaborar la seva resposta.

Tríade, estrenat el passat 15 de febrer al Centre Cultural de la Caixa de Terrassa, en la seva temporada de dansa, és, fins ara, el resum més estricte i complet de la seva evolució. I, justament, és l'essència, és la base on començar a bastir l'edifici.

El més important és que l'espectacle no apareix com a obra feta per un sol autor. L'autoria és assumida per un equip compacte format per Carme Malaret

FOTO: M. ESPINOSA

(guió i escenografia), Quim Serra (guió, coreografia i direcció), Joan Serra (coreografia i direcció), Joan Figueres (música) i Mercè Paloma (vestuari). Tot l'equip comparteix i és al servei de la idea principal de l'espectacle: la reflexió, des d'ara i des d'aquí, de l'home del romànic, de l'home que construeix el país, de l'home que el singularitza, de l'home que, volent-se desempal·lar de tot el que s'ha trobat a sobre, busca l'essència del gest, la forma del seu gest, el dibuix, el traç que li permeti de dir allò que sent, amb la màxima expressió possible.

És per això que *Tríade* comença amb un dolorós capgirament, amb moviments plans, en dues dimensions, amb una lateralitat extrema, sense cap mena d'identitat, llunyans. Un gest buit i sense personalitat que, a poc a poc, es perfila en el gest primer, el gest que ve de la terra, del poble, de l'ofici, el gest que neix a l'ombra del campanar, que busca la seguretat i la joia compartida del cercle, que busca, en l'ajupida, la proximitat i la força de la terra. És un embrió de gest, encara, però és un gest que s'obre i vol anar més enllà, sense deixar el sentiment pròxim de la casa, del campa-

nar. És el mar, és el Mediterrani que ens parla amb llengües diferents, però amb el mateix gest i el mateix moviment. Ens retrobarem, iguals i diferents, en un mateix cor que bat a l'uníson, amb regust de salobre, i, aquest moviment, després de tímids intents de petits grups, es farà coral, i és tot el col·lectiu el que domina l'espai, amb el dibuix contrapassat —un contrapàs que cerca la plenitud de la pròpia terra, dels propis límits— que ja abasta el món més pròxim.

Però la vida i el món tenen infinits replecs i hi ha respostes diferents per als cercles que ens limiten, o ens enlairen, per als costums, per a les creences, per a la necessitat de transgredir les regles de sempre, per al retrobament de la llibertat, per a la passió arravatada de la parella que s'estima i es desitja... i per a la realitat incontestable de la mort, sempre present. I la reflexió no s'atura, i l'home elabora lentament el seu discurs de pàtria, de temps, de gest, i retroba les formes de l'àmfora i el ritual de la terra. Els moviments es tornen vinclants i, quan el so esdevé més íntim —l'abraçada amorosa del violoncel—, l'home retroba l'arrel del seu gest i surt amb tota naturalitat —sense l'esforç i el trauma d'un part, sinó amb l'harmonia de la conseqüència lògica, tendra i segura— el *punt pla* que ens porta l'olor i el gust d'històries personals, d'ara i d'abans, d'històries del poble. Joan Serra, i tot l'equip de creació, sembla que ens diguin, en la joia serena del lirisme final: "Vet aquí el nostre gest, la nostra arrel, no el perdeu". El d'ara i el de sempre. I, mireu, els llums s'apaguen lentament, però el *punt pla*, el gest continua i, sembla encara, dins la fosca, que el veiem ballar, ple i segur, disposat

a travessar, valent, l'esdevenidor.

Si tot el discurs conceptual i coreogràfic té una netedat i una simplicitat impressionants, l'element sonor elaborat per Joan Figueres esdevé protagonista en igualtat de condicions. No és, només, la presència del joc melòdic, de les estructures harmòniques... Joan Figueres mostra sense vergonya, amb generositat, les seves intencions i tria la sonoritat més adient a cada moment, amb un joc de complicitats continu que el porta des de les sobrietats austeres de l'acordió diatònic als colors bigarrats de les flautes, les mandoles, el flabiol o la tenora i des de les variacions sobre temes trobadorescos purament medievals, a les al·lusions de cançons populars catalanes, unes tractades amb una valenta extensió, d'altres citades amb lleugeres pinzellades -impressionant la tornada d'*El testament d'Amèlia* plorada pel fiscorn en el moment de la

reflexió sobre la mort-, o de la modulació polifònica a la simplicitat de la cançó de ressonàncies d'un mediterranisme absolutament contemporani. I també cal ressenyar l'aportació de Mercè Paloma amb un vestuari lleuger, agraït, de gest ample, d'una gamma plàstica d'una efectiva força cromàtica, que potencia conceptes i moviments i lliga èpoques i sensibilitats.

L'Esbart Sant Cugat dona, amb aquest espectacle, un altre pas decisiu en el camí de la renovació dels esbarts. La recerca insistent de la contemporaneïtat i el treball continuat han de trobar el desllorigador de l'atzucac en què es troba la dansa tradicional. Els esbarts han de ser plenament conscients que la seva feina s'ha de moure en línies diverses i que si és important la conservació, el manteniment i la divulgació del patrimoni tradicional, també ho és la recerca i la investigació, tant si s'orienten cap a la recuperació

del llegat desconegut com si posen sobre la taula la necessitat d'actualització, de renovació, de creació de noves formes que, arrelades en unes actituds i en la singularitat d'una gestualitat, busquen convertir-se en la manifestació d'una manera actual d'entendre la vida i d'entendre la dansa. L'Esbart Sant Cugat ha triat aquesta última opció i realitza la feina d'una manera metòdica i sistemàtica, amb rigorositat i eficàcia. És una feina que no pretén ser espectacular ni impressionar amb focs d'artifici. Joan Serra ha preferit la feina neta, sovint aspra i poc agraïda, però que es mou amb uns objectius clars: retrobar el gust, l'olor, el moviment i el gest d'una manera de ballar i fer-los vàlids i vius per manifestar les dèries, les preocupacions i les alegries del nostre temps. Amb un sentit inequívoc de país. La proposta -i val a dir que, fins ara, la resposta- és profundament atractiva.

PALAU
100

VI TEMPORADA DE CONCERTS 1996-97

Palau de la Música Catalana

9 ABRIL '97
dimecres, 21 h

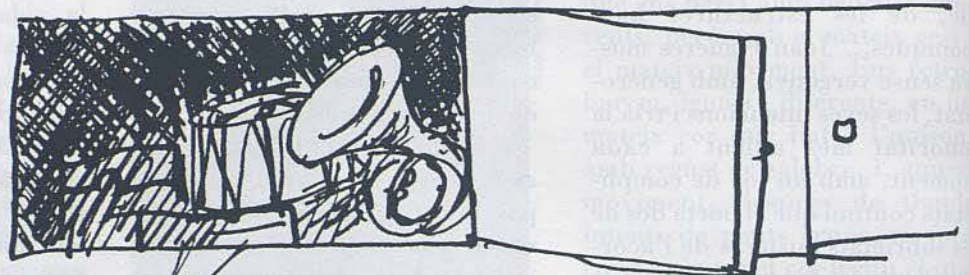
Quartet de guitarres *LOS ROMEROS*.
Praetorius, Telemann, Gaspar Sanz, Boccherini,
Turina, Moreno Torroba, Falla, Albéniz, Granados,
Celedonio Romero.

22 ABRIL '97
dimarts, 21 h

ORQUESTRA SIMFÒNICA DE GALÍCIA.
ORFEÓ CATALÀ.
IÑAKI FRESÁN, baríton.
OFELIA SALA, soprano.
Dir.: *VÍCTOR PABLO PÉREZ*.
Britten, Hindemith, Fauré.

Pròxims concerts:

PHILADELPHIA ORCHESTRA. Dir.: Wolfgang Sawallisch. Brahms,
Schumann, Dvorák (29 maig '97, 21 h).

cesc

SEMPRE TROBARA EN NOSALTRES UN INSTRUMENT DE SUPORT

Central Hispano

Obra musical de mossèn Llorenç Riu

(Sant Llorenç de Morunys, 1871-1946)
 Compilació i transcripció de mossèn Francesc Bajona.
 Sant Llorenç de Morunys, març de 1996

Aquest títol correspon al volum aparegut recentment, on s'apleguen totes les composicions que s'han pogut recollir d'aquest sacerdot i músic solsoní que alguns, fins i tot, no han dubtat a qualificar com el «mossèn Romeu» de Solsona, ja que compongué molta música —religiosa i profana—, amb unes melodies amarades de frescor popular i d'arrels autòctones.

Malaauradament, mossèn Llorenç no es preocupà ni poc ni molt d'assegurar-ne la pervivència, fet que, òbviament, no sols ha dificultat la meritòria i pacient tasca del seu recopilador i transcriptor, mossèn Bajona, sinó que ens priva d'afirmar amb seguretat que no hi ha més música seva... Amb el temps, és probable que encara apareguin algunes obres seves, esparses per arxius parroquials, d'orfeons i corals...

En tot cas, el volum que ens ocupa —d'un pes físic considerable—, ben segur que ha aconseguit reunir la major part del seu corpus musical.

El llibre, en l'edició del qual han col·laborat tres estaments importants —Parroquia i Ajuntament de Sant Llorenç, a més de la Diputació de Lleida, per mitjà del seu Institut d'Estudis Ilerdencs—, presenta una edició molt completa i acurada; són d'aquells materials que quan et cauen a les mans costa molt de no mirar-los i remirar-los sovint.

Amb unes tapes gruixudes i plastificades que n'asseguren una bona conservació, s'obre amb

tres fotografies en color que ajuden a situar l'obra i el personatge: a tota plana, s'hi pot contemplar el magnífic estendard de l'Orfeó de Sant Llorenç de Morunys —agrupació que serà un element essencial en la composició de música «profana» de Mn. Riu— i a l'altra plana hi ha dues fotografies molt estimables —especialment per als qui no tinguérem la sort de conèixer-lo— i molt entranyables per a aquells que l'estimaren en vida: un retrat de mossèn Llorenç Riu i una petita vista de la seva estança, amb la taula i la cadira que li serviren de suport per al seu treball.

Segueix, després, un índex completíssim dividit en XV capítols que, a més a més de les corresponents presentacions a cura del bisbe Antoni Deig, de mossèn Bajona i de mossèn Ballarà, delegat de Pastoral Litúrgica i responsable de la Secció de Música del Bisbat de Solsona, presenta primer totes les composicions religioses, litúrgiques i de pietat popular (capítols I-IX), seguides de les obres per a l'Orfeó, per a les Caramelles i l'anomenada música recreativa (capítols X-XIII).

Els tres darrers capítols corresponen a un mètode de solfeig i cant, a un original manuscrit *Himne dels petits* i a una descripció de l'orgue de Sant Llorenç de Morunys, que Mn. Riu va tocar durant cinquanta anys, fins que fou destruït bàrbarament a la darrera Guerra Civil Espanyola.

M'ha semblat pertinent decantar-me cap a una descripció «visual», perquè no és casual ni irrellevant que tot el volum de l'*Obra musical de mossèn Riu* respiri un aire de globalitat i de «comú-unió»; textos i dibuixos, escriptura musical exquisida i pulcra de mossèn Bajona junt a l'escriptura musical original de mossèn

Riu, complements gràfics de llocs, estança i retrat del músic..., tot, amb els textos i les músiques, forma una obra completa i acabada, difícil de dissecar i de compartimentar.

Aquí rau la dificultat de destriar de la seva obra la part diguem-ne no religiosa, perquè si no és litúrgica, és de devoció popular, i si no és ni una cosa ni l'altra, és de regust de vida religiosa popular, i sempre, sempre «a major honor i glòria de Déu». Es fruit de la formació rebuda ja al seminari i aprofundida, després, en la seva tasca pastoral a la seva vila, amb els joves, els matrimonis, els avis..., és a dir, amb tothom.

Els catorze capítols musicals contenen l'ànima i l'esperit del seu autor, diria que ragen tanta espontaneïtat i tanta bondat que l'encomanen i, a més, hi aporten un to de serenor que fan de la seva producció un bàlsam per a l'esperit, d'altra banda ben d'agrair en els nostres dies.

A més, penso que tant des del vessant cultural com del religiós, aquests tipus de treballs ens apropen uns materials que són bàsics per saber d'on venim i cap on anem, fet que tota persona, tota empresa i tota comunitat s'ha de plantejar constantment, si no vol perdre el nord.

En aquest sentit, l'*Obra musical de mossèn Riu* —filla del *motu proprio* del papa Pius X publicat en l'escaïença de la festivitat de Santa Cecília de l'any 1903, i de la Reforma del cant gregorià que dugué a terme l'abadia francesa de Solesmes— poua en unes bases segures i ben arrelades que li permeten encarar la seva creativitat, d'inspiració religiosa i popular, amb solidesa i amb una certa anticipació del que s'esdevindria unes dècades més tard amb el Concili Vaticà II.

Com molt bé diu mossèn Ballarà en la presentació, «la música senzilla, elegant, inspirada i autòctona de mossèn Riu, té tota la garantia de la música popular que busquem». ●
 Joan Casals i Clotet

BIBILONI, Baltasar:
20 cançons tradicionals, per a veus blanques i acompanyament de piano

BUSQUÉ, Montserrat i PUJOL, M. Antònia:
Ximic. Jocs tradicionals

Amalgama edicions.
 Berga, 1996.

Baltasar Bibiloni, professor de música de Palma de Mallorca, ha recollit i aranjat per a piano 20 cançons tradicionals, totes per a veus blanques, quatre per ser cantades a una veu, set per a dues veus i nou per a tres veus. Cal destacar, en aquest darrer bloc, una petita *suite* nadalenca, composta per dues cançons tradicionals i una altra amb text de Joan Pons i melodia de l'autor. Totes les cançons consten del corresponent acompanyament per a piano, harmonitzacions senzilles i clares que actuen de suport i donen relleu a la melodia, sense ofegar, en cap moment, les veus blanques, de les quals, en algunes ocasions, caldrà treballar a fons els aguts, per assolir una interpretació de qualitat.

El repertori correspon, majoritàriament, a Mallorca, i hi trobem cançons que, per la seva línia melòdica i/o pel text, estableixen una paral·lelisme amb cançons tradicionals catalanes; característica de *La dama de Mallorca* i *La dama d'Aragó*; en canvi, la comparació en-

tre *Pastoret d'on vén's?* de Mallorca i de Catalunya posa en evidència una total diferència rítmica i melòdica, tot i tractant-se del mateix text. Aquesta riquesa en la cançó tradicional, cal que sigui actualitzada per ampliar el repertori a les aules i a les corals infantils; gràcies a la tasca de B. Bibiloni, aquest recull acurat i de sensibilitat musical hi pot ajudar de manera substancial.

Ximic és el nom d'un dels cent deu jocs que podem trobar en aquest volum de jocs tradicionals del nostre país, la característica principal dels quals (excepte una desena) és que van acompanyats d'una cançó o cantarella. Els jocs cançó o les cançons joc han estat recopilats per les autores, professores especialitzades en l'ensenyament musical.

El treball que han dut a terme evidencia la manca existent fins ara d'un llibre que reunís la varietat de jocs amb cançons populars de les diferents comarques i les variacions melodicorítmiques constatades en les mateixes cançons.

El contingut és d'un gran encert; l'obra s'inicia amb una introducció que exposa la necessitat del joc i els valors del joc col·lectiu. Les autores classifiquen els jocs per la seva finalitat educativa sense deixar de valorar-ne l'aspecte lúdic. Per la seva riquesa cultural, és un llibre necessari a tots els mestres, a totes les escoles bressol i de Primària, a les escoles de música, al centres d'esplai i a totes les llars on hi criatures entre 0 i 9 anys.

Per mitjà del joc, i en aquest cas per mitjà de la cançó amb joc, és posat a l'abast dels nens un munt d'experiències i sensacions que els ajudaran en el seu desenvolupament intel·lectual, artístic, lúdic i social.

Amalgama edicions ha tret al mercat aquests dos volums atractius de contingut, de disseny i d'impressió, principalment en la precisió de la relació solfa-text; una altra característica remarcable és la facilitat d'ús dels dos llibres, que han de ser de gran servei per als educadors. ● M. Àngels Gabarró

MASSOT I MUNTANER, JOSEP: *Memòries de missions de recerca*

Materials vol. VI. Obra del Cançoner Popular de Catalunya. Edicions de l'Abadia de Montserrat, Barcelona. MCMXCVI.

Pocs dies abans de finir l'any 1996 ens va arribar a les mans el sisè volum de l'*Obra del Cançoner Popular de Catalunya*. Josep Massot i Muntaner reprèn així la publicació de les memòries de les missions de recerca que la Fundació Concepció Rabell i Cibils, vídua Romaguera, mitjançant el seu marmessor Rafael Patxot i Jubert i a l'empara de l'Orfeó Català, havien portat a terme destacats investigadors d'aquells moments.

Entre els anys 1922 i el 1936, i també l'any 1940 d'una manera lliure, es varen realitzar seixanta-sis missions de recerca folklòrica pels Països Catalans amb la finalitat de compilar cançons i músiques tradicionals i informacions vinculades als comportaments sonors del poble, a fi d'endegar la publicació d'un magne *Cançoner*, objectiu final d'aquella acció.

Els volums apareguts abans de l'any 1936 varen ser tres, a més d'un extens diccionari dedicat a la dansa, i recollien la narració o memòria de les accions realitzades en les vuit primeres missions de recerca que s'havien efectuat, a més d'uns interes-

sants estudis monogràfics (1925-1928).

Els fets bèl·lics ocorreguts l'any 1936 i les seqüeles lamentables que ocasionaren són prou coneguts com per suposar les actituds aberrants i les conseqüències inoportunes que sobre tots aquells esforços s'esdevingueren i els efectes de tipus més divers i negatiu que els fets ocasionaren no varen permetre que un quart volum de l'OCPC veiés la llum fins al 1993-94. (Per a més informació sobre l'OCPC i la seva història vegeu, entre altres, Artís, P. *L'Obra del Cançoner Popular de Catalunya*, a "Revista Musical Catalana", núm. 15, gener de 1986, pàg. 28-34, i Massot i Muntaner, J. *Els nous camins de l'Obra del Cançoner Popular de Catalunya*, a "Catalunya Música/Revista Musical Catalana", núm. 98, desembre de 1992, pàg. 6-9).

Els materials de l'OCPC havien estat cedits al Monestir de Montserrat l'any 1991 i, iniciant aquesta segona època, J. Massot i Muntaner ens en donava l'extens inventari de tot l'arxiu en un volum IV organitzat en dos fascicles. Encara l'any 1995, el mateix J. Massot ens feia arribar un volum V, la *Història de l'Obra del Cançoner* amb el Dietari (1921-1938), les Actes del Consell Consultiu (1922-1928), un Complement a l'Inventari i l'Inventari de Cèdules-Fonts en una acurada i eclèctica edició, un magnífic document que permet fer-se càrrec de tot el que aquella acció va suposar.

Reempendre l'edició de les redaccions de les memòries en el volum VI que ara comentem és una manera experta de fer-nos arribar tot el que aquelles tasques varen representar.

Les memòries de la missió de recerca a la comarca del Vallès, realitzada per Josep Barberà i Pere Bohigas (juliol-agost, 1924 i agost-setembre, 1925), la feta a Les Peces l'Albinyana per Joan Tomàs (febrer, 1925), l'efectuada per Pal-

mira Jaquetti i Maria Carbó a la Seu d'Urgell, al Pallars i a Aran (juliol-setembre, 1925), la duta a terme per Joan Tomàs i Antoni Bonell a la comarca d'Olot (agost, 1925) i l'executada per Baltasar Samper i Josep M. Casas Homs per les terres de Mallorca (agost-setembre, 1925), ens aporten un extens i ric mostreig de materials, una documentació valuosíssima que ens permet sentir una veritable complaença davant l'observació de la feina feta pels nostres predecessors en aquestes tasques.

Per una banda, hi podem endevinar els plantejaments previs als treballs de camp realitzats, per l'altra, tenir notícia de quina era aleshores la funcionalitat de les cançons i dels documents que s'hi recullen, de qui eren els seus protagonistes i els destinataris dels repertoris obtinguts, i tot un cúmul d'altres factors que ens ajuden a conèixer els comportaments de la nostra gent respecte a la música i als fets de tradició oral en aquell moment determinat. Tot això queda magníficament assolit en la publicació dels exemples que es barallen amb les cròniques que els acompanyen, tant pel que fa a la música tradicional que s'hi publica com en el de la literatura oral que s'hi transcriu.

Certament, tot un univers sorprenent, gairebé inversemblant, sembla obrir-se davant nostre a mesura que tenim a l'abast aquests materials. Poder-los conèixer i comparar amb els vinguts d'altres fonts documentals, constatar-ne l'autenticitat i veure'n els seus moviments fluctuants, tal volta el grau de la seva persistència, pot ser motiu suficient per atribuir a tot aquest llegat el mateix mèrit que el que s'atorga a les col·leccions que posseeixen centres, museus i arxius internacionalment reconeguts en els àmbits de l'etnomusicologia ● Josep Crivillé i Bargalló

SANTIAGO DE MURZIA: Pasacalles y obras para guitarra

William Waters, guitarra barroca. La Mà de Guido LMG 2017

Gran encert de la discogràfica catalana, aquest compacte dedicat a Santiago de Murcia (o Murcia), en un moment en què s'està revaloritzant la guitarra barroca i el barroc hispanoamericà.

Nascut al voltant de 1685 i mort després de 1732, va ser deixeble d'Antonio Lliteres i Francesc Guerau i molt valorat a la cort madrilenya del primer Borbó fins al segon casament del rei amb la desagradosa Isabel Farnesio. Va compondre per a mecenes i és probable que morís a Mèxic, l'únic indret on s'han localitzat còpies de les seves obres (recollides en el que es coneix com *Còdex Saldívar núm. 4*, descobert l'any 1943), algunes de les quals tenen una inequívoca empremta criolla. Les *Cumbés*, tan reminiscents de folklore americà, són probablement les primeres obres en la literatura que porten la indicació de donar *golpes* en la tapa de l'instrument.

William Waters interpreta vint peces corresponents a les dues etapes amb una guitarra barroca de Stephen Barber. L'enregistrament es va fer a l'església romànica de Sta. Maria de Barberà del Vallès sense manipulació del so; el resultat és una hora molt entretinguda de música, que oscil·la entre la immediatesa sensual de la dansa -*suites* franceses al gust de la cort, gallardes, jotes, fandangos, música criolla- i una propensió -fantàstica!- a l'abstracció en durades que gairebé no sobrepassen els dos minuts. A Murcia li agradava transcriure els compositors que admirava (Corelli, De Visée) i la seva obra, gairebé ignorada, però reci-

piendària d'un ric llegat, allarga la seva influència fins a arribar al mestre Rodrigo.

La interpretació és molt pulcra, imaginativa, sense manierismes i de gran impuls rítmic. ● Xavier Casanovas-Danés

Cançons de Debussy, Strauss, Gershwin, Rodrigo, Toldrà, Vivancos i populars

Núria Rial, soprano. Bernat Vivancos, piano PDI 80.4291

Núria Rial i Bernat Vivancos han optat en el seu primer disc per un programa variat que permet copsar la versatilitat estilística de la cantant manresana i l'adaptabilitat del pianista barceloní, amatent, sense renunciar a la seva pròpia personalitat.

La jove Núria Rial demostra amb aquest enregistrament que les ganes de ser escoltada corresponen a un excel·lent grau de preparació i a unes idees ben fonamentades. Té una dicció clara en els cinc idiomes en què canta i coneix els recursos, però també els límits de la seva veu lluminosa i consistent. Bernat Vivancos és conegut per la seva musicalitat i la intel·ligència amb què mena una carrera plena de promeses albirades en la consecució d'un dels prestigiosos Premis Júniors del Concurs Maria Canals.

El tàndem funciona perfectament en els *Cuatro madrigales amatorios* de Rodrigo, en dos Toldrà meravellosament poètics i una fresca interpretació del *Summertime* de Gershwin. Directes i com alleugerides sonen dues cançons de Richard Strauss, entre les quals un *Allerselen* al qual només manca la pàtina i l'amplitud vocal que el temps aportarà.

Del mateix Vivancos s'ofereixen cinc cançons, entre les quals figuren les

Tres pregàries per abans d'anar a dormir, dignes al costat de monuments de la lírica popular com *El Noi de la Mare* i *El cant dels ocells*. Els seus *Rossinyol caduc* i la bellíssima *Lo jardí de la mort* mostren un atractiu caire improvisatori que transcendeix gèneres i incita a la immediata reaudició. ● X.C.-D.

Quartet de Guitarras de Barcelona

Francesc Pareja, Maria Teresa Folqué, Josep M. Mangado i Jaume Abad. Obres de I. Cervantes, L. Brouwer, X. Montsalvatge, F. Guerrero, J. Dowland, F. Sor, I. Stravinsky i Manuel de Falla. Discmedi.

El Quartet de Guitarras de Barcelona és una formació integrada per quatre destacats guitarristes catalans que estan endegant una tasca molt interessant en el conreu de la música cambrística per al seu instrument. La solvència de cadascun dels components com a solista avala la qualitat d'aquest conjunt hereu de la línia iniciada per l'antic Quartet Tarragó.

El disc que comentem constitueix una mena de targeta de presentació. Una targeta ambiciosa, ja que s'hi fa una proposta molt rica i també molt selectiva. En aquest disc primerenc, encara que no podem assegurar que sigui el primer del grup, ofereixen un aplec de composicions que abasta èpoques molt distants i, consegüentment, conceptes for-

mals també lluyans entre ells.

Entre el renaixentista sevillà Francisco Guerrero i el nostre actual Xavier Montsalvatge hi ha quatre segles de distància, que són objecte d'un recorregut molt suggestiu i alhora no exempt de risc i que passa gairebé inevitablement per Sor i fa una aturada en la figura molt suggestiva del cubà Ignacio Cervantes (1847-1905), que ve a constituir una certa i, en tot cas, molt grata sorpresa. Amb les seves sis *Danzas cubanas* enllaça estilísticament amb el *Paisaje cubano con lluvia*, del també cubà, encara que actual, Leo Brouwer i amb el *Tríptico indiano* de Xavier Montsalvatge, en la transcripció del Quartet Tarragó, configurant una arrencada del disc d'un considerable atractiu i d'una fluïdesa guitarrística esplèndida. *Quatre madrigales* de Guerrero, transcrits, com la resta de les composicions que vénen a continuació, pel mateix Quartet de Guitarras de Barcelona obren una segona part del CD que ens mena a quatre Ayres de Dowland, passant per la *Sonata opus 15* de Sor, les sis peces de les *Suites 1 i 2* de Stravinsky, per acabar en una explosió de color i ritme amb les transcripcions per a guitarra, sempre agraïdes de la "Canción del fuego fatuo" d'*El amor brujo*, "Romance del pescador" de la mateixa obra i la "Danza del molinero" d'*El sombrero de tres picos*.

El disc és no sols d'una molt grata audició, sinó que també constitueix una mostra molt significativa de la qualitat d'aquest conjunt que malda per endegar el que m'atreuria a qualificar com un apostolat, encara, de la música de cambra per a guitarra. És, doncs, una manifestació, cal insistir-hi, d'un encant i d'una plenitud musical considerable. ● J.C.C.

//////
ÒPERA A CATALUNYA
//////
AMICS DE L'ÒPERA DE SABADELL®
//////

DON GIOVANNI

Òpera en dos actes
W. A. MOZART

ARUTJUN KOTCHINIAN
JUAN P. GARCIA MARQUÉS. MALGORZATA ZYGMANIAK. ENRIQUE FERRER
ROSA MATEU. MARÍA JOSÉ MARTOS. FELIPE BOU. JAVIER ROLDÁN

Disseny d'escenografia, disseny de vestuari i direcció d'escena:
STEFANO PODA

COR DELS AMICS DE L'ÒPERA DE SABADELL, Directora ROSA RIBERA

Sots director del cor i clave: **JOAN MANAU**

ORQUESTRA SIMFÒNICA DEL VALLÈS
Direcció musical: **ALBERT ARGUDO**

SABADELL, Teatre de la Faràndula:

30 d'abril i 2 de maig, a les nou del vespre i 4 de maig, a les sis de la tarda

REUS, Teatre Fortuny:

6 de maig, a les nou del vespre

SANT CUGAT, Centre Cultural:

10 de maig, a les deu del vespre

Venda anticipada per targeta VISA, Master Card i 4B als tels. 725 67 34 i 725 83 16

Organització

ASSOCIACIÓ D'AMICS DE L'ÒPERA DE SABADELL

Presidenta - Directora General : Mirna Lacambra

Plaça Sant Roc, 22, 2on. 1a. - 08201 Sabadell. Tel. (93) 725 67 34. Fax (93) 725 53 21

Amb el patrocini de

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Banc Sabadell
FUNDACIÓ

Ajuntament

de Sabadell

espai Gaudí

Veure, viure,
i entendre Gaudí

Espai Gaudí. La Pedrera.
Provença 261-265.
08008 Barcelona.
Telf.: +93 484 59 95

Horari:
de dimarts a dissabte: de 10 a 20h.
Diumenges i festius: de 10 a 15h.
Dilluns tancat.
Visites comentades:
de dimarts a divendres, a les 18h.
Visites concertades:
de dimarts a divendres, de 10 a 12h.

FUNDACIÓ CAIXA DE CATALUNYA

